

Аманда Куик

ЛЮБОВ

ПО НЕВОЛЯ

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

АМАНДА КУИК
ЛЮБОВ ПО НЕВОЛЯ

chitanka.info

Още в мига, когато красивият чужденец нахлува в римския ѝ антикварен магазин, Лавиния разбира, че този човек ще ѝ донесе само неприятности. И се оказва права — Тобиас Марч я убеждава веднага да изостави магазина си и да го последва в Лондон. Но там животът ѝ е в опасност и само Тобиас може да ѝ помогне.

Но Лавиния се заблуждава за намеренията на този тайнствен мъж — той се страхува не за нейния живот, а за нейното сърце...

ПРОЛОГ

Очите на натрапника святкаха студено. Той вдигна силната си ръка и помете и втората редица вази от етажерката. Крехките обекти на яростта му нападаха по пода и се натрошиха на хиляди парченца. Следващата му цел беше сбирката от малки статуйки.

— Съветвам ви да побързате с опаковането, мисис Лейк — проговори хладно той, докато даряваше с вниманието си красивите малки Афродита, Сатири и Панове. — Каретата ще потегли след петнадесет минути и аз ви обещавам, че вие и племенницата ви ще седите вътре, със или без багаж.

Лавиния го наблюдаваше от стълбището, безпомощна и безсилна да спре унищожаването на стоката.

— Нямате право да постъпвате така! Разорявате ме.

— Точно обратното, мадам. Правя го, за да ви спася. — Мъжът ритна с ботуш една голяма урна, украсена в етруски стил. — Но знайте, че не очаквам благодарност за стореното.

Урната рухна тежко на пода и навсякъде се разхвърчаха парчета глина. Лавиния потрепери. Съзнаваше, че е безсмислено да се опитва да спре лудия натрапник. Той имаше намерение да унищожи цялата стока в магазина и тя не беше в състояние да му попречи. Още като дете я бяха научили да разпознава кога е настъпил моментът за тактическо отстъпление. Но все още не се беше научила да приема спокойно ударите на съдбата.

— Ако бяхме в Англия, щях да повикам полиция и да ви арестуват, мистър Марч.

— О, но не сме в Англия, прав ли съм, мисис Лейк? — Тобиас Марч застана зад един едър каменен центурион и го блъсна. Римлянинът се залюля и падна върху меча си. — Тук сме в Италия и вие нямате друг избор, освен да направите, каквото ви казвам.

Нямаше смисъл да му противоречи. Всеки миг, който прекарваше тук, долу, в опити да вразуми Тобиас Марч, беше загубено време. По-

добре да върви да си стегне багажа. Ала не можеше да понесе мисълта, че ще напусне безславно бойното поле.

— Копеле — изсъска тя през здраво стиснати зъби.

— Пред закона тази дума няма тежест. — Мъжът събори на пода редица вази от червена глина. — Но разбирам какво искате да кажете.

— Очевидно е, че вие не сте джентълмен, Тобиас Марч.

— По този пункт няма да споря с вас. — Той размаха една полугола Венера и я хвърли върху купчината счупени вази. — Но вие също не сте дама, нали?

Лавиния потрепери, сякаш я беше ударил. Статуите на полуголата Венера бяха много популярни сред клиентите ѝ.

— Как смеете? Фактът, че племенницата ми и аз намерихме убежище в Рим и бяхме принудени да отворим магазин, за да оцелеем, не е причина да ме обиждате.

— Достатъчно. — Тобиас се завъртя на токове и впи поглед в лицето ѝ. Под светлината на фенера изражението му беше по-студено от каменна статуя. — Бъдете благодарна, че ви смятам само за нищо неподозираща жертва на престъпника, когото преследвам, макар че е напълно възможно да членувате в неговата банда от крадци и убийци.

— Вие твърдите, че престъпниците са използвали моя магазин, за да си разменят информация. Честно казано, мистър Марч, като виждам как се държите, не съм склонна да повярвам в нито една дума от онова, което ми наговорихте.

Мъжът извади от джоба си сгънат лист хартия.

— Оспорвате ли, че тази бележка беше скрита в една от вазите ви?

Лавиния хвърли бърз поглед към така нареченото „доказателство“. Само преди минути беше проследила, онемяла от смайване, как Марч натроши на парченца една прекрасна гръцка ваза. В нея беше скрито послание, което много приличаше на доклад на криминален престъпник до неговия работодател. Ставаше дума за успешно сключена сделка с пирати.

Лавиния вирна брадичка.

— Аз нямам никаква вина за това, че някой от клиентите ми е пуснал във вазата лично послание.

— Не е само един клиент, мисис Лейк. Престъпниците използват магазина ви от няколко седмици, за да поддържат връзка помежду си.

— Откъде сте толкова сигурен, сър?

— Наблюдавах къщата и вас лично в продължение на месец.

Очите ѝ се разшириха. Изпита истински ужас от този отговор, произнесен с нахална небрежност, но в същото време побесня от гняв.

— Наблюдавали сте къщата и мен в продължение на цял месец? Шпионирали сте ме?

— В началото на разследването си предполагах, че принадлежите към престъпната на клика на Карлайл в Рим. Едва след някои допълнителни проучвания стигнах до заключението, че не знаете нищо за истинските занимания на така наречените ви клиенти.

— Това е нечувано!

Мъжът я изглежда с неприкрита подигравка.

— Да не би да твърдите, че все пак сте знаели?

— Никога не съм твърдяла подобно нещо. — Тя чу, че гласът ѝ става все по-пронизителен, но не беше в състояние да овладее възбудата си. Никога в живота си не беше изпитвала такъв гняв и страх едновременно. — Живеех с убеждението, че всичките ми клиенти се интересуват сериозно от антики.

— О, нима? — Тобиас огледа пренебрежително зелените стъклени съдове, подредени грижливо на най-горната етажерка. В усмивката му нямаше и капчица топлина. — Но дали мога да се отнасям сериозно към твърденията ви, мисис Лейк?

Лавиния се вцепени.

— Какво означават тези думи, сър?

— Нищо не означават. Съвсем нищо. Просто установявам, че повечето ви стоки са евтина имитация. В магазина ви има само няколко наистина антични вещи.

— Откъде знаете? — изсъска злобно тя. — Само не ми казвайте, че сте експерт по античните вещи! Но по-добре да не обръщам внимание на наглите ви твърдения. Нямате право да твърдите, че притежавате някакви специални знания, не и след това, което натворихте в магазина ми.

— Абсолютно сте права, мисис Лейк. Аз не съм експерт по гръцката и римската античност. Аз съм само човек на сделките.

— Глупости! Никой разумен търговец не би изминал дългия път до Рим, за да преследва мистериозен престъпник на име Карлайл.

— Тук съм по молба на свой клиент. Той ме помоли да проведе разследване за съдбата на човек на име Бенет Раклънд.

— И какво се е случило с този мистър Раклънд?

Тобиас я погледна втренчено.

— Убили са го. Тук, в Рим. Моят клиент вярва, че Раклънд е знаел твърде много за тайната организация, контролирана от Карлайл.

— Каква невероятна история!

— Във всеки случай тя е моята история и е единствената, която има значение в този момент. — Тобиас разби още няколко вази в каменния под. — Имате още само десет минути, мисис Лейк.

Безсмислено беше да протестира повече. Лавиния прихвана полите си и хукна нагоре по стълбата. Ала на половината път спря, сякаш и беше хрумнала неочаквана мисъл.

— Дошли сте да разследвате убийство по молба на клиент... Това е много особена професия, мистър Марч — проговори язвително тя.

Преди да ѝ отговори, той счупи една крехка газена лампа.

— Не е по-особена, отколкото да продаваш фалшиви антики.

Побесняла от гняв, Лавиния изсъска:

— Вече ви казах, че моите антики не са фалшиви, сър. Това са репродукции, които се купуват като сувенири.

— Наричайте ги, както искате. В моите очи всичко е имитация.

Тя се усмихна тържествуващо.

— Но, както вече казахте, вие не сте експерт по редки произведения на изкуството, нали, сър? Вие сте само един обикновен делови мъж.

— Остават ви по-малко от осем минути, мисис Лейк.

Лавиния попипа сребърната верижка на шията си, както правеше винаги, когато беше нервна.

— Не мога да реша дали сте отвратително злобна личност или просто сте луд — пошепна задавено.

Мъжът я удостои с кратък леден поглед. Изглеждаше развеселен.

— Има ли голяма разлика?

— Не.

Ситуацията беше наистина невъзможна. Тя нямаше друг избор, освен да напусне магазина си.

С тих вик, смесица между примирение и гняв, тя се обърна и изкачи тясната стълба. Когато влезе в малката стая, осветена само от една лампа, откри, че Емелин е използвала добре предоставеното им време. Два средно големи и един голям куфар стояха отворени наред стаята. Два по-малки бяха напълнени и затворени.

— Ето те и теб. Най-последно. — Емелин беше пхнала глава в шкафа и гласът ѝ прозвуча приглушено. — Защо ти трябваше толкова време, докато се качиш горе?

— Опитвах се да убедя Марч, че няма право да ни изхвърли посреднощ на улицата.

— Той не ни изхвърля на улицата. — Емелин се измъкна от шкафа и отстъпи крачка назад, стиснала в две ръце малка антична ваза. — Поръчал е карета и е наел двама въоръжени мъже, които не само ще ни изведат от Рим, но и ще ни придружават по целия път до Англия. Много великодушно от негова страна.

— Глупости! Този човек е всичко друго, само не и великодушен. Играе някаква тайна игричка и иска да се отърве от нас, това е. Запомни какво ти казвам!

Емелин уви вазата в дебела вълнена дреха.

— Той е убеден, че се намираш в сериозна опасност. Че Карлайл е замислил голям удар. Не иска да пострадаш.

— Глупости! Откъде си толкова сигурна, че така нареченият Карлайл върши беззакония в Рим? Имаме само думата на мистър Марч. — Лавиния отвори втория гардероб и посегна към прекрасната статуйка на Аполон. — Що се отнася до мен, аз нямам намерение да вярвам във всичко, което ми разказва господинът. Знам, че иска да се отърве от нас. Да ни прогони от магазина, за да преследва своите собствени тъмни цели.

— Аз пък съм убедена, че казва истината. — Емелин натъпка увитата ваза в третия куфар. — Според мен е прав: ние сме в опасност.

— Ако наистина сме заплашени от някакви подли бандити, няма да се учудя, ако се окаже, че мистър Марч е водач на бандата. Той твърди, че се занимава със сделки, но в него има нещо дяволско.

— Не позволявай на лошото настроение да влияе върху въображението ти, Лавиния. Нали знаеш, че когато дадеш воля на фантазията си, не си способна да разсъждаваш трезво.

Шумът от трошачи се глинени съдове стигаше до горе и караше Лавиния да трепери.

— Дявол да го вземе — промърмори ядосано тя.

Емелин спря за миг и наклони глава, за да чуе какво става.

— Сигурна съм, че се старае да представи нещата така, сякаш сме станали жертва на крадци и вандали. Какво ти каза?

— Спомена, че смята да разруши магазина, за да не си помисли Карлайл, че го е разкрил. — Лавиния все още не беше успяла да измъкне статуята на Аполон от шкафа. — Но според мен това е поредната му лъжа. Ако питаш мен, този човек се наслаждава на разрушението. И на силата си. Той е луд!

— Не вярвам. — Емелин извади още една ваза от шкафа. — Но признавам, че постъпи умно, като скри истинските антики на горния етаж, за да ги предпазиш от крадци.

— Единственото положително в цялата тази история. — Лавиния прегърна красивия Аполон и го измъкна от шкафа.

— Тръпки ме побиват, като си помисля какво можеше да се случи, ако бяхме изложили и тях долу заедно с копията. Марч без съмнение щеше да ги натроши на парченца.

— Ако питаш мен, имаме късмет, че мистър Марч не ни сметна за съучастници на бандата от главорези на Карлайл.

Емелин зави малката ваза в платно и я сложи в куфара.

— Треперя, като си помисля какво щеше да направи с нас, ако беше повярвал, че сме се включили в бандата, а не сме само невинни измамани.

— Какво по-страшно би могъл да направи от това да унищожи единствения ни източник на доходи и да ни изхвърли от дома ни?

Емелин хвърли поглед към старите стени, които ги заобикаляха, и изхъмка презрително.

— Не мисля, че можем да наречем това неприятно малко помещение дом. Няма да ми липсва нито за секунда.

— Със сигурност ще усетиш липсата му, като се озовем в Лондон без нито едно пени и се принудим да живеем на улицата.

— Няма да се стигне дотам. — Емелин почука по вазата, която се готвеше да увие. — Щом пристигнем в Англия, ще почнем да продаваме антики. В момента е много модерно да притежаваш стари

вази и статуи и ти знаеш това. С парите, които ще ни платят за тези неща, ще си наемем къща.

— Но не за дълго. Ще имаме късмет, ако продажбата на спасените антики ни позволи да се задържим шест месеца над водата. Щом продадем и последната ваза, ни чака глад.

— Все ще измислим нещо, Лавиния. Досега се справяхме, нали? Идеята ти да открием магазин за антики в Рим беше брилянтна. Особено след като работодателят ни избяга с парите...

Лавиния трябваше да събере цялата си воля, за да не изкрещи. Безграничното доверие на Емелин в способността ѝ да намира изход от отчаяни ситуации я подлудяваше.

— Моля те, помогни ми да се справя с този Аполон — поиска тихо тя.

Емелин огледа със съмнение голямата статуя, която Лавиния с мъка бе извадила от шкафа.

— Този ще заеме почти целия куфар, а той ни е последният. Защо не го оставим тук и не вземем вместо него няколко вази?

— Аполон струва колкото дузина вази. — Лавиния спря, поешумно въздъх и хвана статуята от другата страна. — Това е най-ценната антика, която притежаваме. Трябва да я вземем.

— Ако го сложим в куфара, няма да остане място за книгите ти — напомни ѝ меко Емелин.

Лавиния се почувства зле. Спря рязко и впи поглед в етажерката с томчета поезия, които беше донесла от Англия. Мисълта да ги остави в Рим ѝ причини почти физическа болка.

— Книгите могат да се заменят, но това не. — Стисна по-здраво статуята и допълни: — Един ден ще си купя нови.

Устремила поглед в лицето ѝ, Емелин се колебаеше.

— Сигурна ли си, скъпа? Знаем какво означават за теб тези книги.

— Аполон е по-важен.

— Е, добре. — Емелин пристъпи към нея, за да ѝ помогне да приберат ценната статуя.

По стълбата се чува тежки стъпки. Тобиас Марч се появи на вратата, хвърли поглед към приготвените куфари, после към Лавиния и Емелин.

Лавиния беше готова да запрати някоя ваза по главата му и едва се удържа.

— Не мога да оставя Аполон. Той ще ни предпази от живот в бордея, когато се върнем в Лондон.

Емелин изкриви лице.

— Наистина, Лавиния, недей да преувеличаваш.

— Това е истината — изсъска ядно Лавиния.

— Дайте ми тази проклета статуя. — Тобиас направи крачка към нея и вдигна мраморната фигура без никакво усилие. — Аз ще я сложа в куфара.

Емелин му се усмихна дружелюбно.

— Благодаря ви. Наистина е много тежка.

Лавиния изпухтя презрително.

— Няма за какво да му благодариш, Емелин. Той е причината за всичките ни мъки през тази нощ.

— За мен е удоволствие да ви услужа — отговори подигравателно Тобиас и напъха статуята в куфара. — Има ли още нещо за прибиране?

— Да — отговори моментално Лавиния. — Урната до вратата. Тя е едно от най-ценните ни притежания.

— Няма да се събере в куфара. — Тобиас посегна към капака и съжалително поклати глава. — Ще трябва да изберете между Аполон и урната. Не е възможно да вземете и двете.

Изведнъж обзета от недоверие, Лавиния присви очи.

— Имате намерение да задържите урната за себе си, нали? Искате да ми откраднете най-ценната вещ!

— Уверявам ви, че нямам никакъв интерес към вашата проклета урна, мисис Лейк. Какво искате — Аполон или урната? Избирайте. Веднага!

— Аполон — отговори с пресекуващ глас тя.

Емелин побърза да урие статуята с нощници и кърпи.

— Мисля, че всичко е готово, мистър Марч.

— Да, наистина. — Усмивката на Лавиния беше корава като стомана. — Абсолютно готово. Мога само да се надявам, че един ден ще имам възможност да ви обезщетя за работата, която ви създадох през тази нощ, мистър Марч.

Мъжът затръшна капака на куфара.

— Това заплаха ли беше, мисис Лейк?

— Приемете го, както искате, сър. — Лавиния грабна чантата и пътното си палто. — Хайде, Емелин, да вървим, преди мистър Марч да реши да запали къщата пред очите ни.

— Не е нужно да си толкова враждебна. — Емелин посегна към собственото си палто и шапка. — Намирам, че при така сложилите се обстоятелства мистър Марч се държи забележително добре.

Тобиас леко склони глава.

— Оценявам високо подкрепата ви, мис Емелин.

— Не се ядосвайте на забележките на Лавиния, сър — помоли тихо Емелин. — Когато е под натиск, винаги става неучтива.

Тобиас устреми студен поглед към Лавиния и кимна.

— Забелязах го.

— Нали няма да ѝ се разсърдите? — продължи да го увещава Емелин. — Освен всичко, което преживяхме тази вечер, сме принудени и да оставим в Рим любимите ѝ книги с поезия. Това е истинско нещастие. Трябва да знаете, че тя много обича да чете стихове.

— О, за бога! — Лавиния облече палтото си и се запъти с твърда крачка към вратата. — Повече няма да слушам този смешен разговор. Едно е съвсем сигурно: с нетърпение очаквам да се отърва от неприятната ви компания, мистър Марч.

— Обиждате ме, мисис Лейк.

— Изобщо не ви обиждам така, както ми се иска. — Лавиния спря за миг на стълбата и вдигна поглед към него. Изобщо не изглеждаше обиден. Напротив, вдигна с лекота тежкия куфар и го понесе надолу.

— Лично аз се радвам, че си отиваме вкъщи. — Емелин слезе с леки стъпки по стълбата. — Италия е приятна страна, но Лондон ми липсва болезнено.

— И на мен — потвърди глухо Лавиния, откъсна поглед от широките рамене на Тобиас Марч и се запъти с твърди крачки към стълбата. — Цялото ни пребиваване тук беше една голяма катастрофа. Чия беше идеята да заминем за Рим като компаньонки на ужасната мисис Андърууд?

Емелин се покашля многозначително.

— Твоя, доколкото си спомням.

— Когато следващия път ти предложи нещо толкова безумно, бъди така добра да размахаш под носа ми шишенцето с амоняк, за да

се вразумя.

— Без съмнение, в онзи момент идеята ви се е сторила много добра — прозвуча зад нея гласът на Тобиас Марч.

— Точно така — съгласи се веднага Емелин. — „Представяш ли си колко е красив Рим в този сезон“, каза ми тогава Лавиния. „През цялото време ще ни заобикалят вдъхновяващи антики. И за всичко ще плаща мисис Андърууд.“ Това ми твърдеше непрекъснато. „Ще живеем в лукс и ще можем да разговаряме с умни и изискани хора. Хора с вкус и стил.“

— Достатъчно, Емелин — изфуча Лавиния. — Много добре знаеш, че получихме добър урок.

— И то не само в едно отношение, доколкото разбирам — съгласи се Тобиас — малко прибързано, както се стори на Лавиния. — Ако може да се вярва на клюките, които се носеха за забавленията на мисис Андърууд. Вярно ли е, че са се изразждали в оргии?

Лавиния стисна зъби.

— Признавам, че имаше един или два случая, които завършиха... нещастно.

— Оргиите бяха наистина неприятни — кимна Емелин. — Лавиния и аз бяхме принудени да се заключваме в спалните си, докато приключат. Но според мен нещата се влошиха истински едва когато една сутрин се събудихме и установихме, че мисис Андърууд е офейкала със своя граф. Изведнъж се оказахме съвсем сами в чуждата страна, без никакви средства.

— Но все пак успяхме да се изправим на крака — поправи я сухо Лавиния. — И живеехме доста добре, преди вие, мистър Марч, да решите да се намесите в личния ни живот.

— Повярвайте, мисис Лейк, никой не съжaliaва за тази необходимост повече от мен — отговори учтиво Тобиас.

Лавиния спря на изхода и хвърли последен поглед върху изпотрошените глинени вази и статуи. Всичко е разрушил, помисли си горчиво тя. Не е оставил нито една ваза. За по-малко от час унищожи магазинчето, чието изграждане ѝ бе струвало четири месеца.

— Не мога да си представя, че вашето съжаление може да се мери с моето, мистър Марч — проговори студено тя, стисна до болка дръжката на чантата си и прекрачи прага. — Искam да знаете, сър, че носите цялата вина за тази катастрофа в живота ми.

Тъкмо когато започна да се разсъмва, вратата на магазина най-сетне се отвори. Тобиас чакаше на тъмната стълба с пистолет в ръка.

От задната стая се появи мъж, стиснал в ръка фенер, който хвърляше слаба светлина. Като видя бъркотията и разрушението, мъжът спря.

— Проклятие!

Мъжът остави фенера на масата и бързо прекоси помещението, за да се зарови в остатъците от една голяма ваза.

— Проклятие — промърмори отново той, надигна се и огледа разрушения магазин. — В ада да идете дано, проклетници!

Тобиас стъпи на следващото стъпало.

— Търсите ли нещо, Карлайл?

Мъжът замръзна на мястото си. Под трепкащата, слаба светлина на фенера лицето му се вкамени в маската на злото.

— Кой сте вие?

— Не ме познавате. Приятел на Бенет Раклънд ме изпрати да ви намеря.

— Раклънд? Естествено. Очаквах го.

Карлайл реагира с невероятна бързина. Вдигна ръката, в която стискаше пистолет, и натисна спусък, без да се колебае нито секунда.

Тобиас беше готов. И той изпразни пистолета си в същия миг.

Трясъкът отекна неочаквано глухо. Тобиас разбра веднага, че пистолетът му е засякъл. Без да се бави, пхна другата ръка в джоба, където имаше втори зареден пистолет. Ала вече беше много късно.

Карлайл бе стрелял.

Тобиас усети как левият му крак поддаде. Силата на изстрела го отхвърли настрана. Изпусна пистолета и се залови с две ръце за парапета на стълбището. Някак си успя да се задържи и не се строполи презглава по стъпалата. Карлайл беше готов да стреля с втория си пистолет.

Тобиас се опита да изпълзи нагоре по стълбата. Нещо не беше наред с левия му крак. Не можеше да го движи свободно. Обърна се по корем и се изтегли нагоре по стъпалата, като използваше ръцете и десния си крак. Ходилото му се подхлъзна в нещо мокро и той разбра — от бедрото му течеше кръв.

Долу Карлайл се движеше предпазливо към стълбата. Тобиас знаеше, че не е чул втори изстрел само защото противникът не го вижда добре в сянката на втория етаж.

Мракът беше единствената му надежда.

Успя да пропълзи до стълбищната площадка и падна през вратата в неосветената стая. Ръката му се удари в тежката урна, която Лавиния бе оставила с такова нежелание.

— Нищо не е толкова неприятно като оръжие, което заяжда, нали? — попита любезно Карлайл. — На всичкото отгоре изпуснахте и втория пистолет. Несръчно. Много несръчно.

Той изкачи стълбата бързо и самоуверено. Тобиас сграбчи урната, обърна я на една страна и се опита да диша бързо и безшумно. Болката в левия крак беше непоносима.

— Нима човекът, който ви е изпратил да ме преследвате, не ви е казал, че вероятно няма да се върнете жив в Англия? — попита любезно Карлайл, който вече бе изкачил половината стъпала. — Или той още не знае, че някога бях член на Блу Чеймбър? Знаете ли изобщо какво означава това, приятелю?

Имам само един шанс, каза си Тобиас. Трябваше да изчака подходящия момент. Колкото и да му беше трудно.

— Не знам колко ви е платил той, за да ме откриете, но явно сумата не е била особено голяма. Постъпили сте глупаво, като сте се съгласили. — Карлайл изкачи и последните стъпала. В гласа му се усещаше възбуда, примесена с копнеж. — Това ще ви струва живота.

С последни сили Тобиас премести голямата урна към вратата. Тежкият съд се затъркаля към стълбата.

— Какво е това? — извика стреснато Карлайл отвън. — Какъв е този шум?

В следващия миг урната се удари в краката му и той изпищя. Тобиас чу как престъпникът се опитва да се вкопчи в стената, за да не загуби опора, но напразно.

Чу се продължително трополене, докато Карлайл се търкаляше по стълбата. Малко преди да стигне долу, виковете му спряха изведнъж.

Тобиас смъкна чаршафа от леглото, откъсна дълга ивица и превърза крака си. Изтегли се до вратата, но трябваше да спре, защото му се зави свят.

Успя някак си да се изправи и заслиза по стълбата, но още към средата едва не загуби съзнание. С нечовешки усилия се задържа на крака. Карлайл лежеше в подножието на стълбата, главата му извита под неестествен ъгъл. Навсякъде около него бяха разпръснати парчета от урната.

— Искам да ти кажа, че тя избра Аполон — пошепна безсилно Тобиас. — Взе единственото правилно решение. Дамата има дяволски добри инстинкти.

1

Нервният дребосък, който му бе продал дневника, го предупреди, че шантажът е опасно занимание. Някои от записките в дневника на камериера можели да му струват живота. Може би е прав, но по-важното е, че могат да ме направят много богат, мислеше си Холтън Феликс.

От години печелеше препитанието си в игралните салони. Беше добре запознат с всички възможни рискове и още много отдавна бе проумял, че късметът не се усмихва на онези, които не притежават решителност и здрави нерви.

Аз не съм глупак, каза си той, когато потопа перото в мастилницата и написа последното изречение от своето послание. Нямаше намерение оттук нататък да печели пари с шантаж. Щеше да престане веднага щом събере достатъчно, за да плати най-належащите си дългове.

По-добре е да запазя дневника, размишляваше Холтън. Тайните, които крие, може да се окажат много полезни, ако някой ден отново изпадна в трудно положение.

Стресна го силно чукане по вратата. Погледът му спря за миг върху последния ред от заплахата, която бе съчинил толкова грижливо. Мастилено петно подчертаваше думата „съжалявам“. Гледката на унищоженото послание го ядоса. Толкова се гордееше със своите остроумни, добре обмислени и добре формулирани писма. Беше работил много, за да съгласува днешното послание с характера на получателя. От мен можеше да излезе известен писател, може би дори втори Байрон, повтаряше си горчиво той, ако обстоятелствата не ме бяха принудили да печеля прехраната си в игралните салони.

В сърцето му се надигна гняв. Всичко щеше да бъде много по-лесно, ако животът не беше толкова несправедлив. Ако баща му не беше убит на дуел след спор при игра на карти. Ако отчаяната му, загубила всяка надежда майка, не бе умряла от треска малко преди синът ѝ да навърши шестнадесет години. Ако беше имал по-добро

детство, сигурно щеше да постигне много в живота. Щеше да се движи в най-изисканото общество, да има много приятели. За съжаление го лишиха от предимствата, които имаха другите мъже.

Затова беше принуден да се грижи сам за оцеляването си. Затова беше стигнал до изнудване. Но един ден със сигурност щеше да заеме мястото, което му се полагаше. Закле се, че ще го постигне. Един ден...

На вратата отново се почука. Някой от кредиторите му, без съмнение. Беше оставил разписки за дълг във всички игрални салони в града.

Холтън смачка писмото в юмрук и стана. Прекоси с две крачки малката стая, застана пред прозореца, вдигна завесата и погледна навън. Улицата беше пуста. Който и да бе почукал, явно се бе отказал да говори с него. Но на стълбата лежеше пакет.

Холтън отвори вратата и се наведе да вдигне пакета. В този миг забеляза края на тежко палто. От сянката изникна едра фигура.

Тежката машина улучи главата му със смъртоносна точност. Светът на Холтън Феликс се пръсна на хиляди парченца. Ударът заличи с един замах всичките му неизплатени дългове.

2

Миризмата на смъртта беше силна. Лавиния спря на прага на осветената само от огъня в камината стая и бързо потърси кърпичка, за да закрие носа и устата си. Това не беше предвидено в плановите ѝ за тази вечер. Притисна бродирания лен до носа си и с мъка се пребори с напора да се обърне и да избяга.

Тялото на Холтън Феликс беше простряно на пода пред камината. В първия миг Лавиния не откри признаци на нараняване и се запита дали пък сърцето му не е отказало да работи. Но после забеляза, че нещо с формата на главата му не беше наред.

Очевидно някоя от другите жертви на Феликс е била тук преди нея. Феликс не беше особено умен мошеник и изнудвач, припомни си тя. Сравнително лесно бе успяла да установи самоличността му, малко след като получи първото писмо с предложение да плати известна сума. Направи го, макар да беше абсолютно неопитна в издирването на изнудвачи.

Щом научи адреса му, тя поговори първо с прислужничките и готвачките, които живееха в съседство. Остана доволна от разказите им, че Феликс има навика да прекарва нощите в игралните салони, и реши да дойде тук тази вечер и да претърси жилището му. Надяваше се да намери дневника, за който той ѝ беше писал.

Лавиния се огледа несигурно в малкото помещение. Огънят все още пращеше весело в камината, но тя усети как по гърба ѝ се стекоха студени вадички пот. Какво да прави сега? Дали убиецът се е задоволил с отстраняването на Феликс или си е направил труда да претърси стаята на негодника, за да намери дневника?

Имаше само един начин да открие отговорите на въпросите си. Трябваше да претърси стаята на Феликс, както бе планирала първоначално.

Пое дълбоко въздух и си заповяда да се раздвижи. Трябваше да събере цялата сила на волята си, за да пробие невидимата стена на страха, стегнала сърцето ѝ в корава хватка. Трепкащата светлина на

догарящите пламъци хвърляше призрачни сенки по стените. Сега най-важното беше да не поглежда към тялото, проснато на пода.

Стараетки се да диша повърхностно, тя се замисли откъде да започне търсенето. Стаята на Феликс беше мебелирана извънредно оскъдно. Като се имаше предвид страстта му към хазарта, това не биваше да я изненадва. Без съмнение е бил принуден да продаде един по един всичките си свещници и други по-скъпи предмети, за да изплати част от дълговете си. Слугините, които разпита, ѝ разказаха, че Феликс е затънал до гуша. Някои дори бяха намекнали, че съседът им е безскрупулна личност, готова да прибегне до крайни средства, за да се сдобие с малко пари.

Вероятно шантажът беше само едно от многото неприятни средства, до които Феликс е прибегвал в кариерата си на играч. Но очевидно то се бе оказало безперспективно.

Лавиния се обърна към писалището до прозореца и реши да започне търсенето оттам, макар да предполагаше, че убиецът вече е претърсил всички чекмеджета. Ако беше на негово място, тя щеше да направи точно това.

Заобиколи предпазливо мъртвото тяло, като се стараеше да стъпва колкото може по-далече от него, и стигна бързо до целта. На писалището цареше обичайната бъркотия. Малко по-настрана стояха джобно ножче и мастилница, зад тях съдче с пясък за поръсване на написаното и метална чинийка с восък за запечатване на писма.

Лавиния се наведе да отвори първото чекмедже и замръзна напред движението. Бе я обзело предчувствие, от което тънките косъмчета на тила ѝ настръхнаха.

Дървеният под зад гърба ѝ изскърца тихо, но недвусмислено. Това беше шум от стъпки. Страхът я завладя и тя спря да диша. Сърцето ѝ заби силно и тя се запита дали пък няма да припадне за първи път в живота си.

Убиецът беше още в тази стая.

Едно беше сигурно: тя не можеше да си позволи лукса да припадне.

В продължение на един ужасяващо дълъг миг Лавиния остана неподвижна, втренчила поглед в мастилницата. Нямаше оръжие, с което би могла да се защити. Въпреки това протегна ръка и пръстите ѝ

се склочи около дръжката на джобното ножче. То изглеждаше мъничко и крехко, но тя нямаше друг избор.

Лавиния стисна здраво малкото ножче и се обърна рязко, за да се изправи лице в лице с убиеца. Откри го веднага. Той стоеше в очертанията на вратата, водеща към спалнята. Виждаше фигурата му, но лицето му оставаше в сянка.

Мъжът не направи опит да се приближи. Остана неподвижен, небрежно опрял рамо в касата на вратата, скръстил ръце под гърдите.

— Знаете ли, мисис Лейк — проговори най-сетне Тобиас Марч, — имах чувството, че един ден непременно ще се срещнем отново. Но кой би могъл да заподозре, че това ще се случи при толкова интересни обстоятелства?

Лавиния преглътна мъчително, за да може да отговори. Ала когато най-сетне успя да свърже няколко думи, гласът ѝ беше отчайващо тънък и треперещ.

— Вие ли убихте този човек?

Тобиас хвърли пренебрежителен поглед към трупа.

— Не. Дойдох тук след убиеца, точно като вас. Според мен Феликс е бил убит на стълбището пред вратата и убиецът го е довял обратно в стаята.

Тази новина не беше достатъчна да я успокои.

— Какво правите тук?

— И аз исках да ви задам същия въпрос. — Той я огледа замислено. — Но ми се струва, че вече знам отговора. Вие сте една от жертвите, които Феликс изнудва, прав ли съм?

За момент гневът победи страха.

— Преди една седмица тази жалка твар ми изпрати две писма. Първото пристигна в понеделник. Някакво хлапе го предаде в кухнята. Като прочетох смешното му искане, не повярвах на очите си. Искаше ми сто фунта. Можете ли да си представите? Сто фунта, за да купя мълчанието му. Каква наглост!

— Какво е можел да разкрие? — Тобиас я наблюдаваше внимателно. — Да не би да сте направили още няколко глупости, откакто се разделихме в Рим?

— Как смее да ми говорите с този тон, сър? За всичко сте виновен вие. Вие и никой друг!

— Аз ли съм виновен?

— Точно така, мистър Марч. Вие сте отговорен за случилото се днес. — Тя посочи мъртвото тяло с върха на джобното ножче. — Този ужасен човек, се опита да ме изнуди с историята в Рим. Заплаши ме да разкрие „истината“.

— О, няма? — Тобиас се протегна с изненадващо тромаво движение. — Това е безкрайно интересно. Какво точно е знаел?

— Нали току-що ви казах, че знаеше всичко! Заплаши да разкаже навсякъде, че съм притежавала в Рим магазин, който е бил място за срещи на крадци и убийци. Намекна, че съм била съучастница в планове им и доброволно съм позволила на негодниците да използват магазина ми, за да си разменят съобщения. Стигна дори дотам да ме заплаши, че ще разкрие тайната ми любовна връзка с водача на бандата.

— Това ли беше всичко, което беше написал в съобщението си?

— Всичко? Нима не ви е достатъчно? Вижте, мистър Марч, въпреки всичките ви старания, след всичко онова, което ни сторихте в Рим, племенницата ми и аз успяхме да оцелеем. Макар и с много усилия.

Мъжът леко наклони глава.

— Знаех си, че ще се изправите на крака. Вие не сте от хората, които се пречупват лесно.

Лавиния пренебрегна забележката му.

— В момента живеем добре, дори много добре. Надявах се Емелин да прекара един истински хубав сезон в добро общество. Надявах се поне веднъж да имаме късмет и момичето да се запознае с подходящ джентълмен, който да се грижи за нея и да ѝ осигури добър живот. Такъв, за какъвто съм мечтала, но никога не можах да ѝ осигуря. Моментът е много деликатен, ако разбирате какво искам да кажа. Но мога да допусна името на Емелин да бъде забъркано в скандал. Не мога да допусна дори най-малко петънце върху бялата ѝ рокля.

— Разбирам ви. Ако Феликс е намекнал някъде, че момичето е било забъркано в нечисти сделки, вредата ще е непоправима. А слухът, че мис Емелин е племенница на бившата любовница на скандално известен водач на престъпна банда, ще направи невъзможен плана ви да я въведете в обществото.

— Невъзможен? Ще го унищожи в зародиш. Животът е толкова несправедлив. Емелин и аз няхаме нищо общо с бандитите, нито с водача им, когото вие наричахте Карлайл. Не разбирам как човек, който притежава поне малко цивилизованост и деликатност, би могъл да стигне до заключението, че племенницата ми и аз сме общували с крадци и убийци.

— Аз застъпвах такова становище за съвсем кратко време, в началото на аферата. Бъдете така добра да си спомните.

— За вас не се изненадвам — заяви мрачно тя. — Говорех за хора, които притежават цивилизованост и деликатност. Вие не принадлежите към тази група, сър.

— Холтън Феликс също не, нали? — Тобиас огледа бегло безжизненото тяло. — Но си мисля, че е по-добре да отложим дискусията за моята липса на цивилизованост за друг път. Някой ден, надявам се, ще разполагаме с достатъчно свободно време, за да обсъдим грешките ми. В момента имаме други проблеми. Приемам, че сме тук по една и съща причина.

— Не знам по каква причина сте тук вие, мистър Марч, но аз дойдох да потърся дневника, принадлежал някога на камериера на мистър Карлайл. Човека, за когото твърдите, че е бил водач на банда криминални в Рим. — Лавиния спря за миг и смръщи чело. — Какво знаете за тази история?

— Нали помните старата пословица: „Никой мъж не е герой в очите на камериера си.“ Както изглежда верният слуга тайно е записвал зловещите тайни на господаря си. След смъртта на Карлайл...

— Значи Карлайл е мъртъв?

— О, да. Както вече казах, камериерът му е водил дневник, който е продал, за да си плати пътуването до Англия. Обаче бил убит, вероятно от уличен разбойник, още преди да напусне Рим. След това дневникът бил продаден още два пъти. И в двата случая собствениците стават жертва на смъртоносни злополуки. — Той посочи с глава трупа на Феликс. — Това е третият мъртвец, свързан с проклетия дневник.

Лавиния преглътна мъчително.

— Майчице мила!

— Точно така. — Тобиас се отдели от вратата и се запъти към писалището.

Лавиния го наблюдаваше несигурно. Има нещо странно в начина, по който се движи, помисли си тя. Леко, едва забележимо куцукане. Беше готова да се закълне, че когато го бе видяла за последен път, походката му беше съвсем нормална.

— Как става така, че знаете всичко за дневника? — попита недоверчиво тя.

— От няколко седмици вървя по следата му. Преследвам го по целия континент. Пристигнах в Англия само преди няколко дни.

— Защо го преследвате?

Тобиас отвори едно от чекмеджетата.

— Предполагам, че съдържа информация, която може да отговори на някои въпроси на клиента ми.

— Какви въпроси?

— За държавна измяна и убийство.

— Държавна измяна?

— По време на войната. — Тобиас отвори второто чекмедже и затърси между документите. — Сега наистина не е време да ви обяснявам подробности, мисис Лейк. Обещавам, че по-късно ще ви разкажа всичко.

— Нима твърдите, че в Рим сте се провалили, мистър Марч? След всичко, което ни причинихте в онази ужасна нощ, не може да сте изпуснали голямата плячка. Какво всъщност се случи с тайнствения Карлайл? Тогава твърдахте, че ще се появи в магазина, за да вземе съобщението на Протежето си.

— След като вие заминахте, Карлайл наистина се появи.

— И?

— Спъна се и се изгъркаля надолу по стълбата.

Лавиния го изглежда невярващо.

— Спънал се е?

— Такива злополуки се случват само веднъж, мисис Лейк. Тясната, стръмна стълба е много опасна.

— Ами! Знаех си. Вие сте объркали работата, мистър Марч. След като Емелин и аз заминахме, не сте успели да завършите изпълнението на задачата си.

— Получиха се някои усложнения.

— Това е очевидно. — Незнайно по каква причина, въпреки сложното положение, в което се намираха, тя изпитваше перверзно

задоволство да хвърли върху него отговорността за всички нещастия в живота си. — Трябваше да се сетя какво става. Веднага след като получих първото заплашително писмо от Холтън Феликс. Дотогава всичко вървеше гладко. Трябваше да се сетя, че вие сте виновен за проблемите ми.

— По дяволите, мисис Лейк, сега не е време да ми четете проповед. Нямаме представа за какво всъщност става дума.

— Признайте, сър. Проблемът с дневника на камериера е възникнал само поради вашите грешки. Ако бяхте уредили въпроса в Рим както трябва, тази вечер и двамата нямаше да сме тук.

Мъжът затвори уста. Под мътната светлина на прозореца очите му святкаха опасно.

— Уверявам ви, змията, която ръководеше бандата убийци в Италия, е мъртва. За съжаление случаят не приключи със смъртта на Карлайл. Моят клиент желае истината да се разкрие докрай. Нает съм, за да се погрижа за това, и ще го направя.

Лавиния усети смразяващ студ.

— Разбирам.

— Карлайл е бил член на криминално сдружение, известно като Блу Чеймбър. Бандата е разпростряла пипалата си не само в Англия, но и по цяла Европа. Години наред организацията е била ръководена от човек с прякор Азур.

Гърлото ѝ пресъхна. Веднага ѝ стана ясно, че Марч говори сериозно.

— Колко театрално.

— Азур се е държал като абсолютен владетел. Всички са се подчинявали безпрекословно. След упорити проучвания успяхме да установим, че преди около година е починал. След смъртта му в Блу Чеймбър цари хаос. Азур имал двама верни офицери — Карлайл и още един, чиято самоличност се пази в тайна.

— След като Азур и Карлайл вече не са между живите, клиентът ви желае да научи кой е третият водач на организацията, права ли съм?

— Напълно. Надяваме се, че тази информация се съдържа в дневника. С малко повече късмет ще намерим в него указания кой може да е бил Азур, както и отговори на други интересни въпроси. Разбирате ли сега защо дневникът е толкова опасен?

— Разбирам.

Тобиас посегна към купчина документи.

— Защо не се постараете да помогнете, вместо да стоите тук и да ме разпитвате?

— Да помогна?

— Не можах да претърся спалнята, преди да дойдете. Вземете една свещ и се огледайте. Аз ще продължа тук.

Първата й мисъл беше да му каже да върви по дяволите. Но само след миг разбра, че той имаше право. Двамата търсеха едно и също. Най-добре беше да си разделят работата и да претърсят жилището на Феликс заедно. Предимствата бяха очевидни. Имаше и още една причина да се подчини на нареждането му и да претърси спалнята — така вече нямаше да гледа окървавения труп.

Посегна решително към свещта и кимна.

— Вероятно ви е ясно, че който и да е убил мистър Феликс, е взел дневника и е офейкал?

— Ако е така, проблемът ни става още по-сериозен. — Марч й хвърли студен поглед. — Ще караме стъпка по стъпка, мисис Лейк. Първо ще се опитаме да намерим проклетия дневник. Това би ме улеснило съществено, признавам.

Прав е, каза си Лавиния. Мистър Тобиас Марч я обърквате, предизвикваше и вбесяваше, но беше прав. При такава катастрофа нямаше друг изход, освен да върви стъпка по стъпка. Животът я беше научил, че това е най-добрият начин.

Тя влезе в малката стая зад дневната и веднага забеляза книгата на малката масичка до леглото. Сърцето й заби в очакване. Може би пък късметът щеше да им се усмихне.

Грабна книгата и прекоси помещението, за да прочете заглавието на книгата под светлината на свещта. „Възпитанието, на една дама“. Тъй като имаше теоретична възможност кожената подвързия да крие ръчно написан дневник, тя отвори книгата и я запрелиства. Малката искрица надежда бързо бе задушена от разочарование. Книгата беше наскоро публикуван роман. Никакъв дневник.

Остави я на масичката и се върна към скрина. Отне й само минута да претърси малките чекмеджета. Те съдържаха само нещата, които се очакваха на такова място: гребен, четка, принадлежности за бръснене, четка за зъби.

След това се зае с гардероба. В него намери десетина скъпи ленени ризи и три модерни жакета. Очевидно Феликс с обичал да харчи парите си за модерно облекло — когато е имал късмет на игралната маса. Или е гледал на скъпите дрехи като на инвестиция.

— Намерихте ли нещо? — извика Тобиас от дневната.

— Не — отговори сърдито тя. — А вие?

— И аз не.

Лавиния чу как се премести тежка мебел, може би писалището. Мистър Марч явно претърсваше основно. Тя отвори едно след друго чекмеджетата на гардероба и откри дузина вратовръзки и бельо на джентълмен. Затвори бързо вратата и огледа внимателно оскъдно мебелираната стая. Отчаянието й растеше. Каква, по дяволите, трябваше да бъде следващата й стъпка, ако не намереше дневника, позволил на Феликс да я изнудва?

Погледът й падна отново върху подвързаната с кожа книга на нощната масичка. В жилището на Феликс нямаше други книги. Ако не беше „Възпитанието на една дама“, тя щеше да твърди, че убитият не се е интересувал от литература. Защо тогава този роман беше оставен до леглото му?

Прекоси бавно стаята с намерението да погледне книгата по-внимателно. Струваше й се невъзможно един картоиграч да се интересува от роман, предназначен без съмнение за млади дами.

Отново запрелиства книгата, като спираше тук и там, за да прочете по някое изречение. Не мина много време и установи, че книгата изобщо не е посветена на възпитанието на младите дами.

... елегантно закръгленото й дупе трепереше в очакване на моя кадифен камшик...

— Велики боже! — Тя затвори бързо книгата и в този миг на пода падна малко листче.

— Намерихте ли нещо интересно? — попита Тобиас от съседната стая.

— Абсолютно нищо.

Лавиния впи поглед в листчето, паднало точно пред обувката й. Нещо написано на ръка. Тя изкриви лице. Може би Феликс е харесал книгата толкова много, че е започнал да си води бележки.

Наведе се да вдигне листчето и разчете какво бе надраскано на тънката хартия. Никакви бележки за възпитанието на една дама, а

някакъв адрес. Хазълтън Скуеър номер четиринадесет.

Защо Феликс е съхранил този адрес в единствената си книга?

В този миг чу тихите, но издайнически стъпки на Тобиас по пода на дневната. Бързо пхна листчето в джоба си и се обърна към вратата.

Мъжът се появи на отворената врата и силуетът му се очерта в сиянието на догарящия огън.

— Е?

— Не намерих нищо, което поне малко да прилича на дневник — отговори тя с твърд глас и — както й се искаше да вярва — съвсем честно.

— И аз не намерих. — Мъжът хвърли мрачен поглед към спалнята. — Дойдохме твърде късно. Очевидно човекът, убил Феликс, е имал достатъчно ум в главата си, за да вземе дневника.

— Това не бива да ни изненадва. На негово място и аз щях да направя същото. Без ни най-малко колебание.

Лавиния изкриви лице.

— Какво има?

Той я погледна втренчено.

— Както изглежда, трябва да изчакаме, докато новият изнудвач направи първите си стъпки.

— Новият изнудвач? — В първия момент шокът я парализира. Трябваше да положи усилия, за да затвори уста. — Велики боже, какво казахте, сър? Наистина ли предполагате, че убиецът на Феликс има намерение да ни изнудва?

— Ако историята обещава пари, а аз съм сигурен, че е така, трябва да предполагаме, че отговорът на въпроса ви е да.

— Проклятие!

— И аз съм готов да кажа същото, но по-добре е да гледаме положително на нещата, мисис Лейк.

— Невъзможно ми е да си представя, че в подобна история може да има нещо положително, мистър Марч.

Тобиас се засмя безрадостно.

— О, недейте така! Все пак ние двамата успяхме, независимо един от друг, да открием къде се крие Феликс, нали?

— Феликс беше неспособен глупак, крито оставяше всевъзможни знаци. Не беше проблем да подкупя уличното хлапе,

което ми донесе писмото със заплахата. Даде ми адреса само срещу няколко дребни монети и две-три топли пастетчета с месо.

— Много умно от ваша страна. — Тобиас се обърна към мъртвото тяло, проснато на пода пред огъня. — Но не ми се вярва, че човекът, успял да намери Феликс преди нас и да го убие, е некадърник. Затова е по-добре да обединим силите си, мадам.

В главата ѝ зазвъня тревога.

— За какво говорите?

— Сигурен съм, че разбирате за какво говоря. — Той устреми отново поглед към нея и вдигна едната си вежда. — Каквато и да сте, вие не сте глупачка, мисис Лейк.

Надеждата ѝ, че след тази среща двамата ще тръгнат по различни пътища, се изпари в миг.

— Вижте какво — започна решително тя, — нямам никакво намерение да се съюзя с вас, мистър Марч. Всеки път, когато влезете в живота ми, става някаква катастрофа. Не искам това да продължи до безкрайност.

— Досега сме прекарвали твърде малко време заедно, мисис Лейк. Само два пъти, и то за кратко.

— И двата пъти завършиха катастрофално. По ваша вина.

— Така смятате вие. — Той направи една тромава крачка към нея и я стисна здраво за рамото. — Моята гледна точка е, че вие притежавате забележителен талант да усложнявате прекалено всяка ситуация.

— Сега вече отидохте твърде далеч, сър. Бъдете така любезен да свалите ръцете си от мен.

— Боя се, че няма да го направя, мисис Лейк. — Той я изведе от стаята и се обърна към тъмния коридор. — Опитайте се да осъзнаете, че и двамата сме хванати в тази мрежа. Следователно имам пълното право да настоявам, че е необходимо да работим заедно, за да я разкъсаме.

3

— Не мога да повярвам, че си срещнала отново мистър Марч. И то при толкова странни обстоятелства. — Емелин остави чашата си с кафе и погледна втренчено Лавиния през масата за закуска. — Каква учудваща случайност!

— Глупости. Изобщо не е учудващо, стига да може да се вярва на историята му. — Лавиния почука с лъжичката по ръба на чинията. — Ако мога да му вярвам, цялата тази история с изнудването има нещо общо с историята в Рим.

— Да не би мистър Марч да смята, че Холтън Феликс е бил член на криминалното обединение, за което спомена? На Блу Чеймбър?

— Не. Очевидно Феликс е попаднал на дневника по случайност. Малко или повече.

— И сега дневникът е в ръцете на друг човек. — Емелин се взираше замислено пред себе си. — Вероятно именно той е убиецът на Феликс. И мистър Марч го преследва. Той е много упорит, нали?

— Ами! Прави го само за пари. Докато някой е готов да плаща за разследванията му, интересът му изисква да бъде упорит. — Лавиния изкриви лице. — Макар че за мен е неразбираемо защо клиентът продължава да плаща за услугите му, след като в Рим е показал плашеща некадърност.

— Много добре знаеш, че трябва да му бъдем благодарни за начина, по който проведе разследванията си в Италия. Всеки друг на неговото място щеше да си извади заключение, че и ние участваме в бандата главорези, и да ни унищожи.

— Човек, който се занимава с подобни разследвания, не бива да бъде глупак, а само глупак може да повярва, че сме забъркани в криминални деяния.

— Да, естествено — опита се да я успокои Емелин. — Но можем да си представим, че друг човек, не толкова интелигентен като мистър Марч, би заключил, че сме членове на бандата.

— Не бързай да приписваш на мистър Марч каквито и да било положителни качества, Емелин. Аз не му вярвам.

— Да, личи си. И защо не му вярваш?

Лавиния разпери ръце.

— За бога, Емелин! Миналата нощ се срещнах с него на място, където бе извършено убийство.

— Ти също си отишла на място, където е извършено убийство — напomini й с усмивка Емелин.

— Да, но той беше там преди мен. Когато отидох, Феликс беше вече мъртъв. Нищо чудно именно Марч да е убиецът.

— О! Много се съмнявам.

Лавиния я погледна втренчено.

— Как можа да го кажеш? Марч не ми спести информацията, че мистър Карлайл не е преживял срещата им в Рим.

— Доколкото си спомням, ти каза нещо за нещастна случайност и падане по стълбата.

— Това беше версията на Марч. Няма да се изненадам ни най-малко, ако чуя, че смъртта на Карлайл изобщо не е била случайност.

— Е, не можем да знаем какво се е случило в действителност, нали? Най-важното е, че злодеят е мъртъв.

Лавиния се поколеба.

— Марч иска да му помогна в търсенето на дневника. Искане да обединим усилията си.

— Според мен това е напълно логично, Лавиния. И двамата сте решени да намерите дневника. Защо тогава да не станете партньори?

— Марч има клиент, който му плаща за усилията. Аз не.

Емелин я погледна изпитателно над ръба на чашата с кафе.

— Защо не преговаряш с мистър Марч да ти даде част от парите, които му плаща клиентът? Ти имаш добър търговски инстинкт и го разви допълнително, докато бяхме в Италия.

— И аз си помислих нещо подобно — призна колебливо Лавиния. — Но мисълта да стана партньорка на Марч ми причинява неловкост. Прави ме несигурна.

— Според мен ти просто нямаш друг избор, скъпа. Ще бъде крайно неприятно, ако в обществото започнат да говорят нелепици за престоя ни в Рим.

— Ти имаш дарбата да омаловажаваш нещата, Емелин. Ще бъде повече от неприятно. Ключките ще разрушат напълно моята нова кариера, да не говорим за твоите възможности да се наслаждаваш на тазгодишния сезон.

— След като заговорихме за твоята нова кариера, позволи ми да попитам: снощи спомена ли пред мистър Марч за новата си професия?

— Разбира се, че не. Защо да го правя?

— Само се питах дали пък случайно не си изпитала желание да се довериш на мистър Марч... в интимната обстановка, в която си попаднала неочаквано.

— В обстановката нямаше абсолютно нищо интимно. За бога, Емелин, в стаята имаше мъртвец!

— Да, естествено.

— При тези обстоятелства няма място за интимност.

— Разбирам.

— Последното, което искам, е да стана интимна с мистър Марч. По какъвто и да било начин.

— Защо непрекъснато повишаваш тон, лелю Лавиния? Много добре знаеш какво означава това.

Лавиния остави чашката си в чинийката. Ръката ѝ трепереше неудържимо.

— Означава, че нервите ми са опънати до скъсване.

— Точно така. Но според мен ти нямаш друг избор, освен да приемеш предложението на мистър Марч. Моля те, започни да търсиш дневника заедно с него.

— Нищо не може да ме убеди, че е разумно да стана партньорка на онзи човек.

— Успокой се, моля те — изрече меко Емелин. — Според мен твоите лични чувства към мистър Марч оказват неблагоприятно влияние върху способността ти да преценяваш разумно.

— Спомни си какво ти казах в Рим: Тобиас Марч играе своя собствена коварна игричка, също както предишния път, когато имахме нещастieto да го срещнем.

— И каква е тази игра според теб? — попита Емелин и в мекия ѝ глас за първи път се прокрадна гняв.

Лавиния се замисли за миг над въпроса.

— Твърде възможно е той да търси дневника по същите причини, поради които го е купил Холтън Феликс. За да изнудва някого.

Емелин изпусна лъжичката в чашата с кафе.

— Наистина ли твърдиш, че мистър Марч има намерение да стане изнудвач? Отказвам да вярвам, че той може да има нещо общо с гадна твар като Феликс Холтън.

— Ние с теб не знаем нищо за Тобиас Марч. — Лавиния се опря с две ръце на масата и стана. — Кой може да знае как ще постъпи, ако дневникът се озове в ръцете му?

Емелин не отговори.

Лавиния скръсти ръце зад гърба си и заобиколи масата. След малко Емелин въздъхна.

— Е, добре, не съм в състояние да назова разумна причина защо трябва да имаш доверие в мистър Марч, освен факта, че именно той се погрижи да се върнем бързо и сигурно в Англия след катастрофата в Рим. Сигурно му е струвало цяло състояние.

— Той искаше да се отърве от нас — това е истината. Във всички случаи много се съмнявам, че мистър Марч е поел разходите за нашето пътуване. Аз съм абсолютно сигурна, че е изпратил сметката на клиента си.

— Може би, но аз въпреки това съм убедена, че в момента ги нямаш друг избор. Със сигурност е по-добре да работиш съвместно с него, вместо да го пренебрегваш. Все пак така ще научаваш какво е разкрил.

— И той ще знае какво съм узнала аз.

Лицето на Емелин се напрегна. В очите ѝ светна необичаен за нея страх.

— Нима си измислила някакъв хитър план?

— Още не съм. — Лавиния спря и мушна ръка в джоба на роклята си. Извади листчето, паднало от книгата „Възпитанието на една дама“, и отново прочете адреса, написан на него. — Но няма да седя със скръстени ръце. Ще действам.

— Какво е това?

— Единственото намерено в къщата на Феликс, което заслужава интерес. Но може да се окаже и празна следа. — Тя прибра листчето в джоба си. — Ако се окаже, че следата не води доникъде, ще обмисля по-сериозно предимствата на партньорството с Тобиас Марч.

— Убеден съм, че тя е намерила в спалнята нещо важно.

Тобиас стана от стола и заобиколи голямото писалище. Приведе се напред и се опря с две ръце на дъбовия плот.

— Знам, че е така. Усетих го. Погледът ѝ беше прекалено невинен. Абсолютно необичаен израз за тази жена.

Антъни Синклер, братът на съпругата му, вдигна глава от дебелия том за богатствата на древния Египет, протегна се с удоволствие и отново се отпусна на стола. Тобиас неволно си каза, че така може да постъпи само здрав млад мъж на двадесет и една години.

Миналата година Антъни се бе преместил в собствено жилище. За известно време Тобиас се опасяваше, че ще се чувства много самотен в къщата си. Все пак Антъни живееше при него от дете. Почто откакто Тобиас се бе оженил за сестра му Ан. След като Ан почина, Тобиас отгледа момчето съвсем сам и направи всичко по силите си, за да го възпита добре. Беше свикнал да го има винаги близо до себе си. Без него къщата щеше да изглежда празна.

Две седмици, след като се нанесе в новото си жилище, само през няколко къщи от дома на Тобиас, Антъни даде да се разбере, че гледа на къщата на зетя си като на разширение на собствения си дом. Обикновено идваше по времето за хранене.

— Необичаен? — повтори с усмивка Антъни.

— Лавиния Лейк е всичко друго, само не и невинна.

— Доколкото си спомням, тя е вдовица.

— Много бих искал да науча нещо повече за съдбата на съпруга ѝ — рече замислено Тобиас. — Не бих се изненадал, ако ми кажат, че е прекарал последните си дни вързан за леглото в частна лудница.

— Тази сутрин ми обясни поне сто пъти, че нямаш никакво доверие в мисис Лавиния Лейк — напомни му меко Антъни. — Ако си толкова сигурен, че снощи е намерила нещо интересно, защо просто не я попита?

— Защото щеше да отрече. Категорично и естествено. Дамата няма никакво намерение да сътрудничи с мен за разкриване на случая. Трябваше да я обърна с главата надолу и да я изтърся — това е единственият начин да докажа, че е намерила нещо.

Антъни не каза нищо. Само седеше и наблюдаваше съпруга на сестра си със замислено изражение. Тобиас стисна зъби.

— Не го казвай.

— Боя се, че не мога другояче. Наистина, защо просто не обърна дамата с главата надолу и не я изтърси, за да намериш онова, което е открила?

— Дяволите да те вземат, Антъни, казваш го така, сякаш имам навика да се отнасям по подобен начин с почтените жени!

Антъни вдигна вежди.

— Неколкократно съм ти казвал, че когато става въпрос за жени, трябва да проявяваш повече деликатност. Знам, че се опитваш да се държиш като джентълмен. Но по отношение на мисис Лейк... всеки път, когато спомена името ѝ, ставаш извънредно груб.

— Мисис Лейк е наистина необикновена жена — заяви Тобиас. — Тя е жена с извънредно силна воля, необикновено упорита и необикновено трудна. Жена, която може да доведе до отчаяние всеки нормален мъж.

Антъни кимна и изписа на лицето си лицемерно съжаление.

— Винаги е дяволски объркващо, когато откриеш собствените си неприятни черти в друг човек, нали? И то толкова ясни! Особено когато този човек принадлежи към слабия пол.

— Предупреждавам те! Не съм в настроение да служа като обект на подигравките ти. Не и тази сутрин, Антъни.

Момъкът затвори книгата, която четеше, и се засмя.

— Ти си се побъркал по тази дама: Забелязах го още преди три месеца, когато се върна от Рим.

— Преувеличаваш. Много добре знаеш какво ме свързва с нея.

— Не ти вярвам. Уитби ми описа с подробности как си бушувал и ругал, докато той се е грижил за теб и те е лекувал от треската, причинена от раната в бедрото. Каза ми, че в делириум си водил дълги, едностранчиви и абсолютно неразбираеми спорове с мисис Лейк. Откакто си отново в Англия, споменаваш името ѝ по няколко пъти на ден — в повечето случаи без причина. Да, мога да твърдя, че тя ти е объркала ума.

— В Рим бях принуден да вървя по петите ѝ в продължение на месец и да следя всяко нейно движение. Ужасно трудна задача, повярвай. — Тобиас стисна здраво резбования ръб на писалището. —

Защо някой ден не се опиташ да следваш жена по целия град, като запомняш всеки човек, когото поздравява на улицата, всеки магазин, в който се отбива? И през цялото време се питаш дали дамата има нещо общо с бандата главорези или самата тя се излага на опасност да ѝ прережат крехката шийка. Уверявам те, че подобно преследване може да подлуди всеки мъж!

— Както вече казах, ти си развил мания.

— Мания е прекалено силна дума. — Тобиас разтриваше с отсъстващ вид лявото си бедро. — Но съм готов да призная, че дамата оставя наистина неизличително впечатление.

— Очевидно. — Антъни вдигна дясното си ходило върху лявото коляно и грижливо оправи ръба на модния си панталон. — Май днес кракът те боли особено силно?

— Вали, ако още не си забелязал. Когато е влажно, болката се засилва.

— Нямах причини да ми се караш, Тобиас. — Антъни се ухили като хлапак. — Спести си лошото настроение за дамата, която го причинява. Ако вие двамата наистина станете партньори, за да намерите дневника, вероятно ще имаш предостатъчно възможности да си изливаш яда върху нея.

— Само мисълта за партньорство с мисис Лейк е достатъчна да ме побият тръпки. — Тобиас млъкна рязко, защото някой бе почукал по вратата на кабинета. — Да, Уитби, какво има?

Вратата се отвори и на прага застана дребната, добре поддържана фигура на човека, който му беше верен иконом, готвач, камериер, а при нужда и лекар. Въпреки несигурните доходи на домакинството, Уитби винаги успяваше да изглежда елегантен. Редом с Уитби и Антъни Тобиас често се чувстваше старомоден и занемарен. Още повече, че не се интересуваеше от новостите в мъжката мода и от стила на обличане.

— Лорд Невил е тук и желае да говори с вас — обяви Уитби с обичайния злокобен тон, какъвто използваше винаги при появата на личност от висок ранг.

Тобиас знаеше, че в действителност Уитби няма особено високо мнение за високопоставените личности, но се наслаждава на възможността да даде израз на собствените си предпочитания към

мелодрамата. Икономът му явно беше сбъркал професията си, но вече беше твърде късно да стане актьор.

— Помолете го да влезе, Уитби.

Икономът направи кратък поклон и изчезна. Антъни стана бавно от стола си.

— Проклятие — промърмори Тобиас под носа си. — Никак не ми е приятно да съобщавам лоши новини на клиент. Знаеш как се ядосват повечето хора. Никога не съм сигурен какво ще решат и кога ще спрат плащането.

— Според мен Невил няма избор — отговори също така тихо Антъни. — Няма друг, към когото би могъл да се обърне.

Едър, тежък мъж към края на четиридесетте влезе в стаята, без да си дава труд да крие нетърпението си. Богатството и аристократичният произход на Невил бяха очевидни, като се започне от орловия нос и арогантната стойка и се стигне до скъпия жакет и блестящите ботуши.

— Добър ден, сър. Не ви очаквах толкова рано. — Тобиас се изправи и посочи един от столовете. — Моля, заповядайте.

Невил явно нямаше време за формалности. Впи поглед в лицето на Тобиас, събра очи и попита нетърпеливо:

— Е, Марч? Получих писъмцето ви. Какво, по дяволите, е станало снощи? Намерихте ли следа от дневника?

— За съжаление, когато отидох, дневникът вече не беше там — отговори Тобиас.

Начинът, по който Невил изкриви уста, беше недвусмислен знак за надигащ се гняв. Господинът явно не понасяше лоши вести.

— Проклятие. — Свали ръкавицата си и когато зарови пръсти в косата си, черният камък върху тежкия златен пръстен заблестя. — Надявах се да уредя този въпрос много бързо.

— Открих някои полезни указания — продължи Тобиас, стараейки се да излъчва професионален опит и самоувереност. — Очаквам да намеря дневника през следващите дни.

— Трябва да го намерите. На всяка цена. И бързо. От него зависи всичко.

— Съзнавам това.

— Надявам се. — Невил отиде до масичката за сервиране и посегна към гарафата с бренди. — Прощавайте. Знам, че и двамата

имаме интерес да се сдобием с проклетия дневник възможно най-бързо. — Спря за миг и погледна гарафата в ръцете си. — Позволявате ли?

— Естествено. Бъдете мой гост. — Невил изля в чашата си солидна порция алкохол и Тобиас гневно изкриви лице, но бързо извърна глава настрана, за да не го забележи лордът. Брендите беше скъпо. Но не можеше да си позволи да прояви скъперничество спрямо клиент, който си плаща.

Невил отпи голяма глътка, после още една и остави чашата на масичката. Лицето му помрачня.

— Трябва да го намерите, Марч. Ако попадне в лоши ръце, сигурно никога няма да узнаем кой е бил Азур. А най-лошото е, че няма да научим името на поне един оцелял от Блу Чеймбър.

— Смятам да ви намеря дневника до две седмици, сър — обеща Тобиас.

— Цели две седмици? — Невил го погледна ужасено. — Невъзможно! Прекалено дълго е.

— Ще дам всичко от себе си, за да стане по-бързо. Това е последното, което мога да ви обещавам.

— Проклятие. — Невил направи няколко крачки по стаята. — Всеки ден без резултат означава, че дневникът може да бъде изгубен или унищожен.

Антъни се раздвижи и се покашля учтиво.

— Искам да ви напомня, сър, че само благодарение на усилията на Тобиас вие узнахте за съществуването на този дневник и за това, че го крият някъде тук, в Лондон. Това е много повече, отколкото знаехте преди един месец.

— Да, да, естествено. — Невил ходеше напред-назад с големи, неспокойни крачки и разтриваше слепоочията си. — Простете, че избухнах. Откакто знам за съществуването на дневника, не мога да спя. Като си помисля колко хора загинаха през войната заради бандитите от Блу Чеймбър, имам желание да закрепя.

— Никой не иска повече от мен да намери проклетия дневник — промълви като на себе си Тобиас.

— Но какво ще правим, ако човекът, който го е откраднал, реши да го унищожи и го направи, преди да го намерим? Никога няма да научим имената, които са толкова важни за нас!

— Много се съмнявам, че сегашният притежател на дневника ще го хвърли в огъня — отговори Тобиас.

Невил престана да разтрива слепоочията си и смръщи чело.

— Защо сте толкова сигурен, че няма да го унищожи?

— Единственият човек, който наистина иска да унищожи дневника, е оцелелият член на Блу Чеймбър, а е почти невъзможно именно той да го е откраднал от Феликс. За всеки друг дневникът представлява неизчерпаем източник на пари. В него са споменати предостатъчно хора, които може да изнудва. Кой би изгорил такава ценна вещ?

Невил го изгледа замислено.

— Звучи логично — промърмори той, но все още не изглеждаше напълно убеден.

— Дайте ми малко време — помоли Тобиас. — Ще ви намеря дневника. Тогава и двамата ще спим по-добре.

Художникът работеше винаги в близост до печката. Пламъците, тенджерката с гореща вода и естествената топлина на човешката ръка правеха восъка мек и лесен за оформяне. Обикновено моделираше само с палец и показалец. Човек имаше нужда от силна и сигурна ръка, за да обработва дебелия, податлив материал. В началния стадий художникът често работеше със затворени очи и се осланяше само на осезанието си, за да оформи образа. По-късно прибягваше до помощта на затоплен малък инструмент — с него изработваше фините детайли, които бяха изключително важни, защото вдъхваха на фигурата живот, енергия и истинност.

Според самия художник крайният ефект на готовото произведение зависеше главно от дребните детайли: закръглеността на брадичката, подробностите на дрехата, изразителността на лицето.

Макар че зрителите рядко спираха очи точно върху тези дребни детайли, те бяха фактори от реалността и носеха отговорност за възбуждащия шок на разбирането, който е основен знак за всяко голямо изкуство.

Топлият восък пулсираше под ръцете на художника — сякаш под гладката повърхност течеше кръв. Нямаше друг толкова съвършен материал, способен да улови имитацията на живота. Нямаше друг толкова идеален материал, способен да улови и съхрани мига на смъртта.

Лавиния отмести настрана разлистените клони на пречещото ѝ дърво, за да провери адреса на малкото листче. Хазълтън Скуеър номер четиринадесет се намираше в средата на редица изискани градски къщи, разположени срещу разкошен зелен парк. Пред входа на всяка къща светеше елегантна газова лампа.

Като видя двете скъпи карети, които чакаха на улицата, Лавиния се почувства неловко. Силните, умело подбрани по големина и цвят коне я уплашиха. Кочияшите, които държаха юздите, носеха скъпи ливреи. Тя остана в сянката, докато от номер седемнадесет излезе дама и заслиза по стълбата. Бледорозовата рокля за разходка, полускрита под подходящо по цвят дълго палто, очевидно беше дело на шивачка, която обслужва само богати, движещи се в крак с модата клиенти.

Това не бяха всички съседи, които беше очаквала, когато тази сутрин реши да провери намерения адрес. Трудно ѝ беше да повярва, че Холтън Феликс може да има нещо общо с лице, което живее в такъв елегантен квартал, камо ли пък че се е опитвал да изнудва някого от тези хора.

Докато стоеше под дървото, тя оглеждаше внимателно къщите. Сигурно нямаше да я пуснат вътре. Въпреки това реши да опита. Адресът в ръката и беше единствената следа, която притежаваше в момента. Нали трябваше да започне отнякъде. Стисна зъби, за да се овладее, прекоси улицата и изкачи бялата мраморна стълба пред номер четиринадесет. Вдигна тежкото месингово чукче и почука — достатъчно решително, както се надяваше.

В коридора се чува приглушени стъпки. След миг вратата се отвори. Появи се високомерен иконом, едър и силен като бик, и я огледа подозрително. По израза на лицето му пролича, че ей сега ще затръшне вратата под носа ѝ. Затова тя измъкна бързо една от красивите визитни картички, които беше поръчала в печатницата миналия месец.

— Моля ви, бихте ли предали тази картичка на работодателя си — изрече с твърд глас. — Спешно е. Моето име е Лавиния Лейк.

Икономът хвърли презрителен поглед към картичката. Очевидно се питаше дали да я приеме.

— Попитайте господаря си и ще установите, че съм очаквана — продължи Лавиния с най-ледения си тон. Това беше очевидна лъжа, но в момента не ѝ хрумваше нищо друго.

— Разбира се, мадам. — Мъжът отстъпи крачка назад, за да я пропусне в антрето. — Можете да почакате тук.

Лавиния пое дълбоко въздух и бързо престъпи прага. Преминах първото препятствие, помисли си облекчено тя. Влязох в къщата.

Икономът изчезна в тъмния коридор. Лавиния се възползва от случая да се огледа. Черни и бели плочки, огледала в позлатени рамки — всичко свидетелстваше за добър вкус и цял куп пари.

Чу стъпките на връщащия се иконом и затаи дъх. Веднага разбра по лицето му, че картичката ѝ е оказала необходимото въздействие.

— Мисис Доув ще ви приеме. Оттук, мадам.

Лавиния задиша по-спокойно. Това беше по-леката част от задачата. Сега ѝ предстоеше най-трудното: да накара една напълно непозната жена да говори с нея за изнудване и убийство.

Отведоха я в голям салон, обзаведен в жълто, зелено и златно. Меката мебел беше тапицирана с коприна на райета. Тежките завеси от зелено копринено кадифе бяха хванати с жълти шнурове и разкриваха гледка към парка. Краката ѝ потънаха в дебел килим в същите тонове.

На един от позлатените дивани седеше забележително елегантна дама. Носеше рокля от сребърносива коприна, ушита по последна мода. Косата беше прибрана на тила и красивото руло подчертаваше грациозната дълга шия. От разстояние можеше да се определи като трийсетгодишна, но когато приближи, Лавиния откри тънките бръчици около будните кафяви очи и леко отпуснатата кожа на брадичката и шията, загубила младежката си стегнатост. В медноцветната коса личаха сребърни нишки. Дамата беше по-скоро на четиридесет и пет, отколкото на тридесет и пет години.

— Мисис Лейк, мадам. — Икономът се поклони почтително.

— Заповядайте, мисис Лейк. Моля, седнете.

Думите бяха произнесени с хладен, изискан глас, но Лавиния чу ясно напрежението в тях. Тази жена беше силно стресирана.

Лавиния седна на крайчеца на едно от елегантните позлатени кресла и се опита да изглежда спокойна и самоуверена — сякаш беше свикнала да посещава богати и красиви салони като този. В действителност изпитваше сковаващ страх, че простата муселинена рокля, някога в жив червенокафяв цвят, а сега с цвета на слаб чай, ще я издаде. Старанията ѝ да върне оригиналния цвят на муселина бяха претърпели пълен провал.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете, мисис Доув — проговори учтиво тя.

— Как бих могла да ви откажа, след като ми представихте тази възхитителна визитна картичка? — Джоан Доув вдигна елегантно извитите си вежди. — Ще позволите ли да попитам откъде знаете името ми? Аз съм почти сигурна, че никога не сме се срещали.

— Това не е тайна. Просто попитах една от бавачките в парка. Казаха ми, че сте вдовица, която живее тук с дъщеря си.

— Да, естествено — прошепна Джоан. — Хората говорят.

— Поради работата си често прибягвам до такива разговори.

Джоан почука с отсъстващ вид по облегалката на дивана.

— С какво по-точно се занимавате, мисис Лейк?

— Ще ви обясня по-късно, ако все още ви интересува. Първо обаче бих желала да ви обясня причината за днешното си посещение. Мисля, че с вас имаме — или по-скоро имахме — общ познат, мисис Доув.

— И кой е той?

— Името му е Холтън Феликс.

Джоан събра вежди в знак на учтиво учудване. После решително поклати глава.

— Не познавам човек с това име.

— Наистина ли? Намерих адреса ви в една книга до леглото му.

Сега вече Джоан съсредоточи цялото си внимание върху нея. Не беше сигурна, че това е добър знак, но вече нямаше връщане назад. Жена с нейната професия имаше нужда от смелост да върви по правия път.

— Намерили сте адреса ми в книга до леглото му? — повтори глухо Джоан. Остана напълно неподвижна, само очите ѝ засвяткаха. — Колко странно.

— Не е толкова странно, колкото професията на онзи човек. Той беше изнудвач.

В салона се възцари изумено мълчание.

— Беше? — попита след малко мисис Доув и Лавиния си отбеляза предпазливостта в гласа ѝ.

— Когато снощи отидох да се запозная с мистър Феликс, той беше мъртъв. Убит, за да бъде съвсем точна.

При тези думи Джоан се вцепени. Пое шумно въздух, леко присви очи — това бяха единствените признаци на вълнение, но Лавиния беше уверена, че жената срещу нея е преживяла силен шок.

Ала Джоан се съвзе бързо. Толкова бързо, че Лавиния неволно се запита дали пък реакцията ѝ на новината не е била само плод на нейното собствено въображение.

— Убит, казвате — повтори Джоан, сякаш Лавиния бе направила най-обикновена забележка за времето.

— Точно така.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно сигурна. — Лавиния сплете ръце. — Ще бъде напълно откровена с вас, мисис Доув. Не знам почти нищо за Холтън Феликс, но онова, което знам, никак не ме радва. Той се опита да ме изнудва. Днес дойдох тук, за да разбера дали и вие принадлежите към жертвите му.

— Въпросът ви е безсрамен — отговори бързо Джоан. — Да не мислите, че бих дала пари на изнудвач?

Лавиния наклони глава в знак на учтиво съгласие.

— Аз реагирах по същия начин на опита му да ме изнуди. Поточно, побеснях от гняв и реших да издиря адреса на мистър Феликс и да разбера що за човек е. Затова снощи отидох в жилището му. Избрах късен час, за да съм сигурна, че не си е вкъщи.

Джоан я гледаше възхитено.

— Защо, за бога, сте постъпили по този начин?

Лавиния вдигна рамене.

— Отидох в жилището му, за да потърся дневника, който според Феликс съдържа компрометиращи данни за мен. Оказа се, че господинът си е у дома. Когато влязох в стаята, разбрах, че преди мен там е бил и друг човек.

— Убиецът?

— Да.

Отново се възцари кратко, напрегнато мълчание, докато Джоан се опитваше да смели новината.

— Вие май обичате приключенията, мисис Лейк.

— Постъпих така, защото съм убедена, че човек не бива да стои със скръстени ръце, а трябва да действа, мадам.

— Може би сте права — въздъхна леко Джоан. — Както изглежда, проблемът ви се е разрешил. Изнудвачът е мъртъв.

— Точно обратното, мисис Доув — възрази Лавиния и се усмихна хладно. — Случаят се усложни още повече. За съжаление дневникът, който се надявах да намеря, не беше в жилището на Феликс. Вероятно вече е притежание на убиеца или... — Лавиния направи кратка пауза — ... на убийцата.

Джоан Доув не е глупава, установи със задоволство Лавиния. Веднага разбра намека, но той по-скоро я развесели.

— Наистина ли смятате, че аз съм убила мистър Феликс и съм прибрала дневника? — попита с лека подигравка домакинята.

— По-точно е да се каже, че се надявах да сте вие. Това щеше да опрости нещата. Да ги опрости съществено.

В очите на Джоан блесна странна светлина.

— Вие сте наистина необикновена жена, мисис Лейк. Професията, която споменахте преди малко, има ли нещо общо с това, че излизате на сцената в Дръри Лейн или в Ковънт Гардън?

— Не, мисис Доув, няма нищо общо, макар че понякога е необходимо да проявя малко артистичен талант.

— Разбирам ви. Е, радвам се, че си поговорихме, но ви уверявам, че не разбирам нищо от изнудване и убийство. — Джоан погледна демонстративно часовника си. — Велики боже, колко е късно! Боя се, че трябва да ви помоля да си отидете. Имам час при шивачката.

Нещата не вървяха добре. Лавиния се приведе напред.

— Мисис Доув, ако Холтън Феликс е изнудвал и вас и ако не сте го убили вие, а друг човек, това означава, че в момента се намирате в още по-голяма опасност. Бих могла да ви помогна.

Джоан я изгледа с учтиво объркване.

— Какво имате предвид?

— Трябва да отчетем обстоятелството, че лицето, убило Холтън Феликс и откраднало дневника, ще продължи с изнудването.

— Очаквате нови заплахи?

— Даже ако писмата с опити за изнудване престанат, остава фактът, че някой притежава проклетия дневник. Това е крайно обезпокояваща мисъл, не намирате ли и вие?

Джоан примигна, но не показа с нищо, че перспективата, очертана от Лавиния, я е развълнувала.

— Не искам да ви обижда, мисис Лейк, но оставам с впечатлението, че сте кандидат за лудницата.

Лавиния стисна ръце до болка и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Убедена съм, че Холтън Феликс е знаел нещо за вас, мадам. Иначе защо е скрил адреса ви в онзи отвратителен роман, в който се описват оргии с невинни млади жени?

В очите на Джоан блесна гняв.

— Как смеете да намеквате, че познавам такъв човек, мисис Лейк! Моля ви, идете си! В противен случай ще повикам някого от лакеите да ви изхвърли от дома ми.

— Мисис Доув, моля ви, чуйте ме! Ако сте една от жертвите на изнудвача Холтън Феликс, може би притежавате информация, която заедно с онова, което аз знам за случая, ще ни даде възможност да открием човека, откраднал въпросния дневник. Убедена съм, че вие също искате да го намерите, мадам. Като мен.

— Достатъчно. Само си загубих времето с вас.

— Срещу малка сума, която ще ме обезщети за загубеното време и направените разходи, ако ме разбирате правилно, ще продължа да разследвам случая.

— Достатъчно. Сега вече съм убедена, че сте напълно луда. — Очите на Джоан святкаха като студени скъпоценни камъни. — Настоявам да си отидете, или ще ви изхвърля от дома си.

Дотук с прекия сблъсък, каза си Лавиния. Не винаги беше просто да намери клиенти в новата си професия. Тя въздъхна примирено и стана.

— Сама ще намеря пътя навън, мисис Доув. Оставям ви визитката си. В случай, че промените мнението си, знаете къде да ме намерите. Но бих ви посъветвала да не чакате твърде дълго. В случая времето е един от най-важните фактори.

Тя се запъти бързо към вратата и излезе от салона. Чакащият в коридора иконом я удостои с леден поглед и ѝ отвори външната врата.

Лавиния завърза по-здраво връзките на шапката си и слезе по мраморната стълба. Небето над нея беше оловносиво. Днес късметът явно не беше на нейна страна. Сигурно щеше да завали още преди да се е прибрала вкъщи.

Пресече улицата и забърза покрай парка. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да признае, че Емелин се е оказала права. Племенницата ѝ упорито твърдеше, че човек, живеещ на Хазълтън Скуеър, никога не би признал, че е станал жертва на изнудване, а още по-малко би допуснал непозната жена да проведе дискретни разследвания по случая.

Трябва да измисля нещо друго, размишляваше мрачно Лавиния. Зави и тръгна по тясна уличка между две редици високи къщи. Непременно трябваше да намери начин да убеди Джоан Доув, че може да ѝ се довери. Беше абсолютно сигурна, че дамата знае много повече, отколкото бе признала по време на краткия им разговор.

Изведнъж сенките в тясната уличка се сгъстиха. По гърба ѝ пролази студ, който нямаше нищо общо с предстоящия дъжд. Някой вървеше след нея.

Вероятно бе направила грешка, като реши да скъси пътя. Но бе минала по тази уличка на идване към Хазълтън Скуеър и изобщо не я намери толкова ужасна. Затова спря и се обърна бързо.

Едра, заплашителна мъжка фигура преграждаше пътя на светлината в тясната улица.

— Каква случайност да ви срещна точно тук, мисис Лейк. — Тобиас Марч вървеше с бързи стъпки към нея. — Търсих ви къде ли не.

Когато след няколко минути влезе в тесния коридор на малката къща на Клермънт Лейн, Лавиния все още кипеше от гняв. Тобиас Марч беше само на крачка зад нея.

Появи се мисис Хилтън, бършейки големите си отрудени ръце в кухненската престилка.

— Ето ви и вас, мадам. Вече се опасявах, че ще ви навали. — Огледа Тобиас с неприкрито любопитство, но не каза нищо.

— За щастие успях да си дойда, преди да се намокря до кости — отговори Лавиния, докато сваляше шапката и ръкавиците си. — За

съжаление това е единственото приятно нещо, което ми се случи днес. Както виждате, мисис Хилтън, с мен има неканен гост. Ще бъдете ли така добра да ни пригответе таблата и да я донесете в работната ми стая?

— Разбира се, мадам. — След последен изпитателен поглед към Тобиас старата прислужница се обърна и забърза по тъмния коридор към кухнята.

— И гледайте да не изхабите пресния китайски чай, който купих миналата седмица! — извика подире ѝ Лавиния. — Сигурна съм, че в кутията има още от стария, евтин чай.

— Гостоприемството ви е наистина невероятно — промърмори Тобиас.

— Пазя любезността си за хората, които каня в дома си. — Лавиния окачи шапката си в антрето и тръгна по коридора. — Не за онези, които се канят сами.

— Мистър Марч! — Емелин се появи точно навреме зад парапета на втория етаж. — Много се радвам да ви видя отново, сър.

Тобиас вдигна глава и се усмихна сърдечно.

— Уверявам ви, че удоволствието е изцяло мое, мис Емелин.

Девојката слезе с леки стъпки по стълбата.

— И вие ли намерихте адреса на Хазълтън Скуеър? Там ли срещнахте Лавиния?

— Би могло и така да се каже — засмя се Тобиас.

— Следил ме е, а после ме издебна в една уличка. — Лавиния влезе устремно в малката си работна стая. — Шпионирал ме е, точно както в Рим. Започна да му става навик, не намираш ли?

Тобиас влезе и се огледа с интерес.

— Нямаше да се наложи да го правя, ако бяхте така добра да ме информирате за намеренията си.

— И защо, за бога, да го правя?

Мъжът вдигна рамене.

— Ако не го направите, обещавам да ви следвам като вярно куче по цял Лондон.

— Това е вече прекалено! Вие сте непоносим. — Лавиния седна зад бюрото си и се опита да се овладее. — Нямате право да се месите в личните ми дела.

— Въпреки това възнамерявам да изпълня заканата си. — Тобиас се настани в най-голямото кресло в стаята, без да чака някой да го покани. — Ще ви преследвам толкова дълго, колкото е необходимо, за да приключим историята с дневника. Преди това обаче ще ви предложа още веднъж да работим заедно, мисис Лейк. Колкото по-скоро обединим силите си, толкова по-бързо ще доведем работата до добър край.

— Мистър Марч е прав, Лавиния. — Емелин седна в единственото свободно кресло и се обърна към леля си. — Повярвай ми, има смисъл да работите заедно. Така ще се, справите по-бързо. Казах ти го тази сутрин, преди да излезеш от къщи, за да провериш адреса на Хазълтън Скуеър.

Лавиния премести злобен поглед от Емелин към Марч. Знаеше, че няма друг изход, освен да се съгласи. Беше логично тя и Тобиас да обединят силите си. Нали само преди час бе употребила същия аргумент пред Джоан Доув?

Огледа Тобиас с присвити очи и попита язвително:

— Откъде да знам, че мога да разчитам на вас, мистър Марч?

— Разбира се, че не можете да знаете. — За разлика от усмивката, с която бе поздравил Емелин, усмивката, отправена към нея, не беше топла, а хладна и развеселена. — Също както аз няма как да знам дали мога да ви вярвам или не. Но не виждам разумна алтернатива. И за двама ни.

Емелин чакаше напрегнато.

Лавиния продължаваше да се колебае. Надяваше се да ѝ хрумне още някое възражение, но не би.

— По дяволите. — Тя забарабани с пръсти по писалището. — По дяволите!

— Много добре знам как се чувствате — заяви Тобиас. Лицето му остана напълно безизразно. — Думата, която ми хрумва, е примирение. Прав ли съм?

— В действителност определението „примирение“ съвсем не е достатъчно да изрази дълбочината на чувствата ми в момента. — Лавиния се облегна назад и се хвана здраво за облегалките на стола си. — Е, добре, сър, след като всички сме убедени, че е разумно и логично, аз съм готова да обмисля възможностите за партньорство с вас.

— Отлично. — Очите на Тобиас блеснаха триумфално и той не направи опит да го скрие. — Това ще направи нещата много по-прости.

— Съмнявам се, и то сериозно. — Лавиния изправи гръб. — Въпреки това ще се впусна в експеримента. Вие започвате пръв.

— Какво означава това?

— Да ми покажете доверието си, естествено. — Тя го дари с най-сладката усмивка, на която беше способна. — Разкажете ми какво знаете за Джоан Доув.

— Коя е Джоан Доув?

— Пфу! — Лавиния се обърна към племенницата си. — Знаех си. Виждаш ли, скъпа? Няма смисъл. Мистър Марч има по-малко информация от нас. Не разбирам каква полза бих имала да си сътруднича с него.

— Стига, Лавиния. Трябва да му дадеш шанс.

— Тъкмо това направих. Но разбрах, че е безполезно.

Тобиас я погледна с добре изиграна скромност.

— Мисля, че мога да ви предложа нещо, мисис Лейк.

Лавиния не си направи труда да скрие недоверието си.

— И какво е то?

— Предполагам, че Джоан Доув е личността, която живее на Хазълтън Скуеър.

— Какво брилянтно умозаключение.

При сарказма в гласа й Емелин трепна, но Тобиас изобщо не реагира.

— Признавам, че не знам нищо за нея — продължи все така спокойно той, — но няма проблеми за сравнително кратко време да събера обширна информация.

— И как ще го направите? — попита с неволно любопитство Лавиния. Все още имам да уча много за новата си професия, напомни си тя.

— Разполагам с широка мрежа от информатори в цял Лондон — отговори с лека усмивка Тобиас.

— Шпиони, искате да кажете?

— Не. Просто група надеждни колеги, готова да продават информация.

— Това звучи дори по-зле от банда шпиони.

Обидната забележка увисна тежко в малкото помещение.

— Мога да проведе някои разследвания, но вярвам, ще се съгласите с мен, че това ще е само губене на време. Сега въпросът е да обединим усилията си и да ги съсредоточим върху главното. Ако ми разкажете какво сте научили от разговора с Джоан Доув, ще напреднем по-бързо.

Емелин извика изненадано.

— Лавиния, наистина ли си говорила с тази жена?

— Разбира се — отговори пренебрежително лелята. — Удаде ми се случай и се възползвах от него.

— Но ти ме увери, че само ще огледаш къщата и улицата и ще постоиш там, за да видиш кой влиза и излиза. — Загрижена, Емелин смръщи чело. — Защо не ми каза, че смяташ да влезеш в къщата и да говориш с обитателите ѝ?

В погледа на Тобиас светнаха опасни искри.

— Мис Емелин е напълно права, мисис Лейк. Не сте споменали, че наистина сте разговаряли с Джоан Доув.

— За мен беше ясно, че дамата е една от многото жертви на изнудвана Холтън Феликс. — Лавиния усещаше студеното неодобрение на мистър Марч с всяка частица от тялото си и полагаше огромни усилия да го пренебрегне. — Реших да кова желязото, докато е горещо.

— Но, лельо Лавиния...

— И какво, по дяволите, ѝ казахте? — попита с едва сдържан гняв Тобиас.

— Очевидно е — обясни Емелин вместо леля си, — че Лавиния се е възползвала от случая да получи информация от дамата и да си намери нов клиент.

— Клиент ли? — Тобиас погледна объркано девойката.

— Стига, Емелин — намеси се с твърд глас Лавиния. — Не е необходимо мистър Марч да знае всичко за моите лични дела. Сигурна съм, че това изобщо не го интересува.

— Напротив, напротив — възрази Тобиас. — Уверявам ви, че в момента изпитвам голям интерес към всичко, което ви засяга, мисис Лейк. Дори най-дребният детайл е от извънредна важност.

Емелин изгледа Лавиния със смръщено чело.

— При тези обстоятелства нямаш право да оставиш мистър Марч в неведение. Той и без това ще узнае истината. Рано или късно.

— Бъдете уверена — намеси се Тобиас, — че ще стане по-скоро рано. Какво, по дяволите става тук, мадам?

— Просто се старая да печеля прехраната си и да помагам на племенницата си, без да се продавам на улицата — отговори сковано Лавиния.

— И как по-точно печелите прехраната си?

— Много добре знаете, че бях принудена да си търся нова работа, сър, и това стана само по ваша вина. Заради вас трябваше да търся начин да си осигуря що-годе стабилен доход.

Тобиас скочи от мястото си.

— Проклятие! Ще ми кажете ли най-после каква е новата ви професия?

Емелин го погледна с мек укор.

— Нямате никаква причина да се вълнувате толкова, сър. Признавам, че новата професия на Лавиния е малко... необикновена, но ви уверявам, че е напълно почтена. Истината е, че вие я наведохте на тази мисъл.

— Проклятие! — изсъска Тобиас, застана пред писалището и се опря с две ръце на плота. — Кажете ми какво работите!

Тонът му беше напълно достатъчен да вбеси Лавиния. След кратка пауза тя вдигна рамене и отвори малкото средно чекмедже на писалището си. Извади една от новите си визитни картички и без да каже дума, я плъзна по полираната махагонова повърхност точно пред него, за да може да я прочете.

Тобиас погледна объркано картичката. Тя проследи погледа му и прочете заедно с него:

ЧАСТНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ

Дискретността е гарантирана

Лавиния въздъхна тихо и се подготви за най-лошото.

— Имате нерви като въжета. — Тобиас вдигна картичката към очите си. — Значи сте влезли в моя бранш. Но какво, за бога, ви кара да вярвате, че притежавате необходимата квалификация?

— Доколкото успях да установя, за тази професия не е необходима специална квалификация — отговори твърдо Лавиния. —

Нужна е само готовност да задаваш куп въпроси.

Тобиас присви очи.

— Това означава, че сте се опитали да накарате Джоан Доув да ви наеме, за да намерите дневника, прав ли съм?

— Предложих ѝ да си помисли няма ли да е по-изгодно за нея да ми плати за разследванията, които смятам да проведа.

— Наистина сте луда.

— Струва ми се малко странно, че поставяте въпроса за моята вмняемост, мистър Марч. Преди три месеца в Рим аз бях сериозно загрижена за вашата.

Тобиас хвърли визитната картичка на писалището. Тя прелетя във въздуха и падна точно пред нея.

— Ако не сте луда — продължи той с безизразен глас, — тогава сте пълна идиотка. Защото нямате представа за вредата, която може би сте причинили днес. Нито пък за опасността, на която се излагате.

— Аз, разбира се, знам, че се излагам на известна опасност. Все пак снощи видях главата на мистър Феликс.

Тобиас заобиколи писалището с учудваща бързина, въпреки че куцането му пролича по-силно от всякога. Протегна ръце, сграбчи Лавиния за раменете и я изправи на крака. После я вдигна високо във въздуха и краката ѝ вече не докосваха пода.

Емелин скочи от креслото си.

— Мистър Марч, какво правите с леля ми? Веднага я пуснете!

Тобиас изобщо не ѝ обърна внимание. Беше изцяло съсредоточен върху Лавиния.

— Вие сте една малка глупачка. Защо непременно трябва да се забърквате в тази каша? Имате ли изобщо представа какво рискувате? Трябваша ми няколко седмици, докато разработя плана си, а сега вие идвате и за един следобед унищожавате всичко.

Лавиния видя дивия гняв в очите му и гърлото ѝ пресъхна. Съзнанието, че той притежава силата да я извади от равновесие, беше вбесяващо.

— Пуснете ме, сър.

— Не. Ще ви пусна едва когато се съгласите да работим заедно.

— Защо да работя с вас, след като имате толкова лошо мнение за мен?

— Ще работим заедно, защото случилото се днес доказва, че не мога да рискувам да ви оставя без надзор. Няма да ви позволя да продължите разследването на своя глава. В никакъв случай, мисис Лейк. Вие имате нужда от пазач.

Последните му думи никак не ѝ харесаха.

— Как мислите, мистър Марч, можете ли да ме държите вечно във въздуха? Съвсем скоро ще се наложи да ме пуснете.

— Не разчитайте много на това, мадам.

— Вие не сте джентълмен, сър.

— Веднъж вече ми го казахте. Преди три месеца. Е, ще се споразумеем ли да работим заедно, докато открием дневника?

— Аз нямам интерес да водя преговори с вас, сър. Тъй като вече имах възможността да се убедя, че не мога да направя и една крачка, без да се натъкна на вас, съм готова да обменяме информация и да търсим заедно.

— Мъдро решение, мисис Лейк.

— Обаче настоявам занапред да се откажете от подобни грубиянски прояви. — Той не ѝ причиняваше болка, но усещането на силните му ръце беше странно обезпокояващо. — Крайно време е да ме пуснете, сър.

Без да каже дума, Тобиас я пусна на пода и когато тя стъпи здраво на краката си, се отдръпна назад.

Лавиния приглади полите си и зарови пръсти в косата си. Чувстваше се сгорещена, гневна и странно защо — задъхана.

— Държахте се безсрамно. Очаквам извинението ви, сър.

— Моля за извинение, мадам. У вас има нещо, което събужда най-лошите ми инстинкти.

— Майко мила — пошепна Емелин. — Струва ми се, че партньорството не започна по най-добрия начин.

Лавиния и Тобиас се обърнаха да я погледнат. Ала преди да са казали и дума, вратата се отвори и в кабинета влезе мисис Хилтън с тежка табла.

— Аз ще наляя чая — извика облекчено Емелин и грабна таблата от ръцете на старата готвачка.

Когато напълниха чашите, Лавиния се бе овладяла напълно. Тобиас стоеше до прозореца, скръстил ръце на гърба и се взираше към мъничката градина навън. По напрегнатите му рамене личеше, че все

още е в опасно, непредвидимо настроение. Все пак Лавиния изтълкува мълчанието му като добър знак. Поне вече не я наричаше пълна идиотка.

Когато Емелин ѝ подаде чашата, Лавиния отпи голяма глътка от силния чай и внимателно остави чашата на масичката.

Големият часовник на стената удари кръгъл час.

— Да започнем отначало — заговори безизразно Тобиас. — Какво точно казахте на мисис Доув?

— Истината.

— Проклятие.

Лавиния се покашля.

— Казах ѝ, че съм жертва на изнудване и че съм открила къде живее изнудвачът. Казах ѝ също, че когато съм отишла в жилището му, съм установила, че някой е бил там преди мен. Обясних, че дневникът, споменат от Холтън Феликс в писмата му, е изчезнал и че съм намерила адреса ѝ в една ужасна книга в спалнята му.

Тобиас се обърна бързо.

— Ето какво било! Знаех си, че сте открили нещо в стаята му. Разбрах го по лицето ви. По дяволите, защо не ми казахте веднага?

— Мистър Марч, ако продължавате да ме ругаете на всяка крачка, няма да постигнем особен успех.

Мъжът стисна зъби, но не възрази.

— Продължавайте.

— За съжаление това е всичко, което имам да кажа. Мисис Доув не призна, че също е жертва на изнудване, но аз съм убедена, че и тя е получила писмо от Холтън Феликс. Предложих ѝ да стане моя клиентка, но тя отказа. — Лавиния вдиша ръце и заключи: — Тогава станах и си отидох. — Не посмя да спомене, че е напуснала къщата под заплахата да я изхвърлят.

— Казахте ли ѝ, че снощи и аз съм бил в къщата на Феликс? — попита строго Тобиас.

— Не. Изобщо не споменах, че и вие сте замесен в историята.

Тобиас остана мълчалив известно време. Очевидно размишляваше върху чутото. Посегна към чашата си, оставена на масичката до голямото кресло, и изпи чая си.

— Казахте, че дамата е вдовица?

— Да. Една от бавачките в парка ми разказа, че мъжът ѝ починал преди около година, малко след като обявили годежа на дъщеря си на великолепен бал.

Тобиас, който тъкмо се готвеше да остави чашата си върху чинийката, спря наред движението. В очите му светна интерес.

— А каза ли ви как е умрял мъжът?

— Заболял внезапно, докато обикалял именията си. Не знам нищо повече. Не я разпитах по-подробно.

— Разбирам. — Тобиас остави внимателно чашата си. — Значи дамата отказа да признае, че е изнудвана?

— Отказа. — Лавиния се поколеба. — Отрече да е получила писма с искания за пари. Но поведението ѝ ме убеди, че много добре знае за какво говоря. Според мен тя е отчаяна и няма да се учудя, ако много скоро ми се обади.

Беше ранна вечер, когато Тобиас влезе с бавни стъпки в клуба си. Тишината в голямата стая се нарушаваше само от приглушеното шумолене на вестниците, от тихо потракващите чаши върху чинийките и от прозвъняване на стъкло. Повечето мъже, потънали в дълбоките кресла около камината, бяха с посивели коси.

В този час почти всички седнали в клуба бяха на възраст, когато човек се интересува повече от вист и акции, отколкото от мода и любовници. По това време младите членове на клуба или се учеха да стрелят с пистолети, или имаха час при шивачите си.

Съпругите и любовниците им вероятно са на покупки, размишляваше мрачно Тобиас. И едните, и другите посещаваха едни и същи шивачки и шапкарки. Често се случваше жената и любовницата на един джентълмен да се скарат за някое парче плат. Обикновено в подобни случаи се очакваше съпругата да се оттегли с достойнство.

Обаче ако засегнатата съпруга притежава огнения темперамент и безогледното упорство на Лавиния, тежко и горко на любовницата, продължи да размишлява Тобиас и на лицето му изгря усмивка. Ще има да хвърчат парчета муселин! Тази представа го развесели още повече и лошото му настроение отлетя. После му хрумна мисълта, че като свърши с любовницата, Лавиния без съмнение ще се нахвърли върху съпруга си и ще го направи на пух и прах. Усмивката му угасна.

— А, ето ви и вас, Марч. — Лорд Крекбърн остави вестника и изгледа Тобиас над рамката на очилата си. — Знаех си, че ще дойдете рано.

— Добър ден, сър. — Тобиас се настани в креслото от другата страна на камината и несъзнателно разтри ранения си крак. — Много мъдро сте постъпили, като сте си намерили място до огъня. Следобедът не е много приятен за разходка. Дъждът е осеял улиците с кални локви.

— От тридесет години не съм се излагал на опасността да ходя пеш по улиците. — Крекбърн вдигна високо сивите си вежди. —

Предпочитам другите да идват при мен.

— Да, да, знам.

Крекбърн почти не напускаше любимия си клуб, откакто преди десет години бе загубил съпругата си. Тобиас разговаряше с него винаги тук.

Приятелството им беше започнало преди повече от двадесет години, в деня, когато Тобиас завърши Оксфорд и се появи в Лондон почти без средства. Късметът му се усмихна и бе назначен за секретар на Крекбърн. И до днес не можеше да си обясни защо един граф, мъж с безупречен произход, голямо богатство и лични връзки с най-високопоставените членове на обществото се съгласи да приеме него, неопитния младеж без семейство и без препоръки. Оттогава му беше благодарен и благодарността му щеше да трае вечно.

Преди пет години престана да урежда финансовите и обществените дела на Крекбърн и започна да работи като един вид частен детектив. Ала и днес ценеше високо съвета на стария си приятел. Освен това навикът на Крекбърн да прекарва голяма част от деня в своя клуб го правеше полезен източник на всевъзможни слухове и клюки. Старецът се интересуваше живо от градските новини и винаги беше готов да ги разкаже на бившия си секретар.

Крекбърн зашумоля с вестника си и отново вдигна глава.

— Научих, че някакъв картоиграч бил убит миналата вечер. Вярно ли е?

— Впечатлен съм. — Тобиас се усмихна иронично. — Кой ви каза тази новина? Нима е публикувана във вестниците?

— О, не. Сутринта слушах разговора на масата за карти. Името Холтън Феликс, естествено, ми е познато. Нали само преди два дни ме попитахте какво знам за него. Значи е мъртъв?

— Със сигурност. Някой му е разбил главата с тежък предмет.

— Хмм... — Крекбърн отново прелисти вестника си. — А какво стана с дневника, който трябва да намерите за Невил?

Тобиас протегна крака към огъня.

— Когато пристигнах на местопрестъплението, дневникът беше изчезнал.

— Разбирам. Каква нещастна случайност. Невил със сигурност не се е зарадвал да го чуе.

— Разбира се, че не.

— Имате ли представа къде да търсите сега?

— Още не, но уведомих информаторите си, че съм силно заинтересован от всяка следа, която би могла да ме доведе до проклетия дневник. — Тобиас се поколеба. — Струва ми се, че има ново развитие на въпроса.

— И какво е то?

— Бях принуден да се съюзя с един човек. Да го взема за партньор. Именно той намери следа, която може да се окаже много полезна.

Крекбърн вдигна глава и в очите му светна учудване.

— Партньор? За Антъни ли говорите?

— О, не. Антъни ми помага с удоволствие и вероятно ще продължи и занапред. Но съм му обяснил, че не желая да се замесва твърде дълбоко в моите дела.

Крекбърн се разсмя дрезгаво.

— Макар че работата му харесва?

— Това не е най-важното. — Тобиас скръсти ръце и се загледа в огъня. — Това не е работа за джентълмен. Човек винаги залага на опасността да стане шпионин, а доходността на занаята е, меко казано, непредвидима. Обещах на Ан, че ще се погрижа брат ѝ да стане стабилен, уважаван човек. Най-големият ѝ страх беше, че и Антъни ще свърши в игралните салони като баща им.

— И какво? Младият Антъни показва ли интерес към стабилна и уважавана кариера? — попита с лека подигравка Крекбърн.

— Още не — призна Тобиас. — Но той едва е навършил двадесет и една година. В момента вниманието му се колебае между куп неща, включително точни науки, антики, изкуство и стиховете на Байрон.

— Ако всичко това се провали, можете все пак да му предложите да си опита късмета като рицар.

— Боя се, че шансовете на Антъни да се запознае с богата наследница, камо ли пък да се ожени за нея, са нищожни — усмихна се Тобиас. — Дори ако по случайност се срещне с такава жена, убеден съм, че лошото му мнение за младите дами, които се интересуват само от дрехи и клюки, ще осуети усилията му да стане добър съпруг още преди да е тръгнал по този път.

— Вижте, скъпи приятелю, аз на ваше място не бих си блъскал толкова главата за бъдещето на младежа — посъветва го с усмивка

Крекбърн. — Моят опит показва, че младите мъже са склонни да вземат свои решения. За нас не остава нищо, освен да им пожелаем щастие. А сега ми разкажете за новия си партньор.

— Партньорът ми е жена. Казва се мисис Лейк. Може би ще си спомните, че и друг път съм споменавал името ѝ пред вас.

Крекбърн отвори уста, после отново я затвори. Накрая все пак даде воля на учудването си.

— Велики боже, Тобиас, нима твърдите, че това е същата мисис Лейк, която сте срещнали в Италия?

— Точно тя. Както се разбра, тя също е в списъка на изнудваните от Феликс. — Тобиас се взираше упорито в огъня. — Твърди, че аз съм отговорен за нещастieto ѝ.

— Я виж ти! — Крекбърн намести очилата си и примигна няколко пъти. — Не мога да повярвам. Как интересно се обръщат нещата...

— Ако питате мен, това е само едно ненужно усложнение. Дамата е решила да тръгне по моя път и е открила бюро за частни разследвания. — Тобиас се намръщи още повече. — Както се изрази племенницата ѝ, вдъхновението е дошло от мен.

— Невероятно. Наистина невероятно. — Крекбърн поклати глава. Очевидно се разкъсваше между учудването и желанието да се разсмее. — Една дама се опитва да си изгради кариера в същата необичайна професия, която вие сте избрали за себе си. Струва ми се малко... странно.

— Да, абсолютно сте прав. И тъй като тя изрази твърдото намерение да търси дневника сама, аз нямах друг изход, освен да я приема като своя партньорка.

— Това е естествено. — Крекбърн кимна с разбиране. — Партньорството е единствената възможност да я държите под око и да контролирате действията ѝ.

— Вече изобщо не съм сигурен, че на света има човек, способен да контролира мисис Лейк — въздъхна Тобиас. — Но не съм дошъл тук да обсъдя с вас проблемите с новата си партньорка. Искам да ви задам един въпрос.

— Какво ви интересува?

— Вие имате широки връзки в обществото и винаги пръв чувате слуховете. Какво знаете за жена на име Джоан Доув, която живее на

Хазълтън Скуеър?

Крекбърн кимна с глава и се замисли. След малко сгъна вестника си и го остави на масичката.

— Не знам почти нищо. Мистър и мисис Доув не излизаха често в обществото. Почти не съм чувал клюки по техен адрес. Доколкото си спомням, преди година дъщеря им се сгоди за наследника на Колчестър. Скоро след това Филдинг Доув почина.

— Това ли е всичко, което знаете? А нещо за жената?

Крекбърн се загледа в буйните пламъци.

— Джоан се ожени за Доув преди повече от двадесет години. Той беше доста по-възрастен от нея — най-малко двадесет и пет години, а може би и тридесет. Не знам откъде идва тя, не знам нищо за семейството ѝ. Но има нещо, което мога да твърдя със сигурност.

Тобиас го изгледа с високо вдигнати вежди.

— Когато Филдинг Доув почина — обясни спокойно Крекбърн, — Джоан наследи цялото му богатство. Той се занимаваше с много неща, притежаваше няколко сериозни търговски предприятия. В момента Джоан е много богата жена.

— С богатството идва и властта.

— Прав сте — кимна Крекбърн. — И колкото по-богат и могъщ е човек, толкова повече се старае да крие тайните си.

Все още валеше като из ведро, когато елегантната карета спря на Клермънт Лейн пред къщата с номер седем. Лавиния внимателно вдигна пердето и видя едър лакей в елегантна ливрея, който отвори вратичката, а след това и голям черен чадър, за да предпази слизащата дама.

Плътен воал закриваше лицето на жената, която слезе по стълбичката, но Лавиния познаваше само една дама, която можеше да си позволи толкова скъпа карета и нарочно бе избрала това ужасно време, за да я посети.

Джоан Доув стискаше в лявата си ръка пакет, увит в памучен плат. Без да се оглежда, тя изкачи тясната стълба към къщата. Въпреки чадъра и внимаващия лакей ботушките от дивечова кожа и полите на елегантната тъмносива наметка се намокриха от дъжда. Лавиния незабавно отведе гостенката в уютната дневна и я настани в кресло

пред камината, за да се стопли. Самата тя седна насреща ѝ и зачака спокойно.

— Моля, донесете чай, мисис Хилтън — нареди кратко тя, като се опита да покаже, че едва ли не всеки ден посреща изискани гости в малката си дневна. — От новия болонг. Прясно запарен.

— Веднага, милейди. — Мисис Хилтън огледа посетителката с неприкрито почитание и едва не се строполи на пода, когато се опита да направи реверанс, преди да излезе от стаята.

Лавиния се обърна отново към гостенката си и изрече любезно:

— Дъждът вероятно няма да спре скоро. — И веднага се изчерви от тази нищо незначеща забележка. Това не беше начин да впечатли потенциална клиентка.

— Права сте. — Джоан протегна ръка в черна ръкавица, за да свали воала си.

Като видя бледото лице и трескаво святкащите очи на Джоан Доув, Лавиния си спести по-нататъшни коментари за времето. Скоси разтревожено и посегна към звънчето на перваза на камината.

— Добре ли сте, мадам? Да позвъня ли да ви донесат шишенце с амоняк?

— Няма да ми е от полза. — Гласът на Джоан прозвуча учудващо спокойно в сравнение с отчаянието в очите ѝ. — Дойдох с надеждата, че вие можете да ми помогнете, мисис Лейк.

— Случило ли се е нещо? — Лавиния се настани отново в мекото кресло. — Станало ли е нещо, откакто ви посетих в дома ви?

— Преди един час това нещо беше оставено на входната ми врата. — Джоан разви квадратния пакет, който бе донесла със себе си.

Памучното платно падна и разкри жива сцена, изработена от восък, с големина трийсет на трийсет сантиметра. Без да каже дума, Лавиния стана и взе восъчната скулптура от ръката на Джоан. Отнесе я до прозореца, където беше по-светло, и я разгледа внимателно, учудена от изкусно изработените фигури с множество детайли.

В средата стоеше дребна, но много точно изработена женска фигура в елегантна зелена рокля. По-точно не стоеше, а лежеше, свита на кълбо, на пода в голяма стая, лицето ѝ беше скрито за зрителя. Корсажът на роклята беше разрязан на гърба. Широката пола беше украсена с три реда рюшове с дребни розички.

Вниманието на Лавиния веднага бе привлечено от истинската коса върху главата на женската фигура. Светла коса със сребърни нишки. Също като косата на Джоан, помисли си тя и отдели поглед от восъчната сцена.

— Това е най-необикновената и най-изкусната восъчна скулптура, която съм виждала някога, но не разбирам защо сте ми я донесли.

— Погледнете по-внимателно жената. — Джоан стисна ръце в скута си и пръстите ѝ побеляха. — Виждате ли червената боя на пода под нея?

Лавиния отново съсредоточи вниманието си върху восъчната сцена.

— Жената лежи върху червено платно... или може би е парче червена коприна. — Осъзнавайки значението на цвета, тя се задъха. — Велики боже!

— Точно така — кимна Джоан. — Подът под фигурата е боядисан в червено, за да покаже, че е изтекла кръв. Жената е мъртва. Това е сцена на убийство.

Лавиния остави ужасяващата пратка на масичката под прозореца и се обърна към Джоан.

— Жената от сцената сте вие — изрече отчетливо тя. — Това е заплаха за убийство.

— И аз го възприех така. — Джоан отговори на погледа ѝ. — Зелената рокля е точно копие на онази, която носех на годежа на дъщеря ми.

Лавиния помисли малко и попита:

— Носили ли сте я и при друг случай? — попита след малко тя.

— Не. Уших я специално за случая. Оттогава почти не съм излизала и не ми се е удал случай да я облека.

— Който и да е изработил тази сцена, очевидно познава много добре роклята. — Лавиния оглеждаше внимателно фигурата. — Колко души бяха поканени на бала по случай годежа на дъщеря ви?

Джоан изкриви уста.

— В списъка присъстват повече от триста имена.

— Господи! Доста дълъг списък със заподозрени, не намирате ли?

— Да. Благодаря на бога, че този месец дъщеря ми не е в града. Ако беше видяла тази пратка, щеше да се побърка. Все още не се е възстановила напълно от шока, който преживя при смъртта на баща си.

— Къде е дъщеря ви сега?

— Гостува на роднините на годеника си в Йоркшир. Бих желала случаят да бъде изяснен преди завръщането ѝ в Лондон. Надявам се да започнете веднага с разследванията.

С хора от висшето съсловие трябва да се работи много предпазливо, напомни си Лавиния. Повечето са богати, но не обичат да плащат сметките си.

— Значи сте готова да ми платите, за да открия кой е човекът, имал наглостта да ви изпрати тази заплаха? — попита внимателно тя.

— Разбира се. Иначе нямаше да дойда тук.

— Да, естествено. — Хората от висшето съсловие са дяволски прями и често стават груби, помисли си Лавиния.

— Мисис Лейк, вие намекнахте, че вече провеждате разследвания в тази посока. Онова, което ми казахте, и визитната ви картичка ми дадоха основания да мисля, че сте готова да приемете хонорар от мен. Валидно ли е още предложението ви?

— Да — побърза да я увери Лавиния. — Валидно е. С радост ще приема хонорара ви, мисис Доув. Искате ли да поговорим за разходите?

— Не е нужно да навлизаме в подробности. За мен няма значение колко ще поискате за услугите си. Единственото важно нещо е да изпълните поръчението ми. Когато приключите с всичко, ще ми изпратите сметката и аз ще я платя, все едно каква е сумата. Можете да бъдете сигурна, че ще я платя. — Джоан се усмихна студено. — Попитайте хората, които правят сделки с мен или снабдяват домакинството ми. Всички до един ще ви уверят, че плащам винаги навреме.

Непременно ще проверя твърдението ѝ, помисли си Лавиния. Но сега не биваше да изнервя клиентката си, като води дискусия за плащането. Не можеше да рискува първия си хонорар.

Покашля се и заговори делово:

— Е, добре, хайде да започваме. Трябва да ви задам няколко въпроса. Надявам се, няма да ме обвините, че се намесвам ненужно в личните ви дела.

В този момент входната врата се отвори и Лавиния млъкна. Джоан се обърна към вратата на дневната и лицето ѝ потъмня.

— Както изглежда, имате и друг посетител. Настоявам да не издавате пред никого причината, поради която съм дошла в дома ви.

— Не се притеснявайте, мисис Доув. Вероятно племенницата ми се прибира от първото си посещение при Присила Уортхем, новата си приятелка. Да, сега си спомням, че лейди Уортхем я покани на чай за днес следобед. Беше така добра да изпрати каретата си, за да вземе Емелин.

Докато говореше, Лавиния се молеше думите ѝ да не прозвучат като хвалба. Много добре знаеше, че за човек като Джоан Доув, който се движи в изисканите кръгове, покана от лейди Уортхем не означава нищо специално. За Емелин обаче поканата на чай в дома Уортхем беше същинският пробив в обществото.

— Разбирам. — Джоан не сваляше поглед от вратата. В коридора прозвуча добре познат мъжки глас:

— Оставете, мисис Хилтън, мога и сам да намеря пътя.

— Проклятие — промърмори Лавиния. — Този човек наистина умее да подушва правилния момент. Това ме вбесява.

Джоан я погледна изненадано.

— Кой идва?

Вратата на дневната се отвори. На прага застана Тобиас. Като видя Джоан Доув, той спря и се поклони с изненадваща изисканост.

— Дами. — Изправи се и погледна Лавиния с високо вдигнати вежди. — Както виждам, по време на отсъствието ми сте постигнали съществен напредък, мисис Лейк. Отлично.

— Кой е джентълменът? — попита отново Джоан и гласът ѝ прозвуча много остро.

Лавиния удостои партньора си със студен поглед.

— Позволете да ви представя своя партньор, мисис Доув.

— Не знаех, че работите с партньор.

— Тъкмо се готвех да заговоря за него — обясни успокоително Лавиния. — Джентълменът е мистър Тобиас Марч. Помага ми в разследванията.

— За да бъдем съвсем точни — поправи я веднага Тобиас и я изгледа многозначително, — мисис Лейк ми помага да разследвам някои случаи.

Джоан премести поглед от единия към другия.

— Не разбирам.

— Много е просто. — Лавиния нарочно обърна гръб на Тобиас.

— По случая с изнудването мистър Марч и аз сме партньори. За вас това е много изгодно. Като моя клиентка ще се ползвате от услугите на двамата ни, без това да ви създава допълнителни разходи.

— Двама на цената на един — подкрепи я с изненадващо мек глас Тобиас.

Лавиния отново се усмихна успокояващо.

— Мистър Марч има опит в подобни разследвания. Уверявам ви, че е абсолютно дискретен.

— Разбирам. — Джоан явно се колебаеше. Не изглеждаше особено доволна, но явно съзнаваше, че няма друг избор. — Е, добре.

Лавиния се обърна към Тобиас и му посочи восъчната скулптура.

— Мисис Доув дойде при мен, защото днес е получила това. Смята, че е заплаха за убийство, и аз съм съгласна с нея. Роклята, в която е облечена женската фигура, е същата, каквато дамата е носила на бала по случай годиша на дъщеря си, а косата има същия цвят като нейната.

Тобиас разгледа внимателно восъчната сцена.

— Колко необичайно. Обикновено от изнудвача се очаква да разкрие някоя стара тайна на жертвата, а не да изпрати заплаха за убийство. Не е логично да искаш да убиеш източника на доходите си.

Възцари се кратко, неловко мълчание. Лавиния и Джоан се спогледаха изненадано.

— Според мен мистър Марч е прав — изрече глухо Лавиния.

— И аз смятам така — кимна Джоан и лицето ѝ помрачня. Лавиния забеляза, че клиентката ѝ оглежда Тобиас с много по-голям интерес, отколкото при появата му. Той остави восъчната скулптура и се обърна към нея.

— От друга страна обаче, трябва да вземем предвид, че сега имаме работа с друг негодник, с човек, вече извършил убийство. Вероятно този главорез си мисли, че заплахата с убийство е много удачен начин да накараш жертвата да си плати.

Джоан кимна в знак на съгласие.

Крайно време е да взема нещата отново в свои ръце, помисли си ядно Лавиния. Не смяташе да преотстъпва инициативата на Тобиас.

— Трябва да ви задам един много личен въпрос, мисис Доув — обърна се тя към Джоан.

— Искате да знаете какво е намерил Холтън Феликс във въпросния дневник и защо е повярвал, че ще му платя за мълчанието.

— Много добре го казахте. Да, за нас ще бъде от голяма полза да научим с какво точно ви е заплашвал.

Джоан огледа преценяващо Тобиас, после и Лавиния.

— Ще бъда кратка — заговори решително тя. — Когато навърших осемнадесет години, бях съвсем сама и без средства, затова се принудих да стана гувернантка. На деветнадесет години направих грешката да даря сърцето си на мъж, който често посещаваше семейството, при което работех. Повярвах, че съм влюбена в него и че той отговаря на чувствата ми. И извърших глупостта да му позволя да ме прелъсти.

— Разбирам — промълви тихо Лавиния.

— Той ме отведе в Лондон и ме настани в малка къща. Няколко месеца всичко вървеше добре. В наивността си вярвах, че той ще се ожени за мен. — Джоан изкриви лице. — Разбрах грешката си, когато узнах, че има намерение да се ожени за богата наследница. Никога не си е помислял да ме направи своя законна съпруга.

Лавиния неволно стисна ръце в юмруци.

— Какъв ужасен човек...

— Да, сигурно е бил такъв — кимна с лека усмивка Джоан. — Но аз бих казала, че това е съвсем обикновена история. Накрая, естествено, ме изостави. Бях отчаяна и без никакви средства. Наемът на къщата не беше платен и в края на месеца трябваше да се изнеса. По време на връзката си с онзи човек не бях получила нищо, което бих могла да продам или заложа, защото бях достатъчно глупава да вярвам на обещанията му. Не можех да си потърся работа като гувернантка, защото няхах препоръки.

— И как оцеляхте? — попита тихо Лавиния.

Джоан беше впила поглед в прозореца, сякаш проливният дъжд навън я омагьосваше.

— Много ми е трудно да говоря за онези дни — призна тихо тя. — Бях ужасно потисната. Всяка вечер отивах на реката и си казвах, че е време да сложа край на кошмара. Но на разсъмване се прибирах отново вкъщи. Мисля, че ми е липсвала смелост да се удавя.

— Напротив, напротив — възрази решително Лавиния. — Показали сте забележителна сила на волята, като сте устояли на реката. Когато е толкова отчаян, човек понякога не може да си представи, че ще живее още само един ден, камо ли пък че животът е пред него.

Усещаше пронизващите очи на Тобиас, но не се обърна към него.

Джоан я удостои с кратък, неразгадаем поглед, после отново се загледа в дъжда.

— Едно нощ, когато се върнах от реката, намерих пред дома си Филдинг Доув. Чакаше ме. Бяхме се срещали няколко пъти, докато бях с любовника си, но не го познавах добре. Той ми заяви, че има интерес да започне връзка с мен. Каза, че ще ми плаща наема и напред ще мога да живея спокойно. — Джоан се усмихна тъжно. — Разбрах, че има намерение да ми стане „закрилник“.

— Как реагирахте? — попита с искрен интерес Лавиния.

— Все още ми е чудно как съм го направила, но изведнъж си възвърнах гордостта. Казах му, че нямам никакво намерение да си взема нов любовник, но ще му бъда безкрайно благодарна, ако ми заеме малко пари. Обещах да му ги върна колкото може по-скоро. За мое учудване той се съгласи и ме попита за какво ще употребя парите.

Тобиас се настани в едно кресло и несъзнателно разтри ранения си крак.

— Доув ви е дал пари?

— Да. — Джоан се усмихна меланхолично. — И съвети как да ги вложа. Вложих цялата сума във фирма за недвижими имоти, която той ми препоръча. Докато работниците строяха къщи и магазини, често се срещах с него и разговаряхме. Накрая станавме приятели. Когато продадохме готовите сгради, получих за парите си цяло състояние — поне тогава го възприемах по този начин. Веднага изпратих вест на Филдинг и му съобщих, че вече съм в състояние да му върна заема.

— И как реагира той? — попита Лавиния.

— Дойде при мен и ме помоли да се омъжа за него. — Очите на Джоан се замъглиха от спомени. — По това време вече бях влюбена в него. Приех предложението му.

Лавиния усети как очите ѝ овлажняха. Подсмръкна в напразен опит да спре сълзите, които се стекоха по бузите ѝ. Джоан и Тобиас я гледаха изненадано.

— Извинявайте, мисис Доув, но историята ви ме развълнува до сълзи — проговори задавено Лавиния и извади от джоба си кърпичка. Избърса сълзите си и се обърна настрана, за да си издуха носа.

Като свали избродираната ленена кърпичка от лицето си, видя, че в очите на Тобиас святка подигравка, и го прониза с презрителен поглед. Партньорът ѝ явно беше нечувствителен грубиян. Но това ѝ беше отдавна известно.

Сгъна грижливо кърпичката и я прибра в джоба си.

— Още веднъж моля за извинение, мисис Доув. Вероятно Холтън Феликс е заплашил да разкрие младежките ви прегрешения пред обществото, ако не му платите добра сума.

Джоан сведе поглед към ръцете си и кимна.

— Точно така.

— Отвратителен, жалък изнудван — изсъска вбесено Лавиния.

— Хмм... — промърмори Тобиас. Лавиния отново го прониза с поглед, но той не ѝ обърна внимание.

— Не искам да ви обидя, мадам, но не разбирам защо сте се ужасили толкова от заплахите му — обърна се той към Джоан. — Историята се е случила преди повече от двадесет години.

Джоан се вцепени.

— Дъщеря ми е сгодена за наследника на Колчестър, мистър Марч. Ако познавате това семейство, сигурно знаете, че семейното богатство е под контрола на бабата, лейди Колчестър. Извънредно високомерна стара дама. И най-лекият полъх от скандал ще е достатъчен да забрани на внука си да се ожени.

Тобиас вдигна рамене.

— Не ми се вярва, че един толкова отдавнашен скандал би могъл да вдигне голям шум. Камо ли пък да навреди на бъдещето на дъщеря ви.

Джоан седеше напълно неподвижна.

— Съпругът ми беше въодушевен от връзката със семейство Колчестър. Никога няма да забравя колко щастлив изглеждаше, докато танцуваше с Мериън на бала по случай годиша. А що се отнася до дъщеря ми, тя е много влюбена в годеника си. Няма да допусна някой да осуети тази сватба, мистър Марч. Сега разбирате ли ме?

Лавиния се обърна към Тобиас, преди да е успял да отговори.

— Няма нищо лошо, че храните известни съмнения, сър, но ще ви бъда благодарна, ако ги запазите за себе си. Какво знаете вие за брачните връзки във висшите кръгове? Бъдещето на една млада жена е заложено на карта. Майка ѝ има пълното право да вземе мерки.

— Да, естествено. — Очите на Тобиас засвяткаха развеселено. — Извинете ме, мисис Доув. Мисис Лейк е абсолютно права. Аз нямам почти никакъв опит с брачни връзки, които се сключват във... висшите кръгове.

За изненада на Лавиния Джоан се усмихна.

— Разбирам ви — пошепна тя.

— Фактът, че мистър Марч не се движи във висшите кръгове, няма да му попречи да извърши необходимите разследвания, уверявам ви — изрече бързо Лавиния и хвърли многозначителен поглед към Тобиас. — Нали така, сър?

— Обикновено намирам онова, което търся — отговори спокойно той.

Лавиния се обърна отново към Джоан.

— Бъдете сигурна, че ще започнем веднага.

— Какво предлагате? Откъде трябва да започнем? — попита тревожно, но и с любопитство Джоан.

Лавиния стана и отиде до масичката, където Тобиас беше оставил восъчната скулптура. Разгледа я още веднъж от всички страни, като внимаваше за подробностите.

— Това не е работа на аматьор — заговори замислено тя. — Според мен първо трябва да потърсим художници, които работят с восък. Всеки художник има свой стил и метод на работа. С малко късмет бързо ще намерим човек, който да ни каже кой е работил върху тази скулптура.

Тобиас я гледаше с едва прикривана изненада.

— Това е прекрасна идея.

Лавиния стисна зъби, за да не му отговори, както заслужаваше.

— Как ще намерите експерти по восъчни скулптури? — попита Джоан, която явно не усещаше напрежението между двамата.

Лавиния бавно прокара пръст по ръба на поставката.

— Ще помоля племенницата си за съвет. Откакто сме отново в Лондон, Емелин обикаля неуморно големите музеи и галерии. Сигурна съм, че познава художниците, които правят восъчни скулптури.

— Отлично. — Джоан се изправи грациозно и нахлузи ръкавиците си. — Ще ви оставя да работите. — Направи кратка пауза и попита: — Или имате още въпроси към мен?

— Само един. — Лавиния се поколеба, но бързо събра смелост и обясни: — Боя се, че ще ме наречете безсрамна.

Джоан я погледна развеселено.

— Моля ви се, мисис Лейк. Не мога да си представя побесрамен въпрос от този защо съм била изнудвана.

— Въпросът е по-скоро личен. Работата е там, че благодарение на лейди Уортхем племенницата ми получи няколко покани. Но за да излиза с Присила, Емелин се нуждае от хубави дрехи. Питам се дали ще бъдете така добра да ми дадете името на шивачката си...

С крайцеца на окото си забеляза как Тобиас извъртя очи към тавана, но беше достатъчно умна да премълчи. Джоан я огледа замислено.

— Мадам Франческа е скъпа шивачка.

— Да, това ми е ясно, но мисля, че ще мога да платя една или две хубави рокли за излизане.

— Съжалявам, но трябва да ви кажа, че мадам Франческа приема нови клиентки само по препоръка.

Усмивката на Лавиния угасна.

— Разбирам...

Джоан се запъти към вратата.

— Ще се радвам да ви дам необходимата препоръка.

Само след няколко минути двамата показаха восъчната скулптура на Емелин.

— На твоє място бих започнала с мисис Воун на Хаф Крисчънт Лейн. — Емелин оглеждаше сцената с нарастваща тревога. — Тя е най-способната художничка в Лондон, която работи с восък.

— Никога не съм чувала името ѝ — промърмори Лавиния.

— Сигурно защото не получава много поръчки.

— По каква причина? — поинтересува се Тобиас.

Емелин вдигна глава.

— Като видите произведенията ѝ, ще разберете.

— Поздравявам ви за клиентката. — Тобиас се протегна доволно и се настани по-удобно на седалката на каретата. — Винаги е много приятно, когато знаеш, че можеш да изпратиш на някого сметката, когато приключиш разследванията си.

— За малко не я загубих и за това трябва да благодаря на вас. — Лавиния се загърна по-плътно в практичната си вълнена наметка, за да се предпази от влажния студ навън. — Мисля, че не можехте да бъдете по-неучтив, даже да се бяхте опитали.

Тобиас се усмихна невинно.

— Не аз я помолих за името на шивачката й, нали?

Лавиния се направи, че не го чува, и се извърна настрана, за да погледне през прозорчето на каретата.

Днес Лондон беше почти изцяло в сиво. Мокрият паваж просветваше под дълбоко надвисналото небе. Дъждът беше прогонил повечето хора от улиците. Малкото, които се бяха престарашили да излязат в това време, се криеха в каретите си или тичаха от един вход към следващия. Кочияшите седяха свити на седалките си, увити в палта с високи яки, нахлупили шапки над ушите.

— Искате ли да чуете един съвет от мен? — попита меко Тобиас.

— Съвет от вас? Не държа особено.

— Въпреки това ще ви кажа няколко мъдри думи, които би трябвало да следвате, ако желаете да продължите в избраната професия.

Макар и неохотно, Лавиния отдели поглед от мрачната улица и съсредоточи вниманието си върху своя спътник. Все пак той има повече опит от теб, напомни си тя.

— Какъв е съветът ви, сър?

— Никога повече не се разплаквайте, когато клиентът ви разказва тъжната си история. Това му внушава чувството, че ще му вярват, каквото и да разкаже. Моят опит показва, че клиентите често

лъжат. Не е необходимо да ги окуражаваме да го правят, като се разчувстваме.

Лавиния го погледна втренчено.

— Нима твърдите, че мисис Доув ни е излъгала?

Тобиас вдигна рамене.

— Клиентите винаги лъжат. Ако желаете да упражнявате тази професия още известно време, съблюдавайте този факт.

Лавиния стисна ръце в юмруци.

— Убедена съм, че мисис Доув не е измислила историята си.

— Защо сте толкова сигурна?

Тя вирна брадичка.

— Имам непогрешим инстинкт.

Тобиас се засмя одобрително.

— Добре, вярвам ви.

Този човек продължава да ме вбесява, помисли си Лавиния.

— Позволете да допълня, сър, че някога родителите ми бяха способни месмеристи. И двамата умееха да лекуват. Асистирах им още като дете. След като починаха, известно време печелих прехраната си като лечителка. За да постигне желания успех в лечението, терапевтът трябва да умее да усеща пациентите си. Да се вживява в страданието им. Баща ми многократно ме е уверявал, че имам талант за подобни занимания.

— Виж ти! Не знаех, че партньорката ми е терапевт-месмерист. С какво съм заслужил тази чест?

Лавиния го дари с ледена усмивка.

— Радвам се, че това ви развеселява, сър, но то не променя нищо във факта, че вярвам в историята на мисис Доув. — Направи кратка пауза и заключи: — Всъщност на по-голямата част от нея.

Мъжът вдигна рамене.

— Признавам, че дамата не е измислила цялата история. Предполагам, че е достатъчно умна да знае, че разказът звучи много по-достоверно, когато смесваш факти с измислени детайли.

— Вие сте циничен, мистър Марч.

— В нашата професия това е извънредно полезно качество.

Лавиния събра вежди.

— Едно обаче е сигурно. Мисис Доув е обичала своя починал съпруг.

— Ако останете още известно време в този занаят, ще разберете, че всички клиенти лъжат, когато става въпрос за любов.

Каретата спря, преди Лавиния да е намерила отговор на забележката му. Тобиас отвори вратичката и слезе. В движенията му няма лекота, каза си за пореден път Лавиния. Слиза от каретата в позата на човек, който страда от болки. Ала когато се обърна да ѝ помогне, лицето му беше безизразно.

Като усети силата на ръката му, по тялото ѝ пробяга тръпка. Позволи му да я заведе в най-близкия вход, за да са на сухо, и се опита да пренебрегне вълнението си, като се направи, че се интересува от обстановката.

Хаф Крисчънт Лейн беше тясна, виеща се уличка, минаваща през ниско, сенчесто площадче, заобиколено от стари зидове. Вероятно тук никога не грее слънце, помисли си с трепет Лавиния. В мрачен ден като днешния мястото изглеждаше невероятно потискащо.

Тобиас почука на една врата. Скоро отвътре се чуха стъпки. След минута се появи възрастна икономка и огледа недоверчиво посетителя.

— Какво желаете? — попита високо тя и Тобиас веднага разбра, че недочува. Отстъпи крачка назад и отговори:

— Желая да говоря с мисис Воун.

— С кого? — извика икономката и сложи ръка зад ухото си.

— Искаме да говорим с дамата, която моделира восък — отговори този път Лавиния, подчертавайки всяка дума.

— Тогава трябва да си купите билети — заяви още по-високо икономката. — Мисис Воун не пуска никого да види работите ѝ, ако не си е купил билет. Това е галерия, разбирате ли? Много хора я използват безсъвестно. Заявяват, че искат да поръчат нещо, но щом влязат вътре, разглеждат скулптурите и изчезват.

— Ние не сме тук, за да разгледаме восъчните скулптури. — Лавиния също повиши глас. — Искаме да обсъдим с нея друг въпрос.

— Чувала съм всякакви извинения. Вече не им вярвам. Никой не влиза вътре без билет.

— Е, добре, ще си купим билети. — Тобиас сложи няколко монети в ръката на икономката. — Това достатъчно ли е за два?

Възрастната жена поднесе монетите към очите си.

— Достатъчно е, сър. Заповядайте!

Тя отстъпи назад и Лавиния влезе в ниския, слабо осветен коридор. Тобиас я следваше по петите. Когато вратата се затвори зад тях, сенките станаха още по-дълбоки.

Икономката заситни пред тях.

— Оттук, моля!

Лавиния хвърли поглед към Тобиас. Той направи леко движение и ѝ даде знак да мине пред него.

Без да говорят, двамата последваха икономката до края на коридора. Тя отвори вратата с театрален жест и извика:

— Влезте, влезте! Мисис Воун ей сега ще дойде.

— Благодаря ви. — Лавиния влезе първа в слабо осветената зала и изведнъж спря. Там имаше и други хора. Поне две дузини. — Не знаех, че мисис Воун има гости.

Икономката се закиска и затвори вратата, оставяйки Тобиас и Лавиния в препълненото помещение.

Двата тесни прозореца бяха закрити с тежки завеси и спираха малкото светлина, която идваше отвън. В голям, богато украсен канделабър, поставен на пианото, горяха две тънки свещи. В стаята се носеше леден полъх, който идваше от дълбоките сенки и обгръщаше посетителите. Лавиния се огледа и видя, че в камината не гори огън.

Другите гости стояха и седяха в най-различни пози. Млад мъж с елегантно вързана вратовръзка седеше във високо кресло и четеше, макар че до него нямаше свещ, която да осветява книгата. Краката му бяха небрежно кръстосани. Закръглена жена в рокля с дълги ръкави, украсени със снежнобели рюшове, седеше на столчето пред пианото. Носеше колосана бяла престилка, а гъстата сива коса беше скрита под дантелено боне. Пръстите бяха вдигнати над клавишите, сякаш тъкмо беше изсвирила поредната пиеса и смяташе да започне нова. В близост до студената камина седеше мъж с полупразна чаша бренди в ръка. До него двама джентълмени играеха партия шах.

В дългото, тясно помещение беше надвиснала зловеща тишина. Нито една глава не се обърна, за да погледне новодошлите. Никой не се раздвижи. Никой не заговори. Пианото остана безмълвно. Сякаш всички в стаята бяха замръзнали завинаги в миг от всекидневните си занимания.

— Велики боже — пошепна Лавиния.

Тобиас мина покрай нея и отиде до мястото, където играчите на шах седяха пред недовършената си игра.

— Смайващо — промълви той. — Виждал съм доста восъчни скулптури, но нито една не беше истинска като тези.

Лавиния отиде бавно до фигурата, която четеше книга. Восъчната глава беше сведена под напълно естествен ъгъл. Стъклените очи сякаш поглъщаха думите в книгата. Челото беше леко смръщено, а по гърба на ръката, която държеше книгата, растяха тънки косъмчета.

— Очаквам всеки миг някой да се раздвижи и да заговори — изрече шепнешком тя. — Готова съм да се закълна, че виждам синкава кръв във вените им, а бузите на жената са така очарователно бледи. Става ти някак страшно, нали?

— Племенницата ви каза, че повечето художници, които работят с восък, използват облекло и накити, за да направят фигурите си живи. — Тобиас застана пред жена в модна рокля. Пръстите на ръката ѝ небрежно си играеха с ветрилото. Усмивката издаваше плахост. — Мисис Воун обаче е майсторка в занаята си и не прибегва до евтини трикове. Тези статуи са превъзходно моделирани.

Фигурата с престилка и боне на пианото се поклони.

— Благодаря, сър — изрече тя с весел смях.

Лавиния едва не изпищя и бързо направи няколко крачки назад. При това се удари в млад денди, който я наблюдаваше със смръщено чело през монокъла си. Отскочи настрана, сякаш фигурата бе протегнала ръка да я докосне, и за малко не изпусна пакета, който носеше в дясната си ръка.

Ала се овладя бързо, нарече се глупачка, приглади палтото си и се усмихна учтиво.

— Мисис Воун, предполагам?

— Да, жива. От плът и кръв.

— Аз съм мисис Лейк, а това е мистър Марч.

Мисис Воун стана от столчето пред пианото. Когато се усмихваше, на бузите ѝ се появяваха очарователни трапчинки.

— Добре дошли в моето изложбено помещение. Можете да разглеждате фигурите толкова дълго, колкото желаете.

Тобиас наклони глава.

— Моите поздравления, мадам. Изработката е прекрасна.

— Вашето възхищение е балсам за душата ми, сър. — Мисис Воун погледна Лавиния и големите ѝ очи светнаха развеселено. — Но нещо ми казва, че мисис Лейк е малко по-сдържана и мнението си.

— В никакъв случай — възрази бързо Лавиния. — Причината за мълчанието ми е, че не очаквах да видя такава... сбирка. Поразена съм, наистина съм поразена. Когато влязох, бях убедена, че помещението е пълно с нормални хора, които... как да кажа...

— Хора, които не са истински живи, но и не са истински мъртви. Това ли е, което искате да кажете?

Лавиния се усмихна слабо.

— Вашето умение е впечатляващо.

— Благодаря, мисис Лейк. Но въпреки това ми позволете да отбележа, че вие не сте от хората, които се сприятеляват с изкуството ми, както обичам да се изразявам.

— О, не, наистина! Работата е там, че фигурите ви са прекалено истински. — Изглеждат като трупове, но как да ѝ го кажа в лицето, помисли си гневно тя. Не беше редно да критикува художничката в собствения ѝ дом. Всеки знаеше, че хората на изкуството са ексцентрични и с непредвидим темперамент.

Мисис Воун се засмя и отново показва трапчинките си. Направи успокояващ жест с ръка и каза:

— Не е нужно да се притеснявате, че можете да ме обидите, мисис Лейк. Напълно съзнавам, че фигурите ми не са по вкуса на всеки.

— Аз съм сигурен, че всеки ги намира интересни — обади се Тобиас.

— Въпреки това съм уверена, че нямате намерение да ми предложите хонорар за семеен портрет.

— Вие сте наблюдателен човек, мисис Воун. — Тобиас попила внимателно лебедовата шия на восъчната жена с ветрилото. — Може би тъкмо заради това фигурите ви са толкова близки до живота.

Мисис Воун отново се засмя с перления си смях.

— Гордея се, че мога да разчитам истината, скрита под повърхността. Прав сте — тази способност е ключът към създаването на добър портрет. Но истинският художник се нуждае от много повече, за да събуди една фигура за живот. Детайлите са изключително важни.

Малките линии в ъглите на очите. Точното място на вените, за да изглежда, че в тях тече кръв. За такива неща трябва да се внимава.

Тобиас кимна утвърдително.

— Разбирам.

Лавиния си припомни многото подробности във восъчната скулптура, която беше донесла, и се вцепени. Ами ако съдбата ги бе довела право при убиеца? В този миг улови погледа на Тобиас.

Той поклати леко глава.

Лавиния пое дълбоко дъх, за да се овладее. Разбира се, той беше прав. Би било прекалено голяма случайност. Но колко художници имаше в Лондон, които работеха с восък? Сигурно не толкова много. Без да се колебае, Емелин бе посочила мисис Воун като най-способната майсторка на восъчни скулптури.

Сякаш бе прочела мислите на Лавиния, мисис Воун я изглежда със знаещ поглед и се ухили широко. Лавиния се постара да се отърси от усещането за неловкост. Какво ставаше с нея, по дяволите? Защо мислите ѝ се объркваха? Невъзможно беше да си представиш тази дребна, весела жена като убийца.

— Днес дойдохме при вас, за да ви зададем няколко въпроса, мисис Воун — започна тя.

— Искате да говорим за моето изкуство? — Мисис Воун засия. — Колко интересно. Много обичам да говоря за работата си.

Лавиния положи пакета, който носеше, на близката масичка.

— Ще бъдете ли така добра да разгледате тази восъчна скулптура и да ни кажете какво знаете за художника, който я е създал? Ще ви бъдем много благодарни.

— Нима работата не е подписана? — Мисис Воун направи крачка към масичката. — Колко необикновено.

— Като видите какво представлява скулптурата, ще разберете защо художникът не си е направил труда да я подпише — отзова се с лека подигравка Тобиас.

Лавиния развърза копринения шнур, който затваряше вързопчето. Платното се свлече и разкри неприятната сцена.

— Боже господи... — Мисис Воун извади от джоба на престилката си сребърни очила и ги сложи на носа си. — Боже господи... — Погледът ѝ обхождаше всеки сантиметър от сцената.

На челото ѝ се появиха загрижени бръчки. Вдигна восъчната сцена и я отнесе в другия край на помещението, където я постави върху пианото. Лавиния я последва. Застана зад художничката и проследи как пламъчетата на свещите в канделабъра хвърляха трепкаща светлина върху миниатюрната бална зала и мъртвата жена в зелена рокля.

— Права ли съм да предполагам, че това не е сцена от роман или пиеса? — попита мисис Воун, без да сваля поглед от фигурата.

— Правилно предположихте. — Тобиас застана до Лавиния. — Ние смятаме, че това е заплаха. Искаме да намерим художника, който е създал сцената, за да разберем кой я е поръчал.

— Наистина — пошепна задавено мисис Воун. — Напълно разбираемо е, че изпитвате това желание. В тази малка сцена е заложено голямо зло. Силен гняв. Силна омраза. До вас ли е била изпратена, мисис Лейк? Не, не може да бъде. Косата е руса, със сребърни нишки. Вие сте още млада жена и косата ви е червена, нали?

Тобиас хвърли загадъчен поглед към спътницата си.

— Много червена.

Тя го удостои със зъл поглед.

— Не сме тук, за да говорим за лични неща, сър.

— Само казах...

Не, не е само това, помисли си с внезапна неловкост Лавиния и се запита дали пък Тобиас не е един от мъжете, които не понасят жени с червени коси. Сигурно вярваше в глупостите за огнен темперамент и тежък характер, които се разправяха за червенокосите.

Мисис Воун вдигна глава.

— Ще ми кажете ли как малката сцена попадна при вас?

— Оставили са я на прага на една позната — отговори спокойно Тобиас.

— Колко странно. — Мисис Воун се поколеба. — Трябва да кажа, че въпреки недвусмисленото послание, скрито в нея, сцената е елегантно моделирана.

— Виждали ли сте и други сцени с това качество? — попита Лавиния.

— С изключение на моите, искате да кажете? Не. — Мисис Воун свали бавно очилата си. — Никога не съм виждала подобно нещо.

Редовно посещавам галериите и изложбите на моите конкуренти и със сигурност щях да си спомня за толкова добро изпълнение.

— Значи предполагате, че художникът не излага скулптурите си публично? — попита Тобиас.

Мисис Воун смръщи чело.

— Не бих могла да предположа такова нещо, сър. Художник с такъв талант със сигурност изпитва потребности да покаже работите си и да потърси оценката на публиката.

— Освен това трябва някак да печели прехраната си — допълни Лавиния.

Мисис Воун решително поклати глава.

— Не става въпрос само за пари, мисис Лейк. Ако художникът е богат, парите нямат значение.

Лавиния се взираше упорито в жената с ветрилото.

— Разбирам.

— Трябва да знаете, че в Лондон няма много експерти по моделиране с восък — продължи мисис Воун. — Боя се, че работата с восък постепенно губи значението си и от изкуство се превръща в един вид забавление, което привлича главно ученици и чираци. Според мен вината е в нерадостните събития във Франция. Всички мъртвешки маски, които мадам Тюсо бе принудена да направи, след като гилотината си свърши работата... Публиката престана да харесва изкуство, което я ужасява.

Сякаш собствените ѝ фигури не предизвикват у мен тръпки на ужас, помисли си Лавиния.

— Много съм ви благодарна за всичко, което ни казахте. — Тя вдигна сцената от пианото и се зае да я увие отново в платното. — Надявах се, че ще можете да ни дадете някои указания за художника, който я е създал. Но както изглежда, ще се наложи да продължим разследването в друга посока.

Кръглото лице на мисис Воун внезапно загуби цялата си веселост.

— Надявам се да бъдете предпазливи.

Очите на Тобиас блеснаха заинтересовано.

— Какво имате предвид, мадам?

Мисис Воун изчака Лавиния да стегне вързопчето с шнура.

— Който и да е моделирал тази сцена, очевидно е имал намерението да заплаши лицето, на което я е изпратил.

Лавиния си припомни дивия ужас, който се четеше в очите на мисис Доув.

— Ако е така, смея да ви уверя, че е постигнал целта си.

Мисис Воун стисна устни.

— Съжалявам, че не мога да ви кажа името на художника, който е създал сцената. Но ви уверявам, че търсите човек, който се разкъсва от жажда за отмъщение... или може би за наказание. Моят опит показва, че има само едно чувство, което се превръща в силна, непоколебима омраза.

Лавиния спря наред движението.

— И кое е то, мисис Воун?

— Любовта. — Художничката се усмихна и в очите ѝ се върна част от предишната ведрост. — Това е най-опасното чувство, повярвайте.

— Не знам как вие виждате нещата, мистър Марч — заговори Лавиния малко по-късно, когато влезе в малкия си кабинет, — но аз имам спешна нужда от нещо, което да успокои нервите ми. Мисис Воун и восъчните ѝ фигури предизвикаха у мен безкрайно неприятни усещания.

Тобиас затвори вратата зад себе си и я погледна.

— Поне веднъж, мисис Лейк, сме изцяло на едно мнение.

— Не вярвам да се задоволя с кана горещ чай. Необходимо ми е нещо по-силно.

Лавиния прекоси помещението и отвори дъбовия шкаф. Извади кристална гарафа, почти пълна, и се засмя облекчено.

— Имаме късмет. Това е най-доброто лекарство. Ако бъдете така добър да се погрижите за огъня, аз ще наля по една чашка.

— С удоволствие. — Тобиас се отпусна на колене пред камината. Лицето му изведнъж се напрегна.

Лавиния смръщи чело. Извади две чашки и попита:

— Да не сте наранили крака си, сър?

— Стъпих накриво. Нищо сериозно. — Тобиас разпали умело тънките съчки. — Кракът е излекуван, но в дни като този ми напомня за фаталната грешка.

— Грешка ли?

— Моля ви, не се притеснявайте за мен, мисис Лейк. — Като запали огъня, Тобиас се хвана за перваза на камината и се изправи отново на крака. Когато се обърна към нея, лицето му беше учтиво и безизразно. — Уверявам ви, че нищо ми няма.

Беше ясно, че не иска да даде други обяснения, а и състоянието на крака му изобщо не я засягаше. Освен това нямаше никакви, наистина никакви причини да изпитва съчувствие към Тобиас Марч. Въпреки това не беше в състояние да скрие загрижеността си.

Очевидно той бе прочел нещо от това в очите ѝ, защото лицето му се затвори и в погледа му блесна гняв.

— Шерито ще реши проблема.

— Нямате основание да ми викате, сър. — Лавиния напълни и втората чашка. — Просто проявих учтивост.

— Между нас двамата, мадам, няма нужда от учтивост. Ние сме партньори, както знаете.

Тя му подаде едната чашка.

— Има ли правило в занаята на частните детективи, в което пише, че партньорите не бива да се отнасят учтиво един към друг, сър?

— Да. — Тобиас отпи голяма глътка от чашата си. — Току-що го въведох.

— Разбирам.

Лавиния също отпи голяма глътка шери. Топлината на алкохола моментално съживи духа и повдигна настроението ѝ. Щом партньорът ѝ не желае да бъде учтив, тя щеше да следва примера му.

Отиде до креслото пред огъня и се отпусна в него с въздишка на облекчение. Топлината на пламъците прогони влажния студ, който не я напускаше, откакто бяха излезли от галерията на мисис Воун.

Тобиас седна в голямото кресло насреща ѝ, без да чака покана. Дватамата поседяха известно време мълчаливо, отпивайки от чашите си. От време на Тобиас разтриваше левия си крак.

След малко Лавиния прояви признаци на безпокойство.

— Ако кракът наистина ви боли силно, сър, бих могла да прогоня болката с хипнотичен сеанс.

— Дори не се опитвайте да си играете с тази мисъл — изсъска сърдито той. — Не искам да ви обидя, мисис Лейк, но нямам никакво намерение да ви позволя да ме доведете до транс.

Лавиния се вцепени.

— Както желаете, сър. Но наистина нямате основания да се държите неучтиво.

Тобиас изкриви лице.

— Извинете ме, мадам, но аз не вярвам в така наречените хипнотични сили на месмеризма. Моите родители бяха учени. И двамата. Изразиха публично съгласие с резултатите от голямото изследване на доктор Франклин и доктор Лавоазие. Опитите да се предизвика терапевтичен транс със силата на погледа или с магнити са чиста глупост. Демонстрации от този род са предназначени за забавление на лековерните.

— Сега вие говорите глупости. Изследванията в тази област продължават повече от тридесет години, ако не знаете. Започнали са в Париж. На ваше място не бих придавал толкова голямо значение на критиците им. Интересът към животинския магнетизъм не е намалял ни най-малко, даже напротив.

— Този факт ми е известен — кимна Тобиас. — И според мен е знак за липсата на интелигентност сред широката публика.

Трябва да проявя малко разум и да сложа край на този разговор, каза си сърдито Лавиния. Но не може да устои на желанието да го поизмъчи малко.

— Значи родителите ви са били учени?

— Баща ми правеше изследвания в областта на електричеството. Между другото. А мама беше въодушевена от напредъка на химията.

— Много интересно. Продължават ли да правят експерименти?

— И двамата бяха убити при експлозия в лабораторията.

Лавиния шумно пое въздух.

— Какъв ужас.

— Ако съдя по онова, което пишеше в последното им писмо до мен, искали са да проведат съвместен експеримент. По-точно, серия от експерименти. За съжаление са използвали летливи химикали в близост до електрически апарат. Това е причинило катастрофата.

Лавиния потрепери.

— Слава богу, че не сте били там. Иначе нямаше да се отървете без рани.

— По това време бях в Оксфорд. Върнах се вкъщи да ги погребя.

— Сигурно след това сте се върнали отново в Оксфорд?

— За съжаление това се оказа невъзможно. — Тобиас стиска чашата си с две ръце. — Експлозията бе разрушила къщата. Останах без никакви средства. Родителите ми бяха вложили всичко, което имаха, за да финансират последния си голям експеримент.

— Разбирам. — Лавиния облегна глава на гърба на креслото. — Каква трагична история...

— Оттогава са минали много години. — Тобиас отпи още малко от шерито си и остави чашата. — А вашите родители?

— Поканиха ги в Америка, за да демонстрират силата на месмеризма и те приеха с въодушевление. Корабът потъна. Всички загинаха.

Тобиас стисна зъби.

— Съжалявам. — Погледна я по-внимателно и попита тихо: — Казахте, че сте им помагали при демонстрациите. Как стана така, че не заминахте с тях?

— Малко преди това се омъжих. Джентълменът, който покани родителите ми да покажат уменията си в Америка, отказа да плати още два билета. Джон и без това не беше особено въодушевен от мисълта да замине за Америка. Той беше поет и твърдеше, че Новият свят не е място, където човек може да се отдава на метафизични наблюдения.

Тобиас кимна.

— Според мен е бил абсолютно прав. Кога почина мъжът ви?

— Осемнадесет месеца, след като се оженихме. От треска.

— Моите съболезнования.

— Благодаря ви.

От смъртта на Джон бяха минали почти десет години и прекрасните спомени за краткия им брак бяха придобили мъглявите очертания на стар сън. Но не пожела да му каже това.

— Извинете, че проявявам любопитство — продължи Тобиас, — но бих искал да знам дали съпругът ви е публикувал някои от поетичните си творби.

Лавиния въздъхна.

— Не, разбира се. Но по мое мнение стиховете му бяха брилянтни.

— Естествено.

— Както често се случва с поетичните гении, той остана непризнат.

— Чувал съм, че става така. — Тобиас помълча малко. — Ще позволите ли да попитам как оцеляхте финансово? Съпругът ви имаше ли някакви източници на доходи?

— По време на брака ни аз се грижех за прехраната. Провеждах лечебни сеанси по метода на Месмер. След смъртта на Джон продължих още две години с тази професия.

— Защо престанахте да работите?

Лавиния бързо отпи глътка шери.

— В едно малко село в Северна Англия стана нещастно произшествие.

— Какво по-точно?

— Бих предпочела да не говоря за това сега. Достатъчно е да кажа, че сметнах за нужно да си потърся нова професия.

— Разбирам. Откога Емелин живее при вас?

— Преди шест години родителите ѝ загинаха при злополука с карета. — Крайно време е да сменя темата, помисли си Лавиния. — Емелин каза, че като видим восъчните скулптури на мисис Воун, ще разберем защо не получава много поръчки. Мисля, че вече знам какво е имала предвид.

— Наистина ли?

— Нейното изкуство твърде много се доближава до живота. Според мен статуите ѝ са... — тя се поколеба, търсейки правилната дума — ...обезпокояващи!

— Вероятно е от восъка. — Тобиас разклати останалото шери в чашата си и се замисли. — Восъкът не е студен като камъка или глината. Освен това картината не е двуизмерна като при живописиста. Добре моделиран и оцветен, восъкът е много близък до човешката плът.

— Забелязахте ли, че мисис Воун е стигнала дотам да използва истински косъмчета за ръцете и веждите на фигурите си?

— Да.

— Работите ѝ са необикновени, но не бих искала да имам такава фигура в дневната си. — Лавиния потрепери. — Едно е над камината да виси портрет на дядо ти и съвсем друго в ъгъла да стои триизмерната му фигура в естествен ръст.

— Права сте. — Тобиас се взираше замислено в огъня.

Пламъците съскаха и пращяха. Отново се възцари мълчание. След известно време Лавиния стана и донесе гарафата от шкафа. Напълни отново двете чаши и седна насреща му. Този път остави гарафата на масичката до креслото си.

Странно беше двамата с Тобиас да седят така един срещу друг и да си говорят за лични неща. Ние с него нямаме нищо общо, каза си за пореден път тя. Освен един убит изнудвач, един липсващ дневник и една делова връзка, която някога ще приключи.

Трудно е да не мисля за тези неща, установи тя. След известно време Тобиас протегна левия си крак и се опита да седне по-удобно.

— Предлагам да се занимаем отново със същинския проблем — заговори той. — Тъкмо размишлявах как да продължим работата си.

Струва ми се, че мисис Воун не ни оказа особена помощ. Всичките тези приказки за любов, която се превръща в омраза, бяха абсолютно безполезни.

— Ще почакаме и ще видим.

— Убеден съм, че в тях не се съдържа и капчица истина. Вече не съм сигурен, че има смисъл да разпитваме собствениците на галерии с восъчни фигури.

— Имате ли по-добра идея? — попита направо Лавиния.

Той се поколеба.

— Уведомих информаторите си, че ще платя добре за всяко сведение, отнасящо се до дневника. Но трябва да призная, че още никой не се е обадил.

— С други думи, нямате по-добра идея как да продължим.

Тобиас забарабани с пръсти по страничната облегалка на креслото. После рязко се изправи.

— Не — отвърна глухо. — Нямам по-добра идея.

Лавиния го наблюдаваше внимателно.

— Тогава не виждам причини да не поговорим с другите собственици на галерии.

— И аз мисля така. — Тобиас се облегна на перваза на камината и я погледна загадъчно. — Но е по-добре да проведе следващите срещи сам.

— Какво? — Лавиния тресна чашката с шери на масичката и скочи на крака. — Дори не си помисляйте да продължите без мен, сър. Не искам и да чуя за самостоятелни действия.

— Моля ви, Лавиния. Ситуацията се усложнява от ден на ден. Опасно е, разберете. Вече ми е ясно, че проблемът няма да се реши лесно. Не ми харесва мисълта, че се забъркахте в тази каша. И продължавате да се забърквате.

— Вече съм вътре, сър. В случай, че сте забравили. Освен това имам клиентка, която ще ми плати хонорар, ако разследвам случая. Да не говорим, че и аз съм между жертвите на изнудвача Холтън Феликс.

— Аз, разбира се, съм готов да обсъждам хода на случая с вас и да ви давам съвети.

— Глупости! Знам каква е целта ви. — Лавиния сложи ръце на хълбоците си. — Опитвате се да ми откраднете клиентката, нали?

— Проклятие! Стига, Лавиния. Вашата клиентка изобщо не ме интересува. Само се опитвам да не ви излагам на опасност.

— Аз съм напълно в състояние да се грижа сама за себе си, мистър Марч. През последните години се справях напълно успешно. Вашият план е да измъкнете клиентката от ръцете ми, но аз няма да ви позволя.

Той свали ръка от камината и внимателно обхвана брадичката ѝ.

— Вие сте най-упоритата, най-проклетата жена, която някога съм срещал.

— От вашата уста, сър, това звучи като комплимент. — Топлината на пръстите му я парализира. Имаше чувството, че е изпаднала в хипнотичен транс.

Допуснах го прекалено близо до себе си, помисли си тя. Трябваше да направи крачка назад и да застане на разстояние от него. Но, странно защо, не намери сили да го направи.

— Има нещо, което исках да попитам — изрече тихо той.

— Ако смятате, че ще ми откраднете клиентката, много се лъжете.

— Въпросът ми няма нищо с Джоан Доув. — Той не свали ръка от брадичката ѝ. — Искам да знам дали наистина ме презирате заради онова, което стана в Италия.

Ако той не я държеше здраво, брадичката ѝ със сигурност щеше да увисне от смайване.

— Правилно ме разбрахте.

— Не разбирам какво целите с тези думи — пошепна задъхано тя.

— И аз не разбирам — призна той и хвана лицето ѝ между двете си ръце. — Презирате ли ме заради онова, което се случи в Рим?

— Смятам, че можете да решите въпроса по не толкова нецивилизован начин.

— Нямах време. Обясних ви: малко преди това бях получил вест, че Карлайл има намерение да удари същата нощ.

— Извинения, сър. Само извинения.

— Презирате ли ме за това?

Лавиния разпери ръце.

— Не. Не ви презирам. Обаче съм на мнение, че имате възможност да уредите нещата по съвсем друг начин. Но както вече

съм ви казвала, добрите маниери не са между силните ви страни.

Палецът му се плъзна по долната ѝ устна.

— Кажете ми още веднъж, че не ме презирате.

— О, по дяволите! Е, добре. Не ви презирам, сър. Ясно ми е, че през онази нощ в Рим бяхте превъзбуден.

— Превъзбуден?

Лавиния усети, че ѝ се завива свят. Твърде много шери на празен стомах, помисли си тя. Несъмнено, това беше причината. Неволно облиза устни.

— Ясно ми е, че според вас Емелин и аз сме били в опасност. Намирам го безумно, но сега това няма значение. Приемам, че онази нощ сте били в крайно напрежение — увери го тя.

— А какво е състоянието ми в този момент?

— Какво искате да кажете?

— Струва ми се, че днес следобед съм също толкова луд, колкото онази нощ. — Той се наведе към нея. — Макар и по съвсем друга причини.

Устните му завладяха нейните.

Трябваше по-рано да се отдръпна, каза си тя. Сега беше вече много късно.

Силните му ръце обхванаха лицето ѝ по-здраво. Целувката експлодира в сетивата ѝ, а когато той я задълбочи, тялото ѝ се разтърси от силна тръпка. Затвори очи, защото престана да вижда. Почувства се като восъчна скулптура, поставена твърде близо до прозореца. Нещо дълбоко в нея се разтопи със заплашителна бързина. За да се задържи на краката си, се хвана здраво за раменете му.

Като усети, че тя се вкопчи в него, той простена и я прегърна с такава сила, че гърдите ѝ се притиснаха в силния му гръден кош.

— Бог да ми е на помощ! Не знам защо, но още от Италия имам желание да го направя — прошепна до устата ѝ той.

Не се изразява особено поетично, каза си Лавиния. Но по незнайна причина думите му бяха крайно възбуждащи. Тя се чувстваше като упоена от силните чувства, които бушуваха в сърцето и тялото ѝ.

— Това е лудост. — Ако не се беше вкопчила в него, щеше да падне. — Пълна лудост.

— Да. — Той зарови пръсти в косата ѝ и изви главата ѝ назад, за да плъзне устни към ухото. — Но вече постигнахме съгласие по въпроса, че и двамата сме луди.

Зацелува шията ѝ и Лавиния простена.

— Не, не! Според мен виновно е шерито.

— То няма нищо общо. — Тобиас мушна коляно между бедрата ѝ.

— Няма какво друго да е. — Лавиния трепереше все по-силно от дивото желание, което усещаше в него. — Няма съмнение, че и двамата ще съжаляваме, когато действието на алкохола премине.

— Шерито няма нищо общо — повтори глухо Тобиас.

— О, разбира се, че има. Какво друго би могло... оох! — Тя се отдръпна стреснато, когато зъбите му предпазливо, но решително се забиха в крайчето на ухото ѝ. — Велики боже, какво правите, сър?

— Не е проклетото шери.

Лавиния се задъха.

— Не мога да си представя друга причина да се държим по този странен начин, факт е, че не се харесваме особено.

Тобиас рязко вдигна глава. В очите му имаше гняв... но и друго, по-горещо чувство.

— Трябва ли да обсъждате в подробности всяка частичка от отношенията ни, Лавиния?

Най-сетне тя направи стъпката, която трябваше да направи още преди минути — отдръпна се назад и се постара да диша равномерно и да се успокои. Прическата ѝ се беше развалила, шалът бе паднал от раменете ѝ.

— Струва ми се, че вие и аз не можем да направим това нещо по учтив и цивилизован начин — прошепна тя.

— Това нещо? Така ли наричате онова, което се случи между нас?

— Защо? — Лавиния заби един фуркет в косата си. — А вие как бихте го нарекли?

— Някои хора го наричат страст.

Страст. Тази дума отново ѝ отне дъха.

Ала реалността се върна бързо.

— Страст ли? — В погледа ѝ блесна гняв. — Така значи, страст. Да не би да сте си помислили, че ще ви позволява да ме прелъстите, а

вие ще ми откраднете клиентката? Това ли целяхте?

В кабинета се възцари злокобна тишина.

За момент Лавиния повярва, че той няма намерение да ѝ отговори. Наблюдаваше я замислено, със загадъчен поглед — в продължение на цяла вечност, както ѝ се стори.

Най-сетне Тобиас се раздвижи. Отиде до вратата на кабинета и я отвори. На прага спря и се обърна.

— Повярвайте ми, Лавиния, нито за миг не съм помислил да използвам страстта и прелъстяването, за да ви повлияя по някакъв начин. Вие сте жена, която поставя работата си над всичко друго.

Кимна ѝ кратко, излезе в коридора и тихо затвори вратата след себе си.

Лавиния се вслуша в стъпките му по старите дъски. Не посмя да се раздвижи, докато не чу хлопването на външната врата. Когато той най-после си отиде, тя изпита чувството, че се събужда от хипнотичен транс.

Отиде до прозореца и се загледа с немиждащи очи в мократа градина.

Тобиас беше прав, помисли си след известно време. Шерито не е виновно за нищо.

Целувката беше грешка, повтаряше си Тобиас, докато се изкачваше по стълбата към клуба си. Какво, по дяволите, си беше въобразил?

Тази мисъл го отрезви. Работата беше там, че изобщо не беше помислил, преди да действа. Беше допуснал бушуващите в сърцето му гняв, фрустрация и желание да изключат разума.

Хвърли шапката и ръкавиците си в ръцете на портиера и влезе в голямата зала.

Невил седеше в дълбоко кресло близо до прозореца, свел глава към коленете. Стискаше в ръка чаша кларет, бутилката беше наблизо. Като го видя, Тобиас спря и се запита дали е твърде късно да избяга обратно на улицата. Невил беше последният човек, когото искаше да види днес. Нямаше добри новини за него, а Невил не обичаше лоши новини.

Сякаш бе чул мислите му, в този миг Невил вдигна глава, за да отпие поредната глътка от чашата си, и забеляза Тобиас. Тъмните му вежди се склочиха гневно над очите.

— Ето ви и вас, Марч. Вече се питах кога най-после ще се появите. Искам да говоря с вас.

Тобиас колебливо промени посоката и прекоси помещението, за да седне в креслото срещу Невил.

— Изненадан съм да ви видя тук толкова рано, сър — рече той. — Вероятно сте влезли в клуба, за да избягате от дъжда?

Невил изкриви уста.

— Дойдох да се подкрепя. — Хвърли многозначителен поглед към чашата в ръката си и обясни: — Тази вечер трябва да свърша нещо неприятно.

— И какво е то, сър?

— Реших да сложа край на връзката си със Сали. — Невил изпи кларета в чашата си. — Малката има твърде високи изисквания. Според мен с времето всички започват да прекаляват, не намирате ли и вие?

Тобиас помисли малко, преди да се сети откъде знаеше името. Да, Невил няколко пъти беше споменавал сегашната си любовница.

— Ах, да, Сали. — Загледа се в дъжда, който се стичаше по прозорците, и продължи: — Ако съдя по онова, което ми разказахте за нея, бих казал, че няколко хубави накита ще изгладят разрошената перушина.

Невил изпухтя презрително.

— Ще се наложи да купя най-скъпите накити, за да я убедя да приключим връзката си без грозни сцени. Тя е едно алчно малко същество.

Любопитството накара Тобиас да отмести поглед от прозореца. Беше му интересно да огледа лицето на Невил.

— Защо искате да прекратите тази връзка? Мислех, че се наслаждавате на компанията на Сали.

— О, тя е очарователно малко същество. — Невил му намигна. — Заредена с енергия и много изобретателна, ако разбирате какво искам да кажа.

— Да, мисля, че при случай сте споменавали тези нейни качества.

— За съжаление енергията и изобретателността си имат цена. — Невил въздъхна тежко. — Мразя да го призная, но вече не съм млад и силен както някога. В последно време исканията ѝ стават все побесрамни. Огърлици, бисери, пръстени... миналия месец ѝ подарих обици, а тя имаше нахалството да ми заяви, че камъните са твърде дребни.

Сали е професионалистка, каза си развеселено Тобиас. Без съмнение е усетила, че Невил смята да я напусне. Знаейки, че връзката е към края си, е решила да измъкне от обожателя си колкото може повече, преди да я изостави. Тази мисъл предизвика невесела усмивка.

— Жена като Сали трябва да се грижи сама за бъдещето си, сър. Когато реши да излезе в пенсия, трябва да разполага с достатъчно средства, за да живее охолно на старини.

— Може да се върне в дома, където я намерих. — Невил се поколеба, после събра вежди и се реши. — Не бихте ли искали да заемете моето място? След тази вечер Сали ще има нужда от нов закрилник, а аз мога да гарантирам за уменията ѝ в спалнята.

Тобиас изобщо не беше заинтересован да наследи любовницата на друг мъж, даже да беше заредена с енергия и изобретателна. А и се съмняваше, че Сали ще остане дълго време сама. Ако съдеше по думите на Невил за нея, малката беше умно момиче.

— Като се има предвид какво ми казахте току-що, няма да мога да си я позволя — отвърна той с лека подигравка в гласа.

— Момичето е първа класа, но наистина е ужасно скъпо. — Невил си наля още кларет. — Извинете ме, Марч, не исках да ви досаждам. Много по-важно е дали сте постигнали успех в разследването. Има ли нещо ново за проклетия дневник?

Тобиас подбра много внимателно думите си. От опит знаеше, че клиентите винаги реагират добре на изрази от лова и риболова.

— Мога да ви кажа само, че поех по следата и миризмата се засилва.

В очите на Невил светна трескаво очакване.

— Какво означава това? Какво научихте?

— Бих предпочел засега да не говоря за следата. Мога само да ви кажа, че съм спуснал няколко въдици и първите рибки вече ухапах. Дайте ми още няколко дни, за да мога да извлека плячката на сушата.

— По дяволите, човече, защо трае толкова дълго? Трябва да намерим проклетия дневник, и то бързо!

Сега е моментът да поема добре пресметнат риск, каза си Тобиас.

— Ако не сте доволен от усилията ми, сър, само от вас зависи да намерите друг човек, който да проведе разследването.

Невил стисна устни.

— Няма друг. Не мога да разчитам, че друг човек ще извърши разследването с абсолютна дискретност. Вие също го знаете, затова не ми говорете по този начин.

Тобиас издиша успокоено и се учуди на себе си. С какво напрежение беше очаквал отговора...

— Успокойте се, сър. Уверявам ви, че много скоро ще имам новини за вас.

— Много се надявам да е скоро. — Невил остави празната си чаша на масичката и стана. — За съжаление трябва да вървя. Трябва веднага да отида при бижутера.

— За да купите прощален подарък на Сали?

— Точно така. Ще ви издам, че харесах прекрасна огърлица. Струваше ми цял куп пари, но предполагам, че трябва да си платя за хубавите моменти с малката, нали? Казах на бижутера, че ще мина да я взема днес следобед и тогава ще я платя. В никакъв случай не искам да рискувам да закъснея.

— Защо закъснението е риск?

— Бартън ми разказа, че миналия месец поръчал в същия магазин сапфирена брошка за любовницата си, но не я платил навреме. Бижутерът изпратил брошката в дома му, където била връчена на лейди Бартън вместо на красивата му млада любовница.

Тобиас беше готов да се изсмее, но се въздържа.

— Съвсем случайно, естествено.

— Така твърди бижутерът. — Невил потрепери. — Затова не искам да рискувам. Желая ви приятен ден. Марч. Като получите информация за дневника, веднага ми изпратете вест. Все едно по кое време на деня или нощта.

— Разбирам.

Невил кимна и се запъти към изхода.

Тобиас поседя още малко, загледан в движещите се по мократа улица карета. Мрачното време навън сякаш проникваше в

помещението и го обгръщаше в сивата си мъгла.

Би било безкрайно приятно, ако любовницата можеше да прогони безпокойството, което го обхващаше всеки път, щом помислеше за Лавиния. Но истината беше друга. Целувката този следобед беше потвърдила най-лошите му опасения. Едно удобно легло и една пламенна жена, която продаваше страстта си, не бяха достатъчни да прогонят мъчителния му копнеж.

След известно време стана и се запъти към кафенето. На път взе вестника, оставен на една от масите.

Крекбърн седеше на обичайното си място в близост до камината. Усети приближаването на Тобиас, но не вдигна глава от своя „Таймс“.

— Невил ви дебнеше в съседното помещение. Успя ли да ви притисне до стената?

— Да. — Тобиас падна тежко в отсрещното кресло. — Моля ви, сър, бъдете така добър и не използвате речника на ловците, когато говорите с мен. Не искам да си спомням за разговора, който току-що проведох с Невил.

— Какво му казахте? Има ли някакви новини?

— Намекнах му, че нещата се развиват добре.

— Вярно ли е?

— Не. Но реших, че не е нужно да го безпокоя.

— Хмм... — Крекбърн зашумоля с вестника си. — Невил вероятно е останал доволен от намека за успех?

— Не ми се вярва. Но за щастие имаше други проблеми. Тази вечер възнамерява да скъса с любовницата си. Както се изрази, ще й каже, че вече не се нуждае от услугите ѝ. Бързаше да купи от бижутера си огърлица, с която да облекчи болката ѝ от раздялата.

— Правилно. — Крекбърн бавно отпусна вестника. Погледът му беше замислен. — Да се надяваме, че сегашната му любовница няма да свърши като предишната.

Тобиас, който се готвеше да отвори своя вестник, спря наскоро движението.

— Какво искате да кажете?

— Спомних си как преди няколко месеца Невил се раздели с друго момиче, което беше взел под крилото си. Беше я настанил в хубава къщичка на Кързън Стрийт. Тя остана там почти цяла година, преди да му омръзне.

— Какво необикновено виждате в тази история? Мъж с положението и обществения статус на Невил често сменя любовниците си. Необичайно би било, ако не го прави.

— Прав сте, но само няколко дни след като Невил я прогони, бедната жена се хвърли в реката.

— Самоубила се е?

— Така се говори. Хората казват, че Невил разбил сърцето на бедното момиче.

Тобиас бавно сгъна непрочетения вестник и го остави на масичката до креслото.

— Трудно ми е да разбера тази история. Невил многократно е споменавал пред мен, че намира любовниците си в публични домове. Те са професионални проститутки.

— Правилно.

— Такива жени обикновено не си позволяват сантименталности. Съмнявам се, че някоя от тях би направила грешката да се влюби безнадеждно в мъжа, който плаща сметките ѝ.

— Съгласен съм с вас. — Крекбърн се зае отново с вестника си. — Въпреки това преди няколко месеца цял Лондон говореше, че последната любовница на Невил е посегнала на живота си.

Беше малко преди два следобед, когато Тобиас пристигна на Клермънт Лейн. Скочи от наемната карета веднага щом тя спря. Остра болка прониза лявото му бедро и трябваше да се хване за вратичката, за да не загуби равновесие. Пое дълбоко въздух и зачака болката да отслабне. Щом си възвърна равновесието, стъпи здраво на паважа.

— Имам късмет. — Антъни скочи грациозно зад него и се засмя. — Вече не вали.

Тобиас хвърли поглед към оловносивото небе.

— Ей сега ще започне отново.

— Казвал ли съм ти вече, че едно от качествата, които най-силно ме възхищават у теб, е оптимистичната ти природа? Имаш наистина слънчев характер.

Тобиас не удостои забележката с отговор. Знаеше, че е в лошо настроение, знаеше и защо. Причината не беше тъпата болка в ранения крак, а предчувствието, че ще се случи нещо неприятно. То го преследваше от сутринта.

Събуди се рано с някакво странно усещане, което го обезпокои. Мъж на неговата възраст и с неговия опит би трябвало да държи чувствата си под контрол. Желанието да види Лавиния колкото може по-бързо подходеше повече на момче на възрастта на Антъни, което чака с нетърпение да се срещне с приятелката си.

Неловкостта му отстъпи място на изненада, а после и на гняв, като забеляза другата наемна карета, спряла пред малката къща. Спря рязко и се обърна към Антъни:

— Какво, по дяволите, е намислила?

Момъкът се ухили с разбиране.

— Както изглежда, твоята делова партньорка има собствени планове за днешния следобед.

— Не се шегувай, Антъни. Сутринта ѝ изпратих бележка, в която изрично я уведомих, че ще дойда да я взема в два следобед.

— Може би ѝ е станало неприятно, че сам определяш часа и ѝ заповядваш да чака — отбеляза Антъни с привидно желание да му помогне.

— Идеята да посетим и другите галерии с восъчни фигури беше нейна. — Тобиас се запъти към стълбата. — Ако си мисли, че ще ѝ позволя да разпитва сама собствениците им, много се лъже.

Вратата на номер седем се отвори тъкмо когато двамата мъже бяха стъпили на най-долното стъпало.

На вратата се появи Лавиния, облечена в добре познатото му кафяво вълнено палто и полуботушки. Беше обърната с гръб към улицата и говореше на някого в къщата.

— Внимавай, Емелин. Това е най-добрата ни антика.

Без да обърне глава, тя се подаде внимателно навън. Тобиас видя, че носеше голям продълговат пакет, увит в платно.

След няколко секунди се появи и Емелин. Блестящата тъмна коса беше отчасти скрита под бледосиньо боне, което обграждаше красивото лице като рамка. Тя държеше другия край на очевидно тежкия пакет.

— Не знам дали ще се справя — отбеляза тя, като през цялото време гледаше надолу, за да не се спъне. — Може би все пак трябва да продадем нещо друго.

Антъни подсвирна тихо през зъби. Тобиас усети как се вцепени.

Лавиния не бе забелязала двамата мъже в подножието на стълбата, защото слизаше заднешком.

— Нито една от другите ни антики няма да донесе толкова пари като тази — възрази тя. — Тредлоу намекна, че познава колекционер, готов да плати хубава сумичка за статуя на Аполон, стига да е в добро състояние.

— Все още съм на мнение, че не бива да продаваме най-ценната си статуя само за да си купим няколко хубави рокли.

— Трябва да погледнеш на новите рокли като на инвестиция, Емелин. Вече ти го обясних няколко пъти. Никой млад джентълмен няма да те погледне, ако се появиш в театъра със стара, отдавна излязла от мода рокля.

— А аз ти отговорих, че мъжът, който не вижда човека под роклята, не е достоен за моето внимание. Не искам да ме забелязват такива мъже.

— Глупости. Много добре знаеш, че ако допуснеш някой мъж да види човека под дрехите ти, с теб е свършено.

Емелин избухна в смях.

— Тя е като бистър поток, който танцува под слънчевото небе — пошепна въодушевено Антъни.

Тобиас простена. Беше съвсем сигурен, че Антъни няма предвид Лавиния.

Проследи как двете жени носят товара си по стълбата. Физическият контраст между лелята и племенницата беше изумителен. Емелин беше висока, грациозна, с елегантна фигура. Лавиния беше доста по-дребна и крехка. Във всяко отношение. Беше учудващо просто да я държи в обятията си и краката ѝ да не докосват пода.

— Къде отивате? — попита строго той.

Лавиния изписка уплашено и се обърна рязко, за да го погледне. Пакетът с форма на мумия в ръцете ѝ се залюля опасно. Като истински герой Антъни се хвърли напред и хвана края на статуята, преди да е паднала на стълбата.

Лавиния хвърли зъл поглед към Тобиас.

— Вижте какво направихте! За малко да изпусна статуята! Ако се беше счупила, вината щеше да е изцяло ваша.

— Винаги е така — отвърна учтиво той и се поклони.

— Мистър Марч. — Емелин се усмихна приветствено. — Колко мило да ви видя отново.

— За мен е радост, мис Емелин. Позволете да ви представя своя шурей Антъни Синклер. Антъни, това е мис Емелин, а това е леля ѝ, мисис Лейк. Мисля, че вече съм споменавал имената на дамите в разговорите ни.

— Приятно ми е. — Антъни успя да се поклони, без да изпусне статуята. — Позволете, мис Емелин — помоли той и нарами тежкия Аполон.

— Бяхте много бърз, сър. — Емелин се обърна към него и лицето ѝ светна. — Ако не бяхте реагирали светкавично, сега бедничкият Аполон щеше да има грозна подутина на челото си.

— Винаги се радвам, когато мога да услужа на една дама — увери я Антъни, който я гледаше така, сякаш е изправена на пиедестал и има ангелски крила на гърба си. Лавиния направи крачка към Тобиас.

— За малко да предизвикате катастрофа, сър — изсъска тя. — Как смеете да се промъквате като крадец зад гърба ми?

— Не съм се промъквал, мисис Лейк. Пристигнах пред дома ви точно в часа, упоменат в тазсутрешното ми известие. Предполагам, че сте го получили?

— О, да, разбира се, че получих кралската ви заповед, мистър Марч. Но тъй като не сте си направили труда да попитате дали часът на посещението ви е удобен за мен, реших, че не е нужно да ви отговоря. Сега ви казвам, че имам друга работа.

Тобиас нарочно застана съвсем близо до нея, за да я сплаши с големината си.

— Ако си спомням добре, мадам, вие бяхте тази, която настояваше да обиколим галериите и да разпитаме собствениците им.

— Така е, но се случи нещо непредвидено. И по-важно.

Тобиас се наведе още малко над нея.

— Нима има нещо по-важно от продължаването на разследванията ни?

Лавиния не се уплаши.

— Бъдещето на племенницата ми е заложено на карта, мистър Марч. Нито повече, нито по-малко.

Емелин изкриви лице.

— Не преувеличавай, Лавиния.

Антъни я погледна загрижено.

— Какво се е случило, мис Емелин? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Съмнявам се, мистър Синклер. — Девойката изкриви лице. Очите ѝ светнаха развеселено. — Имаме намерение да пожертваме Аполон.

— Защо, за бога?

— За пари, естествено. — Тя се засмя тихо. — Работата е там, че утре вечер съм поканена на театър с лейди Уортхем и дъщеря ѝ. Според леля Лавиния това е подходящ случай да се представя пред няколко подходящи млади господа, които — бедните! — нямат представа, че тя им е хвърлила око.

— Разбирам. — Лицето на Антъни помрачня.

— Лавиния е убедена, че трябва да се облека в скъпа модна рокля, за да изтъкна предимствата си. И реши да пожертва Аполон, за

да набави необходимите средства.

— Прощавайте, мис Емелин — отзова се Антъни със сериозна галантност, — но всеки мъж, който не забележи, че уникалното ви очарование проличава най-добре без всякаква дреха, е забравен от бога идиот.

Възцари се мълчание. Всички гледаха Антъни. Лицето му се обля в червенина.

— Искях да кажа, че вие сте и ще си останете несравнимо очарователна, все едно дали сте облечена или не — заекна той.

Никой не каза дума. Антъни изохка задавено.

— Искях само да кажа, че ще изглеждате великолепно дори в домашна рокля с престилка, мис Емелин.

— Благодаря ви — пошепна тя. Очите ѝ блестяха.

Антъни беше готов да потъне в земята от срам и Тобиас се съжали над момчето.

— Е, ако няма какво повече да се каже за очарованието на мис Емелин, предлагам да се върнем на темата, как да свършим работата си за днес следобед. Бих предложил мис Емелин и Лавиния да изпълнят плана си и да пожертват Аполон. Ние с Антъни ще се занимаем със собствениците на галерии.

— С удоволствие ще дойда с теб — кимна сериозно Антъни.

— Момент, момент! — Лавиния застана на пътя на Тобиас. В очите ѝ светеше недоверие. — Не съм казала, че не искам да участвам в търсенето.

Тобиас се усмихна.

— Простете, мисис Лейк, но останах с впечатлението, че днес имате по-важна работа.

— Не виждам причина да не уредим въпроса със статуята, а след това да се заемем с галериите — заяви бързо тя. — Емелин има намерение да отиде на лекцията за египетските антики заедно с приятелката си Присила Уортхем. Аз смятах да я сваля пред института и да отида в магазина на мистър Тредлоу, за да продам Аполон. Щом свърша, ще посетим галериите, а когато приключим, ще се върнем в института да вземем Емелин.

Очите на Антъни засвяткаха въодушевено.

— За мен ще бъде чест да придружа приятелката ви и вас до института и да чуем лекцията заедно, мис Емелин. Наистина се

интересувам от египетските антики.

— Сериозно ли говорите, сър? — Емелин слезе грациозно по стълбата и се запъти към каретата. — Прочетохте ли новата статия на мистър Матюс?

— О, разбира се. — Антъни я последва бързо. — Според мен мистър Матюс споменава някои интересни факти, но не вярвам, че е прав в тълкуването си на сцените, открити по стените на храмовете.

— Съгласна съм с вас. — Емелин отстъпи настрана, за да му даде възможност да сложи статуята в каретата. — За мен е ясно, че йероглифите са ключът към всичко. Докато не се намери кой да разшифрова значението им, няма да разберем какво изразяват картините.

Антъни усърдно наместваше статуята на пода на каретата.

— Правилното разчитане на Розетския камък е единствената ни надежда. — Гласът му прозвуча приглушено от вътрешността. — Наскоро чух, че мистър Янг направил решителни стъпки в тази посока.

Лавиния наблюдаваше внимателно двамата млади, които разговаряха оживено за египетски антики. Веждите ѝ образуваха замислена линия над красивото носле.

— Хмм — промърмори тя.

— Гарантирам за Антъни — побърза да я успокои Тобиас. — Уверявам ви, че племенницата ви е в сигурни ръце.

Лавиния се покашля.

— Предполагам, че момчето не очаква наследство? Може би къща в Йоркшир или нещо подобно?

— Няма да получи дори селска колиба в Дорсет — увери я Тобиас с мрачен хумор. — Финансите на Антъни са почти в същото състояние като моите.

— И що за състояние е това? — попита предпазливо Лавиния.

— Несигурно. И аз като вас, мадам, разчитам на клиентите, за да печеля прехраната си. Антъни ми помага.

— Разбирам.

— И така — продължи спокойно Тобиас, — искате ли да продължим, или имате намерение да останете на улицата и да ме разпитате подробно за състоянието на финансите ми?

Лавиния не сваляше поглед от Емелин, която продължаваше да разговаря оживено с Антъни Синклер. За миг Тобиас дори повярва, че

не е чула въпроса му. Ала когато се обърна към него, в очите ѝ светеше желязна решителност.

— Няма да загубя нито минута повече с вашите финанси, сър. Те не ме засягат. Загрижена съм единствено за собствените си финанси.

— Прекрасен Аполон, мисис Лейк. — Едмънд Тредлоу милваше почти любовно каменните мускули на мраморната статуя. — Наистина прекрасен. Надявам се да получа за него същата сума като за Венерата, която донесохте миналия месец.

— Аполон струва значително повече от Венера, мистър Тредлоу. — Лавиния заобиколи голата статуя и спря срещу собственика на магазина. — И двамата го знаем. Статуята е автентична и се намира в отлично състояние.

Тредлоу кимна няколко пъти и очите му зад дебелия стъкла на очилата засвяткаха. Лавиния знаеше, че той се наслаждава на ситуацията. За съжаление не можеше да твърди същото за себе си. Твърде много зависеше от тази сделка.

Тредлоу беше дребен, гърбав мъж на неопределима възраст, винаги облечен в смачкан старомоден панталон и в риза без колосана яка. Изглеждаше стар и прашен като статуите в магазина си. Няколко кичура сива коса обрамчваха олисялото теме. Брадата му приличаше на неподрязан жив плет.

— Моля, не ме разбирайте погрешно, мисис Лейк. — Тредлоу милваше задните части на Аполон. — Виждам, че статуята е в отлично състояние. Работата е там, че търсенето не е особено голямо. Сигурно ще ми бъде трудно да заинтересувам някой колекционер. Може да минат месеци, докато намеря купувач за статуята.

Лавиния стисна зъби и се усмихна хладно. Нямаше нищо против навика на Тредлоу да се пазари. За него сделките бяха игра, но тя всеки път стигаше до отчаяние. Пазарлъците я изнервяха, още повече, че през цялото време се стараеше да го скрие.

Тобиас наблюдаваше пазарлъка от далечния край на прашния магазин. Облегнат на един мраморен постамент, той изглежда скучаеше. Ала Лавиния беше убедена, че следи с огромен интерес всяка дума. Това я вбесяваше. Нима не съзнаваше, че именно той е

виновен тя да посещава този магазин и да се пазари с Тредлоу като рибарка от пристанището?

— Не желая да се възползвам от любезността и великодушието ви — изрече гладко тя. — Ако наистина смятате, че не сте в състояние да намерите купувач, който да оцени великолепието на статуята, веднага ще я отнеса другаде.

— Никога не съм казвал, че не мога да я продам, мила моя. Казах само, че вероятно ще мине доста време. — Тредлоу отново закима усърдно. — Не бихте ли желали да я оставите на консигнация?

— Не, мистър Тредлоу. Имам намерение да я продам още днес. — Лавиния опъна ръкавиците си, за да му покаже, че е готова да си излезе. — Наистина нямам време за губене. Ще отида при Прендъргаст. Смятам, че той притежава по-широк кръг претенциозни клиенти.

Тредлоу протегна ръце да я спре.

— Не е нужно, не е нужно, мила моя. Както вече казах, в момента пазарът на статуи не е особено оживен, но заради нашето дългогодишно познанство ще се опитам да намеря колекционер, който да хареса вашия Аполон.

— Наистина, сър, не искам да ви създавам затруднения.

— Разбира се, че не ми създавате затруднения, мила моя. — Тредлоу се усмихна любезно. — През последните два месеца с вас сключихме няколко много добри сделки. Готов съм да се задоволя с по-малка печалба от обичайната, за да ви направя услуга, мисис Лейк.

— И насън не бих помислила да намаля печалбата ви, мистър Тредлоу. — Лавиния завърза връзките на шапката си. — Знаете, че не бих си простила, ако извлека изгода от любезността ви.

Тредлоу огледа преценяващо мускулестия Аполон.

— Знаете ли, спомних си, че един джентълмен наскоро ме попита дали мога да му намеря точно такава статуя. Готов е да плати добра сумичка.

Лавиния скри умело облекчението си и го дари със сияеща усмивка.

— Знаех си, че познавате подходящия колекционер, сър. Вие сте най-добрият. Експерт в своята област.

— Имам известен опит — призна скромно Тредлоу. — Хайде да се разберем за цената, скъпа моя.

Само след минути двамата постигнаха съгласие.

Когато излязоха от магазина, Тобиас улови ръката на Лавиния.

— Добре се справихте — похвали я той.

— Надявам се сумата, която Тредлоу ми даде за Аполон, да покрие разходите за новите рокли, които поръчах при мадам Франческа.

— Умеете да се пазарите.

— Докато бях в Италия, научих много за благородното изкуство на пазарлъка. — Лавиния не се стараеше да скрие задоволството си от успешната сделка.

— Ненапразно се казва, че пътуването е и учение.

Тя се усмихна хладно.

— За щастие Емелин и аз успяхме да спасим няколко от най-добрите антики в магазина. В нощта, когато разрушихте магазина и ни изхвърлихте на улицата. Но все още съжалявам, че оставих онази прекрасна урна.

— Аз лично намирам, че взехте мъдро решение, като решихте да опаковате Аполон вместо нея.

Обирачите на трупове се бяха стълпили около отворения гроб. Слаб фенер осветяваше зловещата сцена и разкриваше лопати и въжета, използвани за изваждане на новия ковчег от земята. В сянката чакаше количка.

— Още едно откраднато тяло на път към медицинското училище в Шотландия — засмя се Тобиас. — Освежаващо е да знаеш, че нищо не е в състояние да спре развитието на модерната наука.

Лавиния потрепери и отмести поглед от грозните фигури. По отношение на качеството восъчните сцени в музея на Хугет си приличаха с онези в останалите музеи, които бяха посетили този следобед. Художниците явно разчитаха на шалове, шапки и наметки, за да скрият лошото моделиране на лицата. Ужасното впечатление беше внушено главно чрез реалистично направения ковчег и мътното осветление.

— Трябва да кажа, че в сравнение с онова, което видяхме досега, изложените тук неща са доста по-мелодраматични.

Забеляза, че бе изрекла тези думи шепнешком, макар да не знаеше защо. Двамата с Тобиас бяха единствените посетители в музея. Ала нещо в мрака и жестоките сцени я тревожеше.

— Хугет очевидно има предпочитание към театралността — отбеляза Тобиас. Прекоси тъмния коридор и спря пред следващата осветена сцена, която показваше дуел. — И към кръвта.

— След като заговорихме за мистър Хугет, ще си позволя да отбележа, че се забави доста. Какво ще кажете? Продавачът на билети отиде да го повика от кабинета му поне преди четвърт час.

— Да му дадем още няколко минути. — Тобиас продължи да разглежда изложените сцени.

Като установи, че се е отдалечил доста от нея, Лавиния забърза подире му. Хвърли бегъл поглед към осъдения убиец под бесилката, зави зад ъгъла и едва не се сблъска със спрелия Тобиас. Той стоеше пред сцена на смърт, която очевидно бе приковала вниманието му. Тя показваше мъж, паднал в кресло до маса за игра на карти. Главата висеше на гърдите по начин, който не само представляваше плашещо точна имитация на смъртта, но и успешно прикриваше липсата на сръчност в моделирането на лицето. Едната ръка на статуята беше протегната встрани, фигурата на убиеца стоеше в края на сцената, въсчната ръка стискаше пистолет. По килима бяха разпръснати карти за игра.

Лавиния прочете ръчно изписаната табелка: Нощ в игралния салон.

— Нещо ми казва, че тук няма да научим повече, отколкото в първите два музея — пошепна тя.

— Готов съм да се съглася с вас. — Тобиас огледа внимателно лицето на убиеца и леко поклати глава. — Мисис Воун беше напълно права, като ни каза, че повечето галерии за въсчни фигури задоволяват примитивния обществен интерес и гъделичкат нервите, вместо да удовлетворяват потребностите от добро изкуство.

Лавиния беше отвратена от ужасяващите сцени, които ги заобикаляха. Крадци на трупове, убийци, умиращи проститутки и насилници в действие изпълваха голямото помещение. Качеството на фигурите не е особено високо, каза си тя, но собственикът е съумял да създаде атмосфера на страх и ужас. Не искаше да го признае пред Тобиас, но залата я плашеше.

— Боя се, че си губим времето — повтори натъртено тя.

— Без съмнение. — Тобиас спря пред сцена, в която мъж душеше жена с шал. — Но след като сме тук и това е последният музей в списъка ни, по-добре да поговорим с Хугет, преди да си отидем.

— Защо да го чакаме? — Лавиния вървеше след него и кривеше лице при вида на жестоките сцени. Табелката под последната гласеше „Наследство“. — Наистина смятам, че трябва да си вървим, Тобиас. Веднага.

Той я погледна изненадано и тя осъзна, че за първи път се бе обърнала към него с малкото му име. Лицето ѝ пламна и изпита благодарност за слабата светлина в музея.

Не мога да се държа така, сякаш не сме си разменили интимности, разсъждаваше Лавиния. Освен това сме партньори. Отново си припомни вчерашната целувка в кабинета и, макар че упорито се опитваше да не мисли за страстната сцена.

— Какво ви става, по дяволите? — Тобиас я гледаше развеселено. — Не мога да повярвам, че възсъчните фигури ви изнервят и плашат. Никога не бих помислил, че сте човек, който попада в плен на тъмни представи, щом влезе в музей с такива сцени.

Гневът ѝ вдъхна сила.

— Нервите ми са в отлично състояние, благодаря — отсеке тя. — Със сигурност не съм човек, който се влияе от подобни груби изложбени експонати.

— Разбира се, че не сте.

— Работата е там, че не виждам причина да стоя тук и да чакам нахалния собственик, който очевидно няма желание да поговори с двама души, честно и почтено платили билетите си, за да видят ужасяващите му атракции.

В края на коридора се виждаше тясна извита стълбичка към втория етаж.

— Питам се какво излага там мистър Хугет.

Тих шум в мрака зад нея я застави да спре на място. Мъжки глас изсъска сърдито:

— Изложбата горе е само за джентълмени.

Лавиния се обърна рязко и огледа полутъмното помещение.

В слабата, трепкаща светлина, осветяваща сцената на убийство наблизо, се различаваха очертанията на едър мъж, мършав като скелет.

Кожата на лицето му бе силно опъната над костите. Очите бяха дълбоко хлътнали. И най-лекият полъх на топлина, осветявал ги някога, бе заличен много отдавна.

— Аз съм Хугет. Казаха ми, че желаете да говорите с мен.

— Мистър Хугет. — Тобиас кимна любезно. — Аз съм Марч, а това е мисис Лейк. Благодаря ви, че намерихте време да поговорите с нас.

— Какво искате от мен? — изграчи мъжът.

— Искаме да чуем мнението ви за една много интересна восьчна сцена — обясни Тобиас.

— Опитваме се да намерим художника, който я е изработил. — Лавиния показва восьчната сцена, която бе развила от платното. — Надяваме се да разпознаете автора по стила или по някоя особеност на изпълнението.

Хугет сведе поглед към сцената. Лавиния наблюдаваше напрегнато мъртвешкото му лице. Беше почти сигурна, че е открила в погледа му слаб проблясък на разпознаване, но той изчезна така бързо, както се бе появил. Когато се обърна отново към нея, лицето на Хугет беше лишено от всякакво чувство.

— Отлична работа — изграчи той. — Но не знам кой й е майсторът.

— Сцената е подходяща за вашия музей — отбеляза Тобиас.

Хугет разпери мършавите си ръце.

— Както виждате, аз излагам статуи в естествен ръст, не малки композиции.

— Ако все пак се сетите за името на художника, след като ние си отидем, моля, изпратете ми вест на този адрес. — Тобиас му подаде картичката си. — Уверявам ви, че ще ви се отплатя.

Хугет се поколеба, но взе картичката.

— Кой е готов да заплати за тази информация?

— Човек, който много иска да се запознае с художника — отговори Тобиас.

— Разбирам. — Хугет приведе рамене и сякаш се смали. Лицето му изчезна почти напълно в мрака. — Ще си помисля — обеща полугласно.

Лавиния направи крачка напред.

— Ако нямате нищо против, мистър Хугет, бих желала да попитам още нещо. Преди малко споменахте, че изложбата на втория етаж е само за джентълмени. Какво е изложено там?

— Казах, че дамите нямат достъп — изграчи Хугет. — Експонатите не са предназначени за женските очи.

И изчезна в сянката, преди Лавиния да е задала още някой въпрос. Тя хвърли любопитен поглед към стълбата.

— Как мислите, какво е изложил горе?

— Ако изкачите стълбата, ще се озовете пред колекция от голи тела в актови сцени — отговори без колебание Тобиас.

Лавиния примигна.

— О, как не се сетих... — Хвърли последен поглед към стълбата и позволи на Тобиас да я отведе до вратата.

— Хугет знае нещо за нашата малка сцена — заяви тихо тя. — Забелязах, че разпозна начина на работа. Видях блясъка в очите му.

— Вероятно сте права. — Тобиас я преведе през вратата. — Според мен в реакцията му имаше нещо странно.

Когато излязоха под тихия дъжд, Лавиния се усмихна облекчено. Наемната карета, с която бяха дошли, ги чакаше на улицата.

— Браво на кочияша, че ни е дочакал — рече весело тя. — Не бих искала да мина целия път до вкъщи пеша.

— Аз също.

— Днес постигнахме известен успех, какво ще кажете? Ненапразно ви казах, че ще е полезно да разпитаме хората, които познават стила на различните художници. Благодарение на идеята ми най-сетне попаднахме на следа. Време е да надует роговете.

— Ако нямате нищо против, бих се отказал от ловните метафори. — Тобиас отвори вратичката на каретата. — Уморяват ме.

— Глупости. — Лавиния се опря на ръката му и се покатери без усилие във вътрешността. — Просто сте в лошо настроение, защото моята брилянтна идея ни наведе на вярната следа. Признайте, сър. Яд ви е, защото не заложихте нито една въдица на правилното място.

— Езикът на рибарите също не ми харесва. — Тобиас се хвана за вратата и се качи тромаво в каретата. — Ако днес съм в не особено добро настроение, то е, защото остават твърде много неизяснени въпроси.

— Хайде, отпуснете се, сър. Ако съдя по блясъка в очите на Хугет, много скоро ще имаме новини.

Тобиас се взираше в дървената табела над вратата към восъчния музей на Хугет.

— Блясъкът, който сте видели в очите му, може би изобщо не е изразявал интерес към нашите пари.

— Какво друго би могло да бъде?

— Страх.

Кожената подвързия беше напукана и овъглена от пламъците. Повечето страници бяха изгорели. Ала в пепелта бяха останали достатъчно парчета, за да убедят Тобиас, че пред него се намират остатъците от търсения дневник. Това беше извън всяко съмнение.

— Проклятие.

Тобиас разрови пепелта с голямата маша. Огнището беше изстинало. Който и да бе изгорил дневника, беше изчакал и последните искри да угаснат, преди да изпрати посланието.

Тобиас огледа внимателно малката стая. Очевидно никой не живееше тук за постоянно, но имаше достатъчно боклуци, за да предположи, че помещението се ползва от хора, живеещи на улицата. Неволно се запита дали пък книгата не е била изгорена другаде и след това донесена в тази мръсна стая.

Не знаеше кой му бе изпратил вестта. Съмняваше се, че е един от обичайните му информатори, защото никой не дойде да си поиска възнаграждението, обещано за такава информация.

Но едно беше ясно: човекът, изпратил записката, искаше той да намери изгорения дневник.

За щастие, когато пристигна съобщението, беше в клуба си. Тръгна веднага, благодарен, че лошото време и късният час са добър претекст да не уведоми Лавиния. Много добре знаеше, че тя ще побеснее от гняв, когато я събуди, за да ѝ разкаже какво е намерил, но накрая ще се примири и ще приеме, че времето е било най-важният фактор.

Огледа се отново с надеждата да забележи нещо, в което да урие жалките остатъци от изгорелия дневник, и откри старо празно чувалче в един ъгъл на помещението.

Не мина много време и бе събрал всички що-годе прилични парчета от опасната малка книжка. Когато свърши, Тобиас угаси свещта, намерена в стаята, вдигна чувалчето и отиде до прозореца. Нямаше причина да очаква трудности. Някой си беше направил труда

да подготви всичко, за да е сигурен, че той ще намери дневника тази вечер. Но като знаеше, че и други хора търсят изобличаващи доказателства, той реши да вземе известни мерки.

Дъждът, който валеше цял ден, беше превърнал тясната уличка в кален поток. От прозореца на отсрещната къща се процеждаше слаба светлина, но тя не беше в състояние да прогони черния мрак.

Тобиас остана още малко до прозореца, за да огледа сенките по улицата. Може би някоя от тях щеше да се раздвижи. След известно време се увери, че никой не наблюдава входа, през който беше влязъл.

Свали палтото, върза чувалчето и го метна на рамото си. После отново облече палтото, доволен, че товарът му ще остане сух, и напусна малката стая. На стълбището нямаше никого. Мина по ниския коридор, излезе през външната врата и стъпи на каменната стълба пред къщата.

Изчака още малко в сянката, но нищо не се раздвижи. Стисна зъби и стъпи в плитката, мръсна вода, която се стичаше по улицата. Паважът беше ужасно хлъзгав. При такива обстоятелства не можеше да вярва на левия си крак. Трябваше да се опира на стената, за да не падне.

Мазна вода потече по ботушите, които Уитби с големи усилия беше излъскал до блясък. Верният иконом не за първи път спасяваше обувки, към които Тобиас се бе отнесъл безмилостно.

Предпазливо измина пътя до края на уличката. Надяваше се наемната карета, която го бе докарала дотук, да го чака, защото в такава нощ надали щеше да намери скоро друга.

На половината път до целта усети присъствието на друг човек на улицата. Направи още една крачка, опря се с лявата ръка на стената и изведнъж се обърна.

Силуетът на мъж в тежко палто и шапка изпъкна на фона на слабата светлина. Гледката му се стори позната. Бързо си спомни, че тази вечер бе видял същото палто и шапка пред своя клуб.

Мъжът с палтото видя как човекът, когото преследваше, спря, и замръзна на мястото си. Само след секунда обаче се обърна и побягна в противоположната посока. Под краката му запряска вода и шумът отекна по цялата улица.

— Проклятие!

Тобиас се отблъсна от стената и се втурна да преследва непознатия. В крака му запари болка, но той стисна зъби и се постара да я пренебрегне. Само си губя времето, помисли си той, докато се опитваше да пази равновесие. С ранения си крак нямаше никакъв шанс да настигне бягащия мъж. Дано само не падне по лице в мръсната вода.

Ботушите му се плъзгаха по влажния паваж, но някак си успя да се задържи на крака. На два пъти успя да се опре на стената в последния момент.

Ала и бягащият мъж срещаше същите затруднения. По едно време се подхлъзна опасно и отчаяно размаха ръце. Опита се да се задържи на крака и палтото му се развя. Нещо, което беше държал в ръка, падна на улицата и се строши. Чу се звън на стъкло. Незапалин фенер, разбра Тобиас.

Бягащият мъж падна на паважа и удари главата си в камъните. Тобиас почти го бе настигнал. Хвърли се напред и успя да го хване за крака. Опря се на него и се надигна, за да го удари с юмрук. Ударът не подейства веднага. Мъжът се отбраняваше отчаяно.

— Не мърдайте, защото ще извадя ножа — изсъска гневно Тобиас. В действителност нямаше оръжие, но нападеният не можеше да знае това.

Чу се стон и мъжът се отпусна в студената дъждовна вода.

— Направих само онова, което ми наредиха, сър. Кълна се в честта на майка си. Изпълнявах заповед.

— Чия заповед?

— На работодателя си.

— А кой е работодателят ти?

— Мисис Доув.

— Получих съобщение. — Джоан Доув вдигна крехката порцеланова кана. — И изпратих Хърбърт да провери за какво става дума. Очевидно е пристигнал малко след вас, мистър Марч, и е видял как напускате сградата. Не ви е познал в мрака и е решил да ви последва. Вие сте го открили и сте успели да го заловите.

Лавиния беше толкова ядосана, че едва можеше да говори. Въпреки това изчака Джоан да налее чая. Домакинята се движеше

грациозно, както можеше да се очаква от богатата, изискана дама, която обслужва следобедните си гости. Но сега не беше три следобед, а три часът сутринта. Тобиас и тя не бяха дошли тук, за да поклоукарстват за най-новите събития във висшето общество. Бяха в този дом, за да поискат сметка от мисис Доув.

Досега говореше само домакинята. Тобиас седеше в креслото пред огъня, вираше се право пред себе си и мълчеше. Лавиния беше много загрижена за него. Добре, че поне бе намерил време да си отбие въщи и да се преоблече, преди да почука на вратата ѝ е остатъците от дневника. Тя беше сигурна, че спокойствието му е само външно. Тази нощ беше преживял много. Знаеше, че кракът му причинява силни болки.

— Какво пишеше в съобщението? — попита тихо Тобиас.

Джоан се поколеба едва забележимо, преди да остави каната.

— Не беше писмено. Появи се улично хлапе, което ми заяви, че онова, което търся, се намира на Тартл Лейн номер седемнадесет. Веднага изпратих Хърбърт.

— Достатъчно, мисис Доув. — Гневът на Лавиния преля. — Ако не искате да ни кажете истината, поне го признайте.

Джоан стисна устни.

— Защо се съмнявате в мен, мисис Лейк?

— Защото не сте получили никакво съобщение. Изпратили сте Хърбърт да следи мистър Марч. Не е ли така?

Джоан я погледна студено.

— Защо бих направила това?

— Защото сте се надявали мистър Марч да намери дневника и когато се стигне дотам, Хърбърт да го открадне. Това е истината.

— Прекалявате, мисис Лейк. Не съм свикнала да ми говорят по този начин.

— Наистина ли? — Лавиния се усмихна студено. — Колко странно. Мистър Марч е убеден, че ни лъжете още от самото начало. За разлика от него аз бях готова да повярвам в историята ви, поне в по-голямата част от нея. Ала вече знам, че сте се опитали да ни измамите. Това е недопустимо.

— Не разбирам защо сте толкова гневна. — В гласа на Джоан прозвуча лек укор. — Мистър Марч не е пострадал. Всичко е наред.

— Ние не сме шахматни фигури, които можете да местите по свое усмотрение, мисис Доув. Ние сме професионалисти.

— Да, естествено.

— Като отиде в онзи квартал и в онази къща, мистър Марч рискува живота си. Направи го по ваше поръчение. Освен това съм убедена, че вашият човек, Хърбърт, щеше да се опита да му отнеме дневника със сила, след като се убеди, че мистър Марч го е намерил.

— Уверявам ви, не исках да се случи нещо лошо с мистър Марч, нито с когото и да било другиго. — Гласът на Джоан издаваше вълнението й. — Казах на Хърбърт да го държи под око. Нищо повече.

— Знаех си! Наистина сте изпратили онзи човек да следи мистър Марч.

Джоан се поколеба.

— Сметнах, че е необходимо.

— За бога! — Лавиния изпъна рамене. — Мистър Марч е прав. От самото начало сте ни лъгали. Но сега край. Търпението ми свърши. Ние изпълнихме поставената задача, мадам. Ето ви дневника. Както виждате, малко е нечетлив, но поне вече не може да причинява вреди.

Джоан смръщи чело и се обърна към жалките остатъци от злокобния дневник, наредени върху сребърна табла.

— Не бива да спирате разследванията си — възрази тя. — Който и да е изгорил дневника, сигурно първо го е прочел.

— Може би — кимна замислено Лавиния. — Но за мистър Марч и мен е ясно, че някой иска да ни каже: ето, дневникът е унищожен и историята е приключена. Предполагаме, че този човек също е една от жертвите на изнудвачите. Може би именно той е убиецът на Холтън Феликс.

Тобиас хвърли поглед към овъглените страници.

— Смятам, че тайнственият извършител е искал да ни съобщи и още нещо. Не само, че вече няма да има опити за изнудване.

— Какво имате предвид? — попита бързо Джоан.

Замисленият поглед на мъжа все още почиваше върху овъглените остатъци.

— Според мен искат да ни накарат да спрем разследванията си.

— А какво ще кажете за заплахата с убийство, която ми изпратиха? — попита отново Джоан.

— Това е вече ваш проблем — намеси се Лавиния. — Може би ще намерите друг човек, който да проведе необходимите разследвания.

— О, Лавиния — пошепна Тобиас, но тя го пренебрегна.

— При тези обстоятелства не мога да допусна мистър Марч да продължи да се излага на рискове заради вас, мисис Доув. Сигурна съм, че разбирате.

Джоан се вцепени.

— Вие се интересувахте единствено от този дневник, защото съдържаше и вашите тайни. Сега дневникът е намерен, вие вземате парите ми и забравяте по-нататъшните разследвания.

Лавиния скочи вбесено.

— Можете да си задържите проклетите пари!

Тя видя с тъглчето на окото си как Тобиас трепна, но това не я възпря. Застана зад дивана и обхвана облегалката с две ръце.

— Тази вечер мистър Марч се изложи на голям риск заради вас — заяви твърдо. — Не помислихте ли, че може би са му заложили капан? В стаята можеше да го чака убиец. Няма да допусна партньорът ми да върши толкова опасна работа за клиент, който ни лъже.

— Как смеете! Не съм ви излъгала.

— Но не ни казахте и цялата истина, нали?

Лицето на Джоан се разкриви от гняв. Ала се овладя много бързо.

— Казах ви всичко, което според мен трябваше да знаете.

— А после изпратихте подире ни шпионин. Използвахте мистър Марч. Това е недопустимо. — Лавиния се обърна към креслото и заключи: — Време е да вървим, сър.

Тобиас се надигна послушно. И по-тромаво отпреди.

— Вече е доста късно, нали? — изрече спокойно той.

— Прав сте, много е късно.

Лавиния излезе с твърда крачка от салона и се запъти по коридора към входната врата. Грамадният иконом я пропусна да излезе в студената и влажна нощ.

Като видя, че наемната карета, с която бяха дошли дотук, си е заминала, Лавиния спря. На нейно място чакаше блестящ кафяв екипаж.

— Мадам нареди да отпратя наемната карета, защото желае да се приберете вкъщи с нейния екипаж — обясни икономът с неподвижно

лице.

Лавиния си припомни неприятния разговор, който беше водила с домакинята, и поклати глава. Съмняваше се, че Джоан Доув все още държи на дадената заповед.

— Мисля, че не е редно да приемем такава...

— Разбира се, че е редно. — Тобиас стисна ръката ѝ. — Мисля, че тази вечер говорихте достатъчно, мисис Лейк. Може би вие предпочитате да стоите под дъжда и да чакате да мине някоя наемна карета, но аз се надявам, че ще ми направите услуга и ще ме придружите. Предпочитам да се прибера вкъщи с удобната карета на мисис Доув и се надявам да дойдете с мен. Вечерта беше дълга и уморителна.

При мисълта какво беше преживял той Лавиния веднага бе обзета от разкаяние.

— Да, разбира се — отговори тя и бързо слезе по стълбата. По-добре да побързат и да се настанят в каретата, преди Джоан да е отменила щедрата си покана.

Едрият лакей помогна на Лавиния да се качи в елегантната карета. Запаленият фенер разкриваше меки възглавници от кафяво кадифе и дебели одеяла, за да пазят от студа. Веднага щом се настани на седалката, Лавиния посегна към едно одеяло и установи, че е затоплено с термофор.

Тобиас се настани до нея. Движенията му бяха толкова сковани, че тя се разтревожи. Веднага дръпна одеялото от коленете си и го загърна.

— Благодаря — отговори глухо той.

Лавиния смръщи чело.

— Забелязахте ли, че персоналят на мисис Доув се състои изключително от грамадни мъже?

— Забелязах — кимна с лека усмивка Тобиас. — Почти като малка армия.

— Да. Питам се защо ги наема такива... — Като забеляза, че той мушна ръка под одеялото и започна да разтрива крака си, Лавиния спря. — Наранили сте се, когато сте посегнали да хванете Хърбърт, нали?

— Не се притеснявайте за мен, мисис Лейк.

— Нямайте основания да ме обвинявате, че съм разтревожена за вас. Не и при тези обстоятелства.

— Вие имате свои грижи, мадам. — Тобиас кимна многозначително. — При тези обстоятелства.

Тя се сгуши под топлото одеяло и се облегна на кадифените възглавници. Едва сега започваше да осъзнава какво е направила.

— Май трябва да се съглася с вас. — Обзе я потиснатост.

Тобиас не отговори.

— Доколкото разбирам, преди малко отблъснах най-важната клиентка, която съм имала досега.

— Права сте. И не само това. Вие отклонихте предложението й да ви плати за извършената услуга.

— Все пак има някакво значение, че клиентката е решила да ни отведе до вкъщи в този красив и комфортен екипаж, нали?

— Права сте. — Тобиас продължаваше да масажира крака си. В каретата се възцари тишина.

— Е — заговори след малко Лавиния, — по всичко личи, че засега не се откриват нови възможности. Със сигурност не можем да работим за клиент, който ни лишава от ценна информация и изпраща подире ни шпиони.

— Не разбирам защо да не можем — възрази Тобиас.

— Какво казахте? — Лавиния изправи гръбнак. — Да не сте полудели? Като нищо можеха да ви наранят и дори нещо по-лошо! Убедена съм, че онзи Хърбърт е имал задачата да ви отнеме дневника със сила.

— Не се съмнявам, че мисис Доув е наредила на Хърбърт да ми отнеме дневника, в случай, че го намеря, разбира се. Най-голямото желание на тази дама е да запази тайните си.

Лавиния се замисли над думите му.

— Очевидно в този дневник има нещо, което никой не бива да знае. Дори ние. Нещо, което е много по-опасно от подробностите около една афера, станала преди двадесет години.

— Предупредих ви, Лавиния. Всички клиенти лъжат.

Тя се сгуши отново под одеялото и известно време мисли над този факт.

— Според мен мисис Доув не е единствената, която тази вечер не беше съвсем честна — каза тя след малко.

— Какво имате предвид?

Лавиния му хвърли зъл поглед.

— Защо не ме уведомихте веднага след като получихте известието в клуба си? Трябваше да ви придружа в търсенето на дневника. Нямаме право да разследвате сам.

— Нямах никакво време. Не бива да се чувствате пренебрегната, Лавиния. Толкова бързах, че не се обадох дори на Антъни.

— Защо на Антъни?

— Обикновено той ми помага в подобни търсения. Но тази вечер е на театър и си казах, че съобщението ми няма да го намери.

— И тръгнахте сам.

— Според мен ситуацията изискваше незабавно действие.

— Глупости.

— Знаех си, че ще реагирате така — усмихна се Тобиас.

— Отишли сте сам, защото не сте свикнали да работите с партньор.

— По дяволите, Лавиния, отидох само защото не биваше да губя време. Постъпих така, както смятах за правилно, това е всичко.

Лавиния не си направи труда да му отговори. Отново се възцари мълчание.

След известно време Лавиния забеляза, че Тобиас продължава да разтрива крака си.

— Предполагам, че сте го навехнали, докато сте тичали след лакея на мисис Доув.

— Вероятно.

— Има ли нещо, което мога да направя?

— Със сигурност нямам намерение да ви позволя да ме доведете до хипнотичен транс, мисис Лейк.

— Е, добре, сър, щом толкова държите да проявите неучтивост.

— Да, държа. Знаете, че имам богат опит в подобно поведение.

Лавиния млъкна примирено й затвори очи. Пътуването очевидно щеше да трае дълго. Каретата напредваше бавно. Не само защото дъждът се бе усилил, а и защото по това време улиците бяха препълнени. Блестящите балове и соарета на изисканото общество приключваха и гостите се прибираха по домовете си. Млади светски львови, порядъчно пияни, излизаха от игралните салони, бордеите и

клубовете и се оглеждаха нетърпеливо за наемни карети, които да ги закарат вкъщи.

Немалко джентълмени се отправяха към Ковънт Гардън. Там намираха проститутки, които за няколко монети се качваха в каретата и ги даряваха с бегли удоволствия. На другата сутрин каретите миришеха ужасно.

При тази мисъл Лавиния смръщи носле. Наистина имаха късмет, че клиентката им бе наредила да ги откарат у дома със собствения ѝ елегантен екипаж.

Тобиас се раздвижи леко на седалката до нея и облегна глава на възглавниците. Здравият му крак се притисна до бедрото ѝ. Лавиния не се съмняваше, че краткото докосване е било случайно, но то я наелектризира. В паметта ѝ веднага нахлуха спомени за страстната прегръдка в кабинета ѝ.

Каква лудост...

Неволно се запита дали и Тобиас има навика да се отбива до Ковънт Гардън на път за вкъщи. Странно защо, но не ѝ се вярваше. Той е много по-претенциозен, реши тя. Не се задоволява с какви да е жени.

Тази мисъл я доведе до следващия, много по-тревожен въпрос: Какви жени предпочита Тобиас Марч?

Въпреки целувките в кабинета ѝ тя беше сигурна, че не е от жените, които са предпочитаният му тип. Бяха ги събрали обстоятелствата. Нищо повече. Той не беше привлечен от зашеметяващата ѝ външност, нито от блестящия ѝ ум. Не я беше забелязал в препълнена бална зала и поразяващата ѝ красота не го беше улучила като светкавица.

За да бъде съвсем точна, изглеждаше повече от невероятно мъж като него изобщо да я забележи в препълнена бална зала.

— Вие се отказате от клиентката заради мен, прав ли съм? — попита в този миг Тобиас. Забележката му наруши дългото мълчание и я изтръгна от мечтанията. Мина известно време, докато се овладее.

— Въпросът е принципен. — Отговорът ѝ не прозвуча много убедително и той го усети.

— Не ви вярвам. Откажете на клиентката заради мен.

— Не е нужно постоянно да се повтаряте. Това е крайно неприятен навик.

— Сигурен съм, че имам предостатъчно навици, които ви нервират. Но сега не става въпрос за това.

— А за какво?

Той сложи ръка на тила ѝ и се наведе към нея, докато устните му се приближиха на сантиметър от нейните.

— Отново и отново се питам как ще се чувствате на сутринта, когато проумееете, че заради мен сте отхвърлили щедрото възнаграждение, което щеше да ви плати мисис Доув.

На сутринта няма да мисля за загубените пари, каза си сърдито Лавиния. Мислите ми ще бъдат заети с края на несигурното партньорство с теб. Дневникът ги бе събрал отново, а той вече не съществуваше.

Едва сега осъзна истинското значение на случилото се тази нощ. Може би никога вече нямаше да види Тобиас.

Чувството за предстояща загуба, което я обзе, беше болезнено. Какво ставаше с нея? Би трябвало да бъде благодарна, че той ще изчезне от живота ѝ толкова скоро. Заради него беше загубила заслуженото възнаграждение за две седмици работа.

Ала незнайно по каква причина не изпитваше нищо друго освен съжаление.

Нададе тих вик, отметна одеялото и го прегърна.

— Тобиас!

Устните му завладяха нейните.

Първата им целувка бе разпалила искрите. При докосването на устните му те се възпламениха и се разгоряха в парещ, заслепяващ огън. Никога не беше преживявала прегръдката на мъж по такъв начин. Преживяното с Джон по време на краткия им брак беше като сладък сонет от изискани, безпредметни чувства, твърде извисени за този свят. Докато онова, което преживяваше с Тобиас, я изпълваше с неопишуемо желание и възбуда.

Тобиас отдели устни от нейните и покри лицето и шията ѝ с нежни целувки. Тя се отпусна на възглавниците и наметката ѝ се разтвори. Усети ръката му върху крака си и се запита как се е промъкнал под полата ѝ, без да го усети.

— Но ние почти не се познаваме — пошепна задъхано.

— Напротив, напротив. — Топлите му пръсти се плъзгаха по вътрешната страна на бедрата ѝ. — Обзалагам се, че през дните в Рим

научих за теб много повече, отколкото много съпрузи знаят за жените си.

— Безкрайно ми е трудно да го повярвам.

— Ще ти го докажа.

Лавиния го зацелува с нарастваща страст.

— И как ще го докажеш?

— Я да видим откъде да започна... — Той се зае да развързва шнуровите на корсажа ѝ. — Знам, че обичаш да правиш дълги разходки. Вървял съм с мили след теб.

— Това е здравословно. Дългите разходки са отлични за здравето, сър.

— Знам също, че обичаш поезията.

— Защото онази вечер видях книгите в библиотеката ми.

Той помилва сребърната верижка, която висеше на шията ѝ, и целуна зърното на гърдата ѝ, което веднага щръкна.

— Знам, че не си позволила на Помфри да те направи своя любовница.

Последните думи я обляха като леден душ. Тя се вцепени. Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му. В погледа ѝ светна ужас.

— Знаеш за Помфри?

— Всички в Рим познават Помфри. Прелъстил е почти всички вдовици в града и цял куп съпруга в добавка. — Тобиас целуваше долчинката между гърдите ѝ. — Но ти отхвърли категорично предложението му.

— Лорд Помфри си има жена. — Божичко, какъв добродетелен аргумент! Прозвуча прекалено суховато даже в собствените и уши.

Тобиас вдигна глава и очите му просветнаха под слабата светлина на фенера.

— Обаче е много богат и винаги щедър с любовниците си. Щеше да направи живота ти много приятен.

Лавиния потрепери от отвращение.

— Не мога да си представя нищо по-неприятно от прегръдките на Помфри. Той е любител на чашката и когато се напие, не може да владее прищевките си. Веднъж видях как преби един жалък човечец, който му се подигра, че е пиян.

— А пък аз бях наблизил, когато те срещна на пазара. Чух как се опита да те убеди да приемеш красивото малко жилище, което бил

готов да наеме за теб.

Лавиния беше ужасена.

— Наистина ли си чул този неприятен разговор?

— Не беше трудно да чуя какво отговори на предложението му.
— Тобиас се засмя развеселено. — Ако си спомням добре, малко повиши глас.

— Бях бясна. — Тя го погледна въпросително. — Къде беше?

— Във входа на едно магазинче. — Ръката му се плъзна отново по бедрото ѝ. — И ядях портокал.

— Как помниш такива подробности?

— Помня всеки детайл от онзи следобед. След като Помфри се оттегли, бушуващ от гняв, реших, че портокалът, който ядях, е най-вкусният и най-сочният в живота ми. Никога след това не съм ял толкова хубав портокал.

Той мушна пръсти в горещото, влажно място между бедрата ѝ.

Лавиния усети непоносима горещина, долната част на тялото ѝ запулсира. По задоволството в очите на Тобиас си личеше, че знае много добре какво ѝ причинява. Беше крайно време да го вразуми.

— Е, сега и аз знам нещо за теб, сър. — Вкопчи се по-здравио в раменете му и продължи — Знам, че обичаш портокали.

— Разбира се, че ги обичам. Но в Италия казват, че няма друг плод, който да може да се мери със зрялата смокиня — обясни той, като продължаваше да я милва. — Мисля, че съм съгласен с италианците.

Лавиния едва не се задуши от гняв и смях едновременно. Беше живяла достатъчно дълго в домакинството на мисис Андърууд, за да знае, че в Италия зрелите смокини са символ на женския полов орган. Той притисна отново устни в нейните, за да я накара да замълчи. Движенията на ръката му събуждаха в сърцето и тялото ѝ никога неизпитвани усещания. Когато се разтрепери в ръцете му и простена, за да поиска повече, той отвори панталона си.

Изведнъж се озова между бедрата ѝ, плъзна се по нея, проникна в тялото ѝ и го изпълни докрай. Без предупреждение напрежението в утробата ѝ експлодира. Освобождаването беше толкова силно, че никой поет не би могъл да го опише.

— Тобиас? — Ноктите ѝ се забиха в гърба му. — Проклятие. Тобиас, Тобиас!

Отговори ѝ мек, дрезгав смях, повече стон, отколкото дума. Тя го прегърна здраво, повтаряйки името му. Той се възползва от това, за да проникне още по-дълбоко в нея.

Под ръцете и мускулите на гърба му се стегнаха и станаха корави като камък. Тя осъзна, че той е малко преди своето освобождаване, и импулсивно се опита да го притисне още по-силно до себе си.

— Недей — прошепна той.

Лавиния се учуди безкрайно, когато Тобиас отдели устни от нейните и бързо се изтегли от нея. Простена задавено и цялото му тяло се напрегна. Лавиния притисна главата му до рамото си, докато той се изпразни в гънките на наметката ѝ.

Тобиас се върна бавно в действителността. Както установи, каретата все още се движеше. Още известно време можеше да се наслаждава на удобството.

— Тобиас?

— Ммм?

Лавиния се раздвижи леко под него.

— Мисля, че ей сега ще пристигнем пред дома ми.

— Знаех си, че ще кажеш това. — Той сложи ръка на гърдите ѝ. Толкова прекрасно оформени. И твърди като ябълки.

Вероятно не беше добре да мисли отново за зрелите плодове. Лавиния беше права. Сигурно бяха много близо до малката ѝ къща на Клермънт Лейн.

— Побързай, Тобиас. — Тя се размърда отново под него. — Трябва да си оправим дрехите. Само си помисли колко ужасно ще бъде, ако лакеят на мисис Доув ни види в това състояние.

Ужасът в гласа ѝ го развесели.

— Успокой се, Лавиния. — Седна бавно, като си остави достатъчно време да целуне вътрешната страна на голите ѝ бедра.

— Тобиас!

— Чувам те, мисис Лейк. Ако не понижиш малко глас, ще те чуят и кочияшът, и лакеят отзад.

— Побързай. — Тя седна и задърпа корсажа си. — Всеки миг ще спрем. Божичко, надявам се да не сме изцапали възглавниците на мисис Доув. Какво ще си помисли за нас?

— За мен е все едно какво си мисли мисис Доув. — Тобиас пое дълбоко аромата на страстта им, който все още изпълваше вътрешността на каретата. — Тя вече не ни е клиентка, както знаеш.

— За бога, Тобиас, тя е дама от висшето общество. — Лавиния стегна корсета си и с бързи трескави движения оправи деколтето на роклята. — Сигурна съм, че не е свикнала да използват елегантната ѝ карета като евтино наемно возило.

Той я гледаше, без да е в състояние да потисне чувството на дълбоко задоволство. Жълтата светлина на фенера танцуваше по разрошената коса и позлатяваше червените кичури. Бузите ѝ бяха зачервени, а лицето бе огряно от топло сияние, което не можеше да се скрие.

Ала в очите ѝ имаше паника.

— Надявам се, че не се срамуваш — изрече тихо той. — И не те страх, че мисис Доув ще си помисли, че не си дама, ако разбере какво се е случило в каретата ѝ.

Лавиния все още се занимаваше с корсета си.

— Сигурно ще си помисли, че не съм по-добра от жените, които се мотаят из Ковънт Гардън по всяко време на деня и нощта.

Тобиас вдигна рамене. Все още беше в плен на задоволството и не си блъскаше главата с такива дреболии.

— Какво те е грижа? За мен е все едно какво си мисли тя за нас.

— Не искам никой клиент да ме смята за лека жена.

— Тя е бивша клиентка.

Лавиния гневно стисна зъби.

— Много добре знаеш какво имам предвид. В нашата професия е важно да станеш известен чрез устна пропаганда. Не можем да пускаме обяви във вестниците, нали? Разчитаме само на препоръките на доволните клиенти.

— Лично аз в момента съм напълно доволен. Това важно ли е?

— Разбира се, че не. Ти си моят делови партньор, не си ми клиент. Недей да ме дразниш, Тобиас. Много добре знаеш, че не мога да допусна мисис Доув да разкаже на приятелите си, че не съм нищо повече от... от...

— Не си такава — отговори енергично той. — И двамата го знаем. Защо тогава да се задълбаваме в темата?

Лавиния примигна, сякаш не бе проумяла този прост въпрос.

— За мен е важен принципът.

Тобиас кимна.

— И преди си говорила за принципи. Предполагам, че са важни за теб. Но това е нещо съвсем друго. То е въпрос на разум. Не искам да ти стане навик да не вземаш пари от клиентите си, когато са извършили нещо, което не е в съгласие с принципите ти. Ако мисис Доув все пак реши да ти изпрати известна сума, въпреки всички лоши

думи, които си разменихте тази вечер, аз те съветвам настойчиво да я приемеш.

Лавиния престана да се бори с корсета си и го изгледа гневно.

— Как смееш да намираш смешни страни в тази история?

— Извини ме, Лавиния. — Той я обърна с гръб към себе си и оправи корсета. — Но имам чувството, че ще изпаднеш в истерия.

— Как смееш да ме обвиняваш, че съм истерична? Естествено е да съм загрижена за доброто си име. Това е напълно нормално. Не искам някой или нещо да ме принуди отново да сменя професията си. Това е крайно напрегащо.

Тобиас се усмихна.

— Мисис Лейк, уверявам те, че ако някой посмее да постави под въпрос честта ти, аз ще я защитавам с всички средства, даже на дуел.

— Ти си твърдо решен да обръщаш нещата на шега, нали?

— Наметката ти е малко смачкана, но ще установиш, че възглавниците са в отлично състояние. Ала дори и да не бяха, сигурен съм, че кочияшът ще се погрижи на сутринта да са безупречни. Без нито едно петънце. Негова задача е да поддържа колата в добро състояние.

— Божичко, наметката ми! — Ужасът прогони топлината от лицето ѝ. Тя пребледня. Надигна се сковано от седалката и вдигна наметката от възглавницата. — Олеле!

— Лавиния...

Тя седна на отсрещната страна и изтърси наметката си. После я вдигна към очите си и се възря ужасено долния ѝ край.

— О, не! Това е ужасно. Повече от ужасно.

— Лавиния, защо си толкова разстроена? Надявам се, че не е от загубата на клиентката ти?

Тя се направи, че не го чува. Завъртя наметката и му показва тъмното влажно петно.

— Виж какво направи, Тобиас. Унищожил наметката ми. В никакъв случай не мога да покажа това петно. Мога само да се надявам, че ще успея да го отстраня, преди някой от домакинството ми да го забележи.

Прекалената ѝ загриженост за възглавниците и наметката сложи край на доброто му настроение. Любовната игра беше най-възбуждащото му преживяване от много време насам. Беше готов да се

закълне, че и тя е задоволена. Спомни си изненадата в гласа ѝ, когато стигна до върха на насладата — тя му показва, че до тази вечер Лавиния не е познавала чувството на сексуалното задоволяване.

А сега, вместо да се наслаждава на съвместно преживяната радост, тя говореше през цялото време за проклетото петно.

— Моите поздравления, Лавиния. Отлично играеш ролята на трогателната лейди Макбет. Сигурен съм, че като помислиш малко за случилото се между нас, ще разбереш, че е много по-добре доказателството за сливането ни да е върху наметката ти, отколкото някъде другаде.

Тя се загледа несигурно в кадифената възглавница до него.

— Да, естествено. Би било ужасно петното да остане на седалката. Но, както ти вече каза, тя изглежда напълно в ред.

Каретата забави ход. Тобиас дръпна завеската и установи, че се движат по Клермънт Лейн.

— Нямах предвид седалката.

— Господи, сър, къде другаде би имало значение това петно, ако не на възглавниците на мисис Доув?

Тобиас я погледна втренчено и не отговори. Лавиния смръщи чело. В погледа ѝ се четеше объркване. Ала само след секунди блесна разбиране.

— Да, естествено — изрече безизразно и сведе глава. Сгъна наметката и я остави до себе си.

— Нямах причини да се смущавах от мен, Лавиния. И двамата имаме известен опит в брачното легло. Не сме ученици.

Лавиния се обърна към прозорчето.

— Да, естествено.

— И след като стигнахме дотам, позволи ми да бъда откровен. Както личи по проклетото петно на наметката та, аз се постарях да те предпазя по единствения начин, който беше възможен при дадените обстоятелства. — Гласът му омекна. — Но и двамата знаем, че няма гаранция. Последствия винаги са възможни.

Лавиния стисна здраво сгънатата наметка.

— Да, естествено.

— Ако настъпят последствия, ти ще говориш с мен, нали?

— Да, естествено. — Този път отговорът беше с две октави по-висок от предишния.

— Признавам, че страстта ме накара да се забравя. Следващия път ще бъда по-добре подготвен. Ще се постарая да набавя необходимите предпазни средства, за да се наслаждаваме спокойно един на друг.

— О, виж ти, вече пристигнахме — извика тя с изкуствена веселост. — Най-сетне отново вкъщи.

Мускулестият лакей отвори вратичката на каретата и спусна стълбичката. Лавиния се устреми към изхода, сякаш бягаше от горяща сграда.

— Лека нощ, Тобиас.

Той протегна ръка и я задържа.

— Лавиния, сигурна ли си, че всичко е наред? Май не си на себе си.

— Защо мислиш така?

Усмивката, която му хвърли през рамо, блестеше като полирана стомана. Така се усмихваше преди много време, помисли си Тобиас. Не знаеше дали да го тълкува като добър знак.

— Вечерта беше много изморителна — заговори предпазливо той. — Вероятно нервите ти са опънати...

— Не мога да си представя от какво бих могла да съм изнервена. Само дето преди малко загубих единствената си клиентка, а хубавата ми наметка бе унищожена. Като допълнение през следващите дни ще се тревожа за някои много лични неща.

Тобиас ѝ кимна окуражително.

— Спокойно можеш да хвърлиш вината за всичко това върху мен.

— О, вече го направих. — Лавиния подаде ръка на едрия лакей. — Всички трудности в живота ми се дължат на теб, сър. Ти си виновен за проблемите ми.

Защо всичко свързано с Лавиния беше така дяволски сложно? Тобиас влезе като хала в кабинета си, наля си солидна порция бренди и се отпусна тежко в любимото си кресло. Загледа се мрачно в догарящия огън и за стотен път си представи петното върху една добре позната наметка.

Вратата зад него се отвори.

— Най-сетне се прибра. — Антъни влезе в стаята с разхлабена вратовръзка и разкопчана риза. — Преди един час наминах да те видя на път към къщи, за да разбера има ли нещо ново. Хапнах малко от суфлето със съомга. Казвал ли съм ти вече колко ми липсва готварското изкуство на Уитби?

— Как може да ти липсва, като всеки ден си тук. И на обяд, и на вечеря.

— Защото не искам да се чувстваш самотен. — Антъни се засмя тихо. — Не е в характера ти да се бавиш навън до такъв късен час. Предполагам, че си прекарал интересна вечер?

— Намерих дневника.

Антъни изсвири тихо през зъби.

— Браво на теб. Надявам се, че се откъснал страниците, които имат особена ценност за теб, за мисис Лейк и за клиента ти?

— Не беше нужно да късам нищо. Някой бе хвърлил проклетата тетрадка в огъня още преди да я намеря. Беше останало само колкото да разбера, че това е именно онзи дневник, но иначе е неизползваем.

— Разбирам. — Антъни зарови пръсти в косата си — това му помагаше да мисли. — Който и да е убил Феликс и да е взел дневника, вероятно е искал да ти даде да разбереш, че трябва да спреш разследванията, прав ли съм?

— Мисля, че да.

— Когато започна търсенето, ти каза, че в дневника се споменават доста хора. Всеки от тях би могъл да убие Холтън Феликс и да унищожи дневника, нали?

— Да.

— Какво каза Невил за последното развитие на нещата?

— Все още не съм го уведомил за последните събития — отговори Тобиас.

Антъни го изгледа любопитно.

— И какво ще правиш сега?

— Сега ли? Ще си легна. Какво друго бих могъл да направя?

— Тъкмо си тръгвах, когато видях пред къщата да спира извънредно елегантен екипаж. — Антъни се ухили многозначително. — Отначало си помислих, че кочияшът е сбъркал адреса. Но после те видях да слизаш.

— Каретата е собственост на клиентката на Лавиния. — Тобиас отпи голяма глътка бренди. — От тази вечер вече бивша.

— Защото намерихте дневника, предполагам.

— Не. Защото Лавиния отказа да работи повече за нея. Заяви на мисис Доув, че няма да приеме хонорара, който бяха уговорили.

— Не разбирам. — Антъни застана пред догарящия огън. — Защо, по дяволите, мисис Лейк не е пожелала да приеме полагащото ѝ се възнаграждение?

— Направи го заради мен — отговори унило Тобиас.

— Заради теб?

— Въпросът е принципен, нали разбираш.

Антъни го изглежда объркано.

— Не, не разбирам. Не искам да нахалствам, Тобиас, но в онова, което казваш, няма смисъл. Какво си пил тази вечер?

— Почти нищо. — Тобиас почука с пръст по чашата. — Лавиния се отказа от клиентката си, защото мисис Доув си позволи да изложи живота ми на опасност.

— Би ли ми обяснил, моля те?

Тобиас му разказа цялата история. Когато свърши, Антъни остана дълго време замислен.

— Така значи — промърмори тихо той.

— Лавиния е много избухлива. Мисис Доув я разгневи с поведението си.

— Очевидно.

Тобиас разклати останалото бренди в чашата си.

— Мисля, че партньорката ми вече съжалява за привързаността си.

Антъни вдигна вежди.

— Защо го казваш?

— С последните си думи, преди да слезе от каретата, намекна, че за пореден път съм отговорен за всичките ѝ проблеми.

Антъни кимна мъдро.

— От нейна гледна точка това е единственото възможно заключение.

— Не каза ли, че си тръгваш?

— Тази вечер си в лошо настроение, нали?

Тобиас се замисли над въпроса.

— Да, така мисля.

Антъни го оглеждаше заинтересовано.

— Доколкото си спомням, след като си взел дневника, си дошъл тук да се преоблечеш.

— Да.

— Тогава предполагам, че причината за ужасния ти външен вид е друга битка.

Тобиас заплашително събра вежди.

— Ако продължаваш с въпросите, ще ме видиш в истинското ми лошо настроение.

— О, май започвам да разбирам какво се е случило. Ти си целунал мисис Лейк, а тя ти се е отблагодарила с плесница.

— Мисис Лейк — отговори Тобиас, подчертавайки всяка дума — не ми отговори с плесница.

Антъни го зяпна и очите му се разшириха от ужас.

— Проклятие — пошепна задавено. — Нима твърдиш, че... наистина ли... с мисис Лейк? В каретата? Но тя е дама! Как може?

Тобиас го погледна втренчено и Антъни преглътна напирашите на езика му обвинения. Обърна се бързо и се загледа в угасващата жарава.

Големият часовник неумолимо отмерваше секундите. Тобиас се опита да се намести по-удобно в голямото кресло. Не можеше да понесе мисълта, че младежът си е позволил да го укори. Този зелен хлапак, който не знаеше какво е сериозна връзка с жена.

След известно време Антъни се покашля.

— Знаеш, че тя има намерение утре вечер да отиде на театър. — Хвърли поглед към часовника и се подсмихна. — Всъщност тази вечер. Във всеки случай не е лошо да отидеш и ти. Мисис Лейк и мис Емелин ще бъдат в ложата на лейди Уортхем и дъщеря ѝ. Не би било зле да посетиш дамите в ложата.

Тобиас сплете пръсти.

— Прав си. Ще го направя.

— Няма от какво да се страхуваш — продължи окуражено Антъни. — Никога не бих те оставил да плуваш сам в непознати води. Очевидно е, че се нуждаеш от водач. Ще се радвам да те придружа в театъра.

— А, ето какво било!

Антъни го изглежда невинно.

— Какво искаш да кажеш?

— Искаш да отидем на театър, защото много добре знаеш, че мис Емелин ще бъде там. Нужно ти е убедително извинение, за да направиш посещение в ложата на лейди Уортхем.

Антъни изкриви лице.

— Утре вечер Емелин ще бъде показана на пазара за женитби. Лавиния се надява да ѝ намери подходящ жених, нали знаеш?

— Пожертваният Аполон. Спомням си.

— Точно така. Емелин е очарователна и умна девойка и много ме е страх, че планът на Лавиния ще успее.

Тобиас потрепери и Антъни млъкна уплашено.

— Сигурно кракът много те боли? След всичко, станало тази вечер...

— Не ме боли кракът. Боли ме, като мисля за мисис Лейк.

В момента Тобиас наистина нямаше болки. Вероятно от брeндитo. Но колкото повече размишляваше за случилото се, толкова по-ясно му ставаше, че болката в крака бе престанала да го мъчи много по-рано тази вечер. Горe-долу в момента, когато се приближи до Лавиния в каретата. Няма нищо по-добро от физическата любов, за да отклони мислите на мъжа от болката, каза си потиснато той.

— На твое място не бих се тревожил толкова за плановете на Лавиния. Емелин е интересна млада дама и е съвсем естествено да привлече внимание. Но когато се разчуе, че не очаква наследство, всички умни мамички от висшето общество ще се погрижат синовете им да не остават твърде дълго в нейната компания.

— Може и да си прав, но какво ще кажеш за досадниците и професионалните прелъстителите? Много добре знаеш, че нито една млада дама не може да се опази от тях. Доставя им удоволствие да прелъстяват невинни момичета.

— Лавиния ще я пази. — Тобиас си спомни разумната реакция на Емелин в Рим и добави: — По-точно е да се каже, че мис Емелин е напълно в състояние да се опази сама.

— Въпреки това бих предпочел да не се стига дотам. — Антъни се хвана за перваза на камината. — Понеже преследваме едни и същи цели, бихме могли да работим съвместно, не намираш ли?

Тобиас издиша шумно.

— Ние с теб сме двама глупаци.

— Говори само за себе си. — Антъни се запъти решително към вратата. — Още сутринта ще се погрижа за билетите.

— Антъни?

— Какво има още?

— Споменах ли вече, че родителите на Лавиния са упражнявали месмеризъм?

— Не, но мис Емелин го спомена. И какво от това?

— Преди време се интересувахте от този шарлатански метод, доколкото си спомням. Смяташ ли, че опитен лечител би могъл да доведе пациент до състояние на транс, без той да забележи?

Антъни се изсмя тихо.

— Напълно е възможно мъж със слаб характер да стане жертва на такъв лечител, стига да е достатъчно опитен. Но нито за миг не мога да си представя, че мъж със силна воля и добре развита наблюдателност би позволил на когото и да било да го доведе до транс.

— Сигурен ли си?

— Освен ако така нареченият пациент сам не иска да изпадне в транс.

Антъни излезе в коридора и шумно затръшна вратата след себе си. Смехът му отекна в къщата.

— Какво става с теб тази сутрин, за бога? — Емелин посегна към каната с кафе. — Никога не съм те виждала в такова странно настроение.

— И аз имам право понякога да изпадам в странно настроение. — Лавиния сложи солидна порция яйца в чинията си. Изпитваше силен глад и сама се учуди на себе си. Беше се събудила с нетърпеливо очакване да слезе по-скоро на закуска. Причината със сигурност беше преживяното в каретата на мисис Доув. — Нали ти казах, че вече нямаме клиентка!

— А аз ти отговорих, че си постъпила съвсем правилно, като си прекратила ангажимента си към мисис Доув. — Емелин си наля кафе. — Постъпила е много зле, като е заповядала на лакея си да шпионира мистър Марч. Ами ако го беше наранил?

— Сигурна съм, че му е наредила да вземе пръв дневника или да го отнеме от мистър Марч със сила. Тя държеше много да се сдобие с проклетия дневник. Не искаше Тобиас и аз да прочетем страниците, които се отнасят до нея. Никой не бива да узнае тайните ѝ.

— Макар че самата тя ви е разказала някои неща?

Лавиния вдигна вежди.

— Предполагам, че тайните на мисис Доув са много по-ужасни от малката недискретност, която си е позволила на млади години.

— Е, това вече не може да се установи със сигурност, нали? Дневникът е унищожен.

— Мисля, че малко прибързах, като се отказах от парите — промълви замислено Лавиния.

Очите на Емелин светнаха пламенно.

— В крайна сметка става въпрос за принципи — отсеке категорично тя.

— Да, права си. Мистър Марч е безкрайно труден партньор, но в случая беше мой съюзник. Не е редно да разреши на клиентката си да

го третира като шахматна фигура и да извлича изгоди от действията му. Всеки има своята гордост.

— Твоята гордост или тази на мистър Марч те накара да постъпиш така миналата нощ? — попита с лека насмешка Емелин.

— Това няма никакво значение, факт е, че тази сутрин се събудих без клиентка.

— Не се притеснявай. Много скоро ще си намериш нови клиенти.

Понякога слънчевият оптимизъм на Емелин е дразнещ, каза си неволно Лавиния.

— Вероятно мистър Марч ще си получи обещаната сума — каза тя. — Би било редно да я сподели с мен, как мислиш?

— Права си — кимна сериозно Емелин.

— Добре, ще поговоря с него по този въпрос — реши Лавиния и започна да яде, вслушвайки се в трополенето на копита и скърцането на колела по паважа пред къщата. — Знаеш ли, колкото и да е труден понякога, мистър Марч беше изключително добър партньор. Все пак той откри дневника на камериера.

Емелин я наблюдаваше с интерес.

— За какво мислиш, Лавиния?

Лея й вдигна рамене.

— Струва ми се, че и за мистър Марч, и за мен би било предимство и в бъдеще от време на време да работим заедно.

— О, да! — В очите на Емелин се появи странен израз. — Права си. Прекрасна мисъл.

Възможността за бъдещо партньорство с Тобиас е възбуждаща, но и застрашителна, реши Лавиния. Май беше по-добре да смени темата.

— Днес имаме по-важни задачи — заговори енергично тя. — Трябва да съсредоточим вниманието си върху твоята вечер в театъра.

— Нашата вечер — поправи я меко Емелин.

— Да, вярно. Много мило от страна на лейди Уортхем да покани и мен.

Емелин вдигна вежди.

— Според мен тя е любопитна да те види. Даже много.

Лавиния смръщи чело.

— Надявам се, че не си споменала пред нея какво съм работила преди?

— Не, разбира се.

— Отлично. — Лавиния видимо се отпусна. — Не вярвам, че лейди Уортхем ще остане възхитена от предишните ми професии.

— В нейните кръгове няма професии, подходящи за жена — обясни с лека ирония Емелин.

— Колко вярно. Тази вечер ще ѝ дам да разбере, че съм получила скромно, но сигурно наследство.

— Това не е редно, лельо Лавиния. Не бива да лъжеш.

— О, стига! — Лавиния махна пренебрежително. — Моля те, не забравяй, че ни предстои последна проба при мадам Франческа.

— Няма да забравя. — Лицето на Емелин изрази загриженост. — Лельо Лавиния, надявам се, че не очакваш твърде много от тази вечер. Мисля... не, сигурна съм, че никой няма да ме забележи.

— Глупости. С новата рокля ще изглеждаш прекрасно.

— Но не колкото Присила Уортхем — засмя се безгрижно Емелин. — Тъкмо по тази причина майка ѝ се държи така мило с мен и ти го знаеш много добре. Тя си въобразява, че когато сме двете, всички виждат предимствата на Присила.

— Плановете на лейди Уортхем не ме интересуват ни най-малко. — Лавиния щеше да каже нещо още по-остро, но спря навреме. След малко се покашля и опита отново: — За мен е абсолютно безразлично, че лейди Уортхем е планирала да покаже Присила в най-добрата светлина. Тя ѝ е майка и това е неин дълг. За мен е важно само, че тази вечер ни се предлага уникална възможност и аз имам твърдото намерение да се възползвам от нея.

Вратата на стаята за закуска се отвори без предупреждение и на прага застана мисис Хилтън. Очите ѝ святаха възбудено.

— Мисис Доув е тук, мадам — изрече високо тя. — Приемате ли посетители в такъв ранен час?

— Мисис Доув?

В сърцето на Лавиния се надигна паника. Сигурно са оставили следи по седалките на каретата, които Тобиас не е видял. Под мътната светлина на фенера е много вероятно да са пропуснали някое предателско петно. Сигурно Джоан Доув беше дошла да поиска пари

за нанесената на скъпия ѝ екипаж щета. Колко ли щеше да ѝ струва замяната на една седалка?

— Какво ще кажете, мадам? В дневната ли да я поканя или в кабинета ви?

— Какво иска мисис Доув? — попита предпазливо Лавиния.

Мисис Хилтън я изгледа смаяно.

— Откъде да знам? Отворих ѝ и тя помоли да говори с вас. Ако искате, ще я отпратя.

— Не, разбира се, че не. — Лавиния пое дълбоко въздух и стисна зъби. Тя беше възрастна жена. Светска дама. Щеше да се справи с проблема. — Ще я приема. Моля, поканете я веднага в кабинета ми.

— Веднага, мадам. — Мисис Хилтън се отдалечи с тежки стъпки.

Емелин изглеждаше замислена.

— Обзалагам се, че мисис Доув е дошла да ти плати за услугите. Ще видиш.

Настроението на Лавиния моментално се подобри.

— Наистина ли мислиш така?

— Каква друга причина би могла да има?

— Ами...

— Сигурно иска да се извини за онова, което е направила.

— Съмнявам се.

— Лавиния? — Емелин смръщи чело. — Какво ти става? Изглеждаш ужасно развълнувана. Толкова ли е странно, че дамата идва в дома ти, за да ти даде парите, които си изработила?

— Права си, развълнувана съм. — Лавиния се запъти бавно към вратата. — Дори повече от развълнувана.

Успя да накара мисис Доув да изчака четири минути, преди напрежението да стане непоносимо. Когато влезе в кабинета си, се постара да излъчва учтиво равнодушие и спокойствие.

Като истинска светска жена.

— Добър ден, мисис Доув. Изненадана съм да ви видя. Не ви очаквах.

Джоан стоеше пред етажерката с книги и държеше в ръка томче с поезия. Тъмносивата рокля, ушита от мадам Франческа, подчертаваше дискретно елегантната ѝ фигура и русата коса със сребърни нишки.

Воалът на красивата черна шапка беше вдигнат. Както винаги, изразът на лицето ѝ не издаваше нищо.

— Виждам, че обичате поезия — промълви тя. Забележката беше напълно неочаквана за Лавиния. Неволно се пресегна и взе една малка книжка, подвързана с кожа.

— За съжаление са ми останали много малко книги. Бях принудена да ги оставя, когато се върнахме малко прибързано от едно пътуване в Италия. Сигурно ще мине доста време, преди да попълня отново библиотеката си.

— Извинете, че нахлувам в дома ви толкова рано сутринта — продължи Джоан. — Но не мигнах цяла нощ и състоянието на нервите ми не допуска ново отлагане.

Лавиния застана зад писалището си.

— Моля, заповядайте, седнете.

— Благодаря. — Джоан седна на крайчеца на стола пред писалището. — Ще говоря направо. Искам да се извиня за онова, което се случи снощи. Единственото ми извинение е, че не се доверих напълно на мистър Марч. Имах чувството, че е по-добре да го държа под око.

— Разбирам.

— Дойдох в дома ви, за да настоя да приемете хонорара, който ви дължа. Вие и мистър Марч си свършихте работата. Не е ваша грешка, че дневникът бе унищожен.

— Може би така е дори по-добре — отвърна предпазливо Лавиния.

— Вероятно сте права. Но един въпрос все още остава без отговор.

— Сигурно искате да знаете кой ви е изпратил малката восъчна сцена.

— Няма да имам нито минута спокойствие, преди да разбера — призна Джоан. — Бих желала да продължите разследванията в тази посока.

Значи Джоан не беше дошла да се оплаче от състоянието на възглавниците в каретата си. Беше тук, за да си плати сметката и да помоли за нови услуги.

Лавиния се отпусна на стола си малко по-тежко, отколкото би ѝ се искало. Изведнъж утрото стана светло и приветливо, въпреки

дъжда. Ала бързо се постара да скрие облекчението си зад професионална фасада. Решително сложи ръце върху плота на писалището и кимна.

— Разбирам. — Гласът ѝ потрепери издайнически.

— Ще ви разбера, ако сметнете за необходимо да увеличите хонорара си, за да компенсирате онова, което смятате за моя вина. Съзнавам, че не бях напълно честна по въпроса с дневника.

Лавиния се покашля.

— При тези обстоятелства...

— Да, естествено — кимна спокойно Джоан. — Кажете цената.

Ако имам поне малко ум в главата си, ще се възползвам от случая да поискам хубава сумичка и да забравя миналото, каза си Лавиния. Ала споменът за опасността, на която се бе изложил Тобиас, ѝ попречи да го направи.

Противно на всеки здрав разум в очите ѝ светна гняв.

— Ако желаете да продължим деловите си отношения, мисис Доув, искам да ми обещаете, че от ваша страна няма да има повече шпионаж. Няма да допусна да следят мистър Марч, сякаш е крадец или злодей. Той е професионалист, също като мен.

Джоан вдигна вежди.

— Мистър Марч е много важен за вас, нали?

Няма да се хвана на въдицата ти, закле се в себе си Лавиния.

— Сигурно разбирате, че аз се чувствам отговорна за мистър Марч. Той е моят партньор.

— Разбирам. Имате силно развито чувство за отговорност.

— Точно така. Е, мисис Доув, ще ми обещаете ли, че вече няма да пращате никого да дебне в сенките, докато мистър Марч извършва разследванията си?

Джон се поколеба, после леко сведе глава.

— Давам ви думата си, че повече няма да се намесвам в работата ви.

— Е, добре. — Лавиния се усмихна хладно. — Веднага ще изпратя вест на мистър Марч и ако той няма нищо против да продължим разследването на вашия случай, ще приемем новото ви поръчение.

— Нещо ми казва, че мистър Марч няма да се поколебае да продължи работата по случая в качеството си на ваш делови партньор.

Снощи останах с впечатление, че той не беше съгласен, когато — буквално казано — ми хвърлихте парите в лицето.

Лавиния усети как бузите ѝ пламнаха.

— Не съм хвърлила нищо в лицето ви, мисис Доув. Не и в буквалния смисъл.

Джоан се усмихна, но не отговори. Лавиния изправи гръб.

— Е, добре, ще призная, че мистър Марч ще се радва да продължи работата по случая. Изхождайки от съгласието му, ще си позволя да ви задам няколко въпроса. Това ще ни спести време.

Джоан наклони глава.

— Да, естествено.

— Предполага се, че човекът, който е изгорил дневника и го е оставил така, че мистър Марч да го намери, ни съобщава по този начин, че повече никой никого няма да изнудва. Вероятно вече няма да получавате заплашителни писма от лицето, което ви изпрати восъчната сцена. Аз лично смятам, че въпросният господин е загубил интерес да ви изнудва.

— Сигурно сте права, фактът, че съм наела професионалисти да разследват случая, го е разтревожил и го е накарал да се прибере обратно в сенките. Въпреки това държа да знам кой е той. Сигурна съм, че ме разбирате. — Джоан се усмихна безрадостно. — Не понасям да получавам заплахи за убийство.

— Не, разбира се, че не. На ваше място и аз бих реагирала така. Снощи, преди да заспя, обмислих отново целия случай. Имам чувството, че тук се крие нещо повече от обичайното изнудване. Моля, не се чувствайте нападната, но трябва да ви попитам нещо.

— И какво е то?

— Преди да ми отговорите, искам да обмислите отговора си от всички страни и да бъдете честна. — Лавиния се поколеба. Опитваше се да намери най-учтивите думи, с които да зададе въпроса. — Има ли причина, поради която някой би искал да ви навреди?

Лицето на Джоан остана напълно безизразно. Не показва нито изненада, нито гняв, нито страх. Само кимна, сякаш бе очаквала този въпрос.

— Не мога да си представя, че нещо, извършено от мен, би могло да накара някого да ме убие.

— Вие сте много богата. Сключвали ли сте сделки, донесли на някого големи финансови загуби?

За първи път Лавиния откри в очите на клиентката си полъх от чувство, и то крайно изненадващо. Появи се израз на тъга, на меланхолия, но Джоан го овладя с обичайната си бързина.

— Дълги години бях омъжена за мъдър и честен човек, който водеше с умела ръка моя и своя бизнес. Научих от съпруга си куп неща за инвестиции и финансови дела, но съм убедена, че никога няма да стана като него. Той беше гений в своята област. След смъртта му правя всичко по силите си, но понякога е много трудно.

— Разбирам.

— Все още не съм се справила с многото вложения и другите финансови дела, които той ми завеща. Понякога съвсем се обърквам. Въпреки това съм сигурна, че нищо от онова, което съм направила след смъртта му, не е причинило финансови вреди на някого.

— Простете за въпроса, но има ли нещо в личния ви живот, което би могло да е от значение в случая?

— Аз бях много влюбена в съпруга си, мисис Лейк. През целия ни брак му бях вярна, а след смъртта му не си и помислих за някаква романтична връзка. Не вярвам, че някой би имал лична причина да ме заплашва.

Лавиния не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Въпреки това заплахата с убийство е нещо много лично, нали? Като се замисли човек, тя е много по-лична от изнудването, което прилича повече на публична транзакция.

— Имате право. — Джоан се изправи и прекрасно ушитата пола на роклята ѝ веднага образува прелестни дупли, без да стане нужда да я пригладя. — Тъкмо затова ви помолих да продължите разследването.

Лавиния също се изправи и заобиколи писалището.

— Веднага ще изпратя вест на мистър Марч.

На път към вратата Джоан попита тихо:

— Вие с мистър Марч сте много близки, нали?

Лавиния се спъна в края на килима и трябваше да се хване за ръба на писалището си, за да не падне. Проклетата случайност!

— Свързва ни само работата — заяви тя и се ядоса още повече. Гласът ѝ бе прозвучал прекалено високо. Прекалено енергично.

Изправи се и забърза да отвори вратата.

— Изненадвате ме. — Джоан я погледна с леко объркване. — Снощи, когато проявихте такава трогателна загриженост за неговата сигурност и здраве, предположих, че ви свързва не само професията, но и нещо повече... лични чувства.

Лавиния отвори вратата със замах.

— Моята загриженост за него е нормалното чувство към деловия партньор. Нищо повече.

— Разбирам. — Джоан излезе в коридора, но там спря отново. — О, за малко да забравя. Тази сутрин кочияшът ми каза, че е намерил нещо на седалката на каретата.

Устата на Лавиния пресъхна. Пръстите ѝ се вкопчиха в бравата. Съзнаваше, че се е изчервила като рак, но не беше в състояние да направи нищо.

— На седалката, казвате? — повтори с пресекващ глас.

— Да. Мисля, че е ваше. — Джоан отвори чантичката си и извади сгънато муселинено шалче. Подаде го на Лавиния и заключи: — Със сигурност не е мое.

Лавиния се взираше замаяно в парчето плат. Шалчето, което бе носила снощи. Странно как не бе забелязала, че го е загубила. Неволно вдигна ръце към шията си, но веднага ги отдръпна.

— Благодаря ви. — Бързо прибра шалчето в джоба си и обясни: — Изобщо не бях забелязала, че ми липсва.

— В карета човек трябва винаги да бъде предпазлив. — Джоан спусна воала пред лицето си. — Особено нощем. Вътре е мрачно и не се вижда почти нищо. Случва се да се загуби и нещо много по-ценно.

Само минути след като Джоан отпътува в елегантната си карета, Лавиния изпрати на Тобиас следното писмо:

Скъпи сър,

Бившата ни клиентка предложи отново да работим за нея. Желаете да продължим разследванията по случая. Даде ми твърдото си обещание, че ще се придържа стриктно към правилата. Заинтересован ли сте отново да заемете мястото си като мой делови партньор?

Ваша мисис Л.

Отговорът пристигна след час.

Скъпа мисис Л,
Бъдете уверена, че съм въодушевен от възможността да изпълня всички задачи, които ще ми поставите във връзка с този случай.

Ваш мистър М.

Лавиния остана дълго с писъмцето в ръце. Накрая заключи, че е по-добре да не се опитва да търси скрито значение в написаното от Тобиас. Той не беше човек, който би използвал остроумия и нюанси в общуването с нея.

Мистър Марч не беше поет.

— Унищожен, казвате? — Невил прие новината по-скоро объркано. — Проклятие. Напълно ли е изгорен?

— На ваше място не бих говорил толкова високо. — Тобиас огледа многозначително доста пълната зала на клуба. — Човек никога не знае кой го слуша.

— Да, да, естествено. — Невил объркано поклати глава. — Самозабравих се. Работата е там, че не очаквах такъв обрат на случая. Нищичко ли не е останало?

— Няколко страници са пощадени. Според мен са ги оставили, за да се уверя, че именно това е дневникът, който търся.

— А какво е станало със страниците, където се говори за членовете на Блу Чеймбър? Всички ли са нечетливи?

— Прегледах останките много внимателно — увери го Тобиас. — Не е останало нищо, което би могло да ни послужи.

— Проклятие. — Невил стисна ръце в юмруци, но жестът му беше по-скоро театрален. — Това означава, че въпросът е приключен, нали?

— Ами да...

— Аз съм, как да кажа, поразен... Ужасно ми се искаше да науча името на оцелелия член на Блу Чеймбър. Името на човека, който е предавал страната си по време на войната.

— Разбирам ви напълно.

— След като дневникът е изгорен, никога няма да узнаем кой е бил той. Както няма да открием и истинската самоличност на Азур.

— Като имаме предвид, че той е мъртъв и от смъртта му е минала почти година, това не ми изглежда толкова важно — настави Тобиас.

Невил се намръщи и посегна към бутилката с кларет.

— Предполагам, че сте прав. Но аз бях готов на всичко, за да държа дневника в ръцете си. Е, в крайна сметка най-важното е, че Блу Чеймбър вече не съществува като криминална организация.

Тобиас се отпусна в креслото си и опря пръсти един в друг.

— Има обаче един малък проблем.

Невил, който се готвеше да си налее чаша кларет, спря и го погледна изненадано.

— Какъв проблем?

— Човекът, който е унищожил дневника, вероятно първо го е прочел.

Невил потрепери като от удар.

— Прочел го е... Проклятие! Ами да, естествено. Как не се сетих за това?

— Някой навън знае кой е бил в действителност Азур. Същата личност познава и оцелелия член на Блу Чеймбър.

Бутилката с кларет затрепери в ръката на Невил.

— Проклятие, Марч, вие сте напълно прав.

— Който и да е този човек, не можем да сме сигурни, че има намерение да разкрие тайните на дневника. Начинът, по който постъпи, като уреди да намеря изгорения дневник, според мен наемква точно това — да смятаме случая за приключен. — Тобиас направи кратка пауза и продължи: — Ала този човек знае отговорите на нашите въпроси. Това го прави опасен.

— Ами да. — Невил остави внимателно бутилката. — Ами да. Точно така. Какво предлагате?

— Готов съм да продължа разследването. — Тобиас се усмихна.

— Разбира се, ако вие сте готов да заплатите за устията ми.

Без съмнение Присила Уортхем беше необикновено красива млада дама. По мнението на Лавиния обаче тази вечер беше облечена прекалено крещящо и натруфено за случая. Модната ѝ рокля беше от розов муселин.

Опитът, събран през последните дни в ателието на мадам Франческа, я бе научил на много неща. Шивачката имаше пределно ясни възгледи за модата и не се колебаеше да ги съобщава на всяка от клиентките си. След като подробно беше обсъдила с нея новите тоалети на Емелин, както и своята рокля, тази вечер Лавиния разбра още от пръв поглед, че полата на Присила е украсена с твърде много рюшове. Светлата ѝ коса беше вдигната на темето и струпаните в привидна бъркотия къдрички бяха украсени с безброй копринени цветенца в цветя на роклята. Ръкавиците също бяха розови.

Като цяло Присила прилича на вкусна сметанова торта с розова глазура, каза си развеселено Лавиния. Емелин изглежда много по-добре. И е спокойна, сякаш цял живот е седяла в театъра.

По настояване на лейди Уортхем младата дама седеше до Присила и двете девойки образуваха красив контраст. Лавиния установи с облекчение, че тираничната мадам Франческа е била напълно права, като е настоявала да изберат скромната рокля от египетска коприна в необикновен зелен цвят. Тъмната коса на девойката беше вдигната в скромна, елегантна фризура, която подчертаваше красивите, интелигентни очи, ръкавиците бяха няколко тона по-тъмни от роклята.

Струваше си да жертваме Аполон, повтаряше си гордо Лавиния, когато запалваха светлините между отделните действия. Отначало се тревожеше, че лейди Уортхем ще възприеме Емелин като конкуренция, а не като красив фон, на който да изпъкнат предимствата на Присила. Ала страхът ѝ се оказа необоснован. Величествената дама хвърли само един поглед към скромната, макар и изключително елегантна рокля на

Емелин и изобщо не си направи труда да скрие облекчението си. Роклята на Присила беше ненадмината.

Двете млади жени в ложата привличаха десетки възхитени погледи и лейди Уортхем беше много доволна. Очевидно беше убедена, че всички се възхищават на Присила, но Лавиния знаеше, че немалко от погледите са били предназначени за Емелин.

— Отлично представление, не намирате ли и вие? — обърна се тя към лейди Уортхем.

— Поносимо. — Достойната дама понижи глас, за да не я чуват Емелин и Присила. — Не ми се сърдете, мадам, но роклята на племенницата ви е твърде сериозна за млада дама. Откъде взехте това особено зелено? Цветът е крайно неподходящ. Ще си помисля дали да не ви дам адреса на нашата шивачка.

— Много мило от ваша страна. — Лавиния умело изрази съжаление. — Но ние сме напълно доволни от шивачката, която ни препоръчаха.

— Колко жалко. — Неодобрителният поглед на лейди Уортхем спря за миг върху копринената рокля на Лавиния. — Винаги казвам, че добрата шивачка е злато.

— Права сте. — Лавиния отвори ветрилото си.

— Сигурна съм, че моята шивачка никога не би препоръчала за вас това особено червено. Не и при вашата червена коса.

Лавиния стисна зъби. Слава богу, необходимостта да отговори ѝ бе спестена, защото тежките кадифени завеси на ложата се отвориха.

Появи се Антъни, облечен в ушит по мярка фрак и изкусно вързана вратовръзка. Изглеждаше много добре.

— Надявам се, че не преча. — Момъкът направи грациозен поклон и продължи: — Искях само да изкажа поздравленията си на прелестните дами в ложата.

— Антъни! Искам да кажа, мистър Синклер. — Емелин се усмихна сияещо. — Много се радвам да ви видя.

Лейди Уортхем кимна величествено. Очите ѝ светнаха доволно.

— Заповядайте, седнете, мистър Синклер.

Антъни си придърпа стол и го намести точно между Емелин и Присила. Тримата веднага заговориха оживено за пиесата. Хората от съседната лежа се обърнаха любопитно към тях.

Лавиния хвърли бърз поглед към лейди Уортхем. Никога няма да станем приятелки, но поне по този въпрос сме единни, помисли си тя. И двете бяха наясно, че според неписаните правила на пазара за женитби нищо не привлича така силно вниманието към дебютантката, както присъствието в ложата на красив млад мъж, който я ухажда. Антъни бе дошъл точно навреме.

— Къде е мистър Марч? — попита Емелин, когато изчерпах темата за пиесата.

— Ей сега ще дойде. — Антъни хвърли бърз поглед към Лавиния. — Каза ми, че трябва да размени няколко думи с лорд Невил.

Забележката привлече вниманието на Лавиния. Клиентът на Тобиас събуждаше любопитството ѝ.

— Значи и лорд Невил е тук тази вечер?

— В ложата точно насреща. — Антъни небрежно посочи с глава към ложите от другата страна на залата. — Със съпругата си. В момента Тобиас е при тях. Предполагам, че щом свърши, ще дойде тук.

Лавиния вдигна оперния бинокъл и го насочи в посоката, показана от Антъни. Откри Тобиас и дъхът ѝ спря. Виждаше го за първи път след случката в каретата на мисис Доув и се уплаши от възбудата, която я обзе.

Той тъкмо бе влязъл в ложата на Невил и се наведе учтиво над ръката на жена в дълбоко изрязана синя рокля.

Лейди Невил изглеждаше на около четиридесет години. Лавиния я разгледа внимателно. Едра, представителна дама, но безлична. Сигурно е изглеждала така и в младостта си. Все пак възрастта ѝ бе придала по-голяма представителност. Роклята ѝ беше скромна, но с елегантна кройка и Лавиния предположи, че и тя е клиентка на мадам Франческа. Даже от това разстояние бисерите по шията и ушите ѝ блестяха ярко като светлините на театъра.

Видът на тежкия, едър мъж, който седеше до нея, също се беше изменил с възрастта, но в негова вреда. Лавиния нито за миг не се усъмни, че в младостта си лорд Невил е бил силен и енергичен, с атлетична фигура. Красивото някога лице сега беше подутото и изглеждаше задебеляло — свидетелство за бурен живот и необуздани удоволствия.

— Познавате ли лорд и лейди Невил? — попита лейди Уортхем с неприкрит интерес.

— Не — отговори Лавиния. — Не съм имала удоволствието.

— Разбирам.

Лавиния разбра, че Емелин е изгубила в очите на домакинята, и се опита, доколкото беше възможно, да поправи вредата.

— Но пък познавам добре мистър Марч — рече тя и веднага се наруга на ум. Велики боже, явно не беше на себе си. Кой би помислил, че ще стигне дотам да направи опит да подобри позицията си в обществото с името на Тобиас?

— Хмм...

Лавиния неволно се запита какво ли ще си помисли лейди Уортхем, ако разбере какво е направил Тобиас снощи в чуждата карета.

— А вие познавате ли лорд и лейди Невил?

— От години съпругът ми и аз получаваме покани за същите балове и соарета като Невил и съпругата му — отговори хладно достойната дама, явно избягвайки прекия отговор. — Движим се в един и същи обществен кръг.

Глупости, помисли си Лавиния. Да получаваш покани за същите обществени събития не означава, че си бил официално представен на този или онзи. Отчаяните домакини изпращаха покани на всеки, който имаше някакво име в обществото, но това не означаваше, че всички се отзоваваха.

— Разбирам — промърмори Лавиния. — Това означава, че не се познавате отблизо с лорд и лейди Невил.

Сега вече лейди Уортхем се ядоса.

— Случайно Констанс и аз дебютирахме в един и същи сезон. Много добре я помня. Беше доста обикновена, ако трябва да бъда точна. Ако не беше огромното ѝ наследство, щеше да си остане стара мома.

— Нима Невил се е оженил за нея заради парите ѝ? — осведоми се любопитно Лавиния.

— Естествено. — Лейди Уортхем изхъмка изискано. — Всички го знаят. Констанс нямаше какво да покаже. Не беше красива и не разбираше нищо от мода.

— Оттогава очевидно се е научила да се облича — отбеляза Лавиния.

Лейди Уортхем вдигна оперния бинокъл към очите си и огледа театралната зала.

— Диамантите винаги действат. — Отпусна бинокъла и продължи: — Виждам, че мистър Марч вече е напуснал ложата. Като дойде при нас, ще се събере приятна малка компания, не намирате ли?

Лейди Уортхем потърка ръце и се засмя доволно. Прекрасно беше да има още един джентълмен в близост до Присила.

Каdifените завеси се отвориха отново, но не беше Тобиас.

— Мисис Лейк. — Ричард, лорд Помфри, я удостои със страстен поглед, леко помрачен от обичайното му пиянство. — Знаех си, че сте вие. Какъв късмет да ви видя отново. Откакто бяхме заедно в Италия, не ми излизате от главата. — Думите бяха произнесени завалено, стойката му беше несигурна.

Шокът да го види отново след толкова време я парализира, но само за секунди. Но Лавиния не беше единствената шокирана от влизането на Помфри. Лейди Уортхем замръзна на мястото си.

Домакинята със сигурност познава славата на Помфри като необуздан донжуан, размишляваше трескаво Лавиния. И с право не го смята за джентълмен, когото би допуснала да общува с невинната ѝ дъщеря. Лавиния, естествено, не можеше да я обвинява за това. Тя също не искаше да вижда Помфри близо до Емелин.

Галантен както винаги, Антъни ѝ се притече на помощ. След бърз поглед към лицето ѝ младият джентълмен стана и препречи пътя на Помфри.

— Не мисля, че вече сме се срещали — заговори любезно той.

Помфри го измери от глава до пети и очевидно сметна, че не е нужно да го удостои с вниманието си.

— Помфри — представи се той. — Аз съм много добър приятел на мисис Лейк. — Обърна се отново към Лавиния и я дари с дръзка усмивка. — Би могло да се каже, интимен приятел. В Италия се познавахме много добре, нали, Лавиния?

Лейди Уортхем изпъшка ужасено.

Крайно време е да се намеся, разбра Лавиния.

— Лъжете се, сър — отговори твърдо тя. — Изобщо не се познаваме добре. Вие бяхте приятел на мисис Андърруд, не мой.

— Ами да, тя беше тази, която ни представи един на друг — съгласи се Помфри и гласът му беше пълен с чувствени намеци. — Затова съм ѝ много задължен. Имате ли вест от нея, откакто офейка с графа?

— Не, нямам. — Лавиния се усмихна хладно. — Ако си спомням добре, вие сте женен, сър. Как е съпругата ви?

Помфри изобщо не се обезпокои от споменаването на страдащата си съпруга.

— Мисля, че е на парти в провинцията. — Обърна поглед към Емелин и Присила и очите му засвяткаха. — Няма ли да ме представите на красивите си придружителки?

— Не — отсече Лавиния.

— Не — повтори Антъни.

Лейди Уортхем смръщи вежди.

— Невъзможно.

Антъни направи крачка напред.

— Както виждате, ложата е пълна, сър. Бъдете така любезен да си отидете.

Помфри го погледна объркано.

— Не знам кой сте, но виждам, че стоите на пътя ми.

— И нямам намерение да отстъпя.

Още няколко глави се обърнаха към тях. Лавиния видя как множество оперни бинокли се насочиха към ложата им. Любопитните се увеличаваха с всяка минута. Съмняваше се, че някой може да чуе какво се говори, но сигурно всички бяха наясно, че в ложата на семейство Уортхем става нещо интересно.

Нарастващият ужас на лейди Уортхем беше недвусмислено доказателство. Лавиния усещаше физически как домакинята трепери от мисълта, че в ложата ѝ се разиграва сцена, в която неволно е въввлечена и Присила.

— Отстранете се — заповяда Помфри с обичайното си небрежно високомерие.

— Не — отговори твърдо Антъни. Тихият му глас напомни на Лавиния за Тобиас. — Трябва веднага да си отидете, сър.

Помфри злобно присви очи.

Стомахът на Лавиния се сви. Антъни бе заел поза, която при най-лошия развой на нещата можеше да му донесе покана за дуел. Тя трябваше да сложи край.

— Вървете си, Помфри — заповяда енергично. — Веднага.

— Нямам никакво намерение да си отида, преди да сте ми оказали честта да ме поканите на гости в дома си — заяви мъжът. —

Утре следобед ще ви посетя с удоволствие. Дайте ми адреса си, мадам.

— Утре следобед съм заета — отговори твърдо Лавиния.

— Е, добре, ще почакам още един ден, за да подновя интимната ни връзка. Вече съм чакал шест месеца, така че един ден не е от значение.

Лейди Уортхем направи неуспешен опит да поеме контрола.

— Очакваме още един гост, Помфри. Наистина няма достатъчно място. Не можете да останете. Сигурна съм, че разбирате.

Помфри огледа Присила и Емелин с неприкрито любопитство, после се обърна към лейди Уортхем и се поклони несигурно.

— Невъзможно ми е да ви напусна, без да изкажа почитанията си към очарователните млади дами. Настоявам да ми ги представите. Кой знае, може да се срещнем на бал или на соаре и да пожелаем, да ги поканя на танц.

Идеята да представи дъщеря си на известния донжуан беше непоносима за лейди Уортхем. Лицето ѝ пламна.

— Боя се, че е невъзможно — заяви тя.

Антъни стисна ръце в юмруци.

— Вървете си, сър. Веднага.

Очите на Помфри потъмняха от гняв. Обърна се бавно към Антъни и направи крачка към него.

— Знаете ли, вие сте ужасно досаден. Ако не се махнете от пътя ми, ще се принудя да ви дам урок по добри маниери.

Лавиния пребледня. Положението излизаше извън контрол.

— Истината е, че досадникът сте вие, Помфри — изсъска гневно тя. — Не разбирам защо непременно трябва да ни развалите настроението.

Веднага ѝ стана ясно, че е отишла твърде далеч. Помфри беше известен с гневните си изблици. Когато беше пиян, ставаше непредвидим и склонен към насилие.

В очите на пияния блесна гняв, но още преди да е реагирал на обидата, завесите на ложата се отвориха. Влезе Тобиас.

— Мисис Лейк не е съвсем права, Помфри — заговори спокойно той. — Не сте досаден. Вече сте преминали този стадий и сега сте само скучен.

При това неочаквано нападение Помфри потрепери, но бързо се овладя. Гневът на лицето му отстъпи място на учудване.

— Марч? Какво, по дяволите правите тук? Това изобщо не ви засяга.

— О, разбира се, че ме засяга. — Тобиас го погледна право в очите и добави: — И съм сигурен, че разбирате за какво говоря.

Помфри побесня от гняв.

— Какво означава това? Вие и мисис Лейк? Никога не съм чувал, че имате връзка.

Тобиас го удостои с усмивка, толкова студена, че Лавиния очакваше Помфри да се вледени.

— Е, сега знаете за връзката ни, нали? — попита любезно Тобиас.

— Чуйте, аз познавах мисис Лейк в Италия — изфуча Помфри.

— Очевидно не толкова добре, иначе щяхте да знаете, че тя ви намира адски досаден. Ако не сте в състояние да напуснете ложата на собствените си крака, с удоволствие ще ви помогна да се оттеглите.

— Проклятие! Да не би да ме заплашвате?

Тобиас го погледна замислено, после леко наклони глава.

— Да, мисля, че отгатнахте.

Лицето на Помфри се разкриви от гняв.

— Как смеете, сър?

Тобиас вдигна рамене.

— Ще се учудите, ако разберете колко е просто да ви заплаши човек, Помфри. Наистина, никак не е трудно. Бих казал дори, че е съвсем естествено.

— Ще си платите за това, Марч.

Тобиас се усмихна.

— Мисля, че мога да си позволя цената.

Лицето на Помфри се наля с кръв. Ръцете му се свиха в юмруци. Внезапно Лавиния изпита сковаваш страх, че той ще изрече формалната покана за дуел.

— Не! — извика тя и скочи. — Не, почакайте, Помфри. Няма да направите това. Аз няма да го допусна.

Ала Помфри изобщо не я чу. Цялото му внимание беше съсредоточено върху Тобиас. Вместо да го предизвика на дуел с пистолети на разсъмване и така да сбъдне най-големите страхове на Лавиния, той изненада всичко, като замахна силно и се прицели в корема на Тобиас.

Нападнатият очевидно беше очаквал удара, защото отстъпи настрана и избягна грамадния юмрук. Ала рязкото движение го лиши от равновесие. Левият му крак поддаде и той се вкопчи в тежката кадифена завеса, за да не падне. За съжаление тя не можа да издържи тежестта му, откъсна се от скобите, които я захващаха за тавана, и падна.

Тобиас политна към стената.

Присила изпищя. Емелин скочи. Антъни изруга тихо и застана пред двете млади дами в напразен опит да ги предпази от мъжкото насилие.

Тобиас падна на пода в същия миг, в който юмрукът на Помфри се удари с глух трясък в стената. Помфри изстена от болка и хвана ранената си ръка с другата.

Лавиния чу странно бучене и се огледа неразбиращо. Трябваше ѝ известно време, за да проумее, че зрителите в театъра викат и ръкопляскаат. Ако се съдеше по окуражаващите викове, господата смятаха това представление за по-добро от онова на сцената.

Лавиния чу потиснат стон, последван от глух удар. Обърна се рязко и установи, че лейди Уортхем е паднала от стола си и се е простряла на пода.

— Мамо! — Присила се втурна към нея. — За бога! Дано не си забравила шишенцето с амоняк.

— В чантата ми — изпъшка лейди Уортхем. — Бързо!

Тобиас се хвана за парапета и се изправи на крака.

— По-добре е да довършим спора на подходящо място, Помфри. Не искате ли да излезем на улицата?

Помфри примигна и се огледа. Очевидно едва сега забеляза ликуващото множество. Очите му се замъглиха още повече. Много мъже от партера му подвикваха и го окуражаваха да нанесе още един удар.

Истината проникна бавно в пиянското му съзнание и гневът отстъпи място на унижението. Защо се излагаше по такъв начин пред очите на толкова хора?

В крайна сметка унижението взе връх.

— Ще се разберем друг път, Марч — изрече с треперещ глас той, пое шумно въздух, обърна се и излезе, препъвайки се, от ложата.

Зрителите изразиха разочарованието си с хор от дюдюкания и подсвирквания.

Лейди Уортхем отново простена.

— Мамо? — Присила усърдно размахваше шишенцето с амоняк под носа ѝ. — Добре ли си, мамо?

— През целия си живот не съм се чувствала толкова унижена — изстена лейди Уортхем. — Няма да се показваме пред очите на хората до края на сезона. Мисис Лейк разруши доброто ни име.

— Мили боже — промълви Лавиния.

За всичко съм виновен аз, мислеше си Тобиас. За пореден път.

В наемната карета цареше гробна тишина. Антъни и Емелин седяха срещу Лавиния и Тобиас. Откакто напуснаха театъра, никой не бе казал дума. От време на време всички поглеждаха към Лавиния, но бързо отвърщаха поглед, защото не намираха думи за утеха.

Лавиния седеше строго изправена, извърнала глава настрана, и се взираше в черната нощ. Тобиас знаеше, че тя отново го обвинява за случилото се в ложата. Затова се опита да постъпи като истински мъж.

— Извинявам се, че разруших плановете та за тази вечер, Лавиния.

Тя издаде някакъв неясен звук и измъкна от джоба си кърпичка. Когато попи очите си, Тобиас усети болезнено присвиване в стомаха.

— Проклятие, Лавиния, да не би да плачеш?

Тя издаде пак същия звук и зарови лице в кърпичката.

— Виждаш ли какво направи? — укори го Антъни и се наведе към Лавиния. — Мисис Лейк, Тобиас и аз нямаме думи да изразим съжалението си за случилото се в театъра. Кълна се, че не сме имали намерение да ви причиним такава мъка.

Лавиния сви рамене. По тялото ѝ премина тръпка. Ала не откри лицето си.

— Помфри е ужасен човек, Лавиния — опита с мек глас Емелин. — И ти го знаеш по-добре от всички други. Наистина беше лош късмет, че се появи отново точно тази вечер, но с изключение на факта, че се прояви като глупак, не виждам какво повече можеха да направят мистър Марч и Антъни.

Лавиния поклати глава.

— Знам, че се надяваше да привлече вниманието на джентълмените — продължи Емелин.

— Ако не друго, мисля, че сме постигнали поне това. — В гласа на Тобиас звънна подигравка и Лавиния подсмръкна шумно в кърпичката си.

Антъни удостои Тобиас със зъл поглед.

— Моментът със сигурност не е подходящ да покажеш странното си чувство за хумор, Тобиас. Мисис Лейк вярва, че е станала гигантска катастрофа, и има всички основания за това. Мога да кажа, че тазвечерната сцена в ложата на лейди Уортхем ще бъде главната тема за разговор при утрешния чай. Да не говорим за клюките в клубовете.

— Съжалявам — прошепна Тобиас. Не му хрумваше нищо по-добро. Беше виждал Лавиния във всякакви настроения, но тя винаги се проявяваше като силна, волева жена и той бе свикнал да го смята за естествено. За първи път я виждаше да плаче. Никога не си беше представял, че тя може да избухне в сълзи само заради едно обществено фиаско. Той беше безнадежден случай. След днешното произшествие бе загубил всички шансове да продължи връзката с нея.

— Е, що се отнася до мен, аз съм доволна от катастрофата — обяви весело Емелин.

Лавиния промърмори нещо неразбрано. Емелин въздъхна.

— Знам, мила. Ти положи много усилия, за да накараш лейди Уортхем да ме покани тази вечер на театър и пожертва Аполон, за да ми купиш нови рокли. Съжалявам, че събитията не се развиха така, както очакваше. Но аз отдавна ти казах, че не ми е особено приятно да се излагам на показ.

— Ммм — проговори Лавиния в кърпичката си.

— Мистър Марч не е виновен, че Помфри се направи на маймуна — продължи Емелин. — Не е редно да обвиняваш него или Антъни за случилото се.

— Моля ви, мисис Лейк, не плачете — подкрепи я Антъни. — Сигурен съм, че клюките ще заглъхнат много скоро. Лейди Уортхем не заема особено високо място в обществото. Само след месец историята ще бъде забравена.

— Ние сме окончателно загубени, точно както каза лейди Уортхем — промърмори Лавиния в кърпичката си. — Това няма да се

промени. Съмнявам се, че утре дори един-единствен почтен джентълмен ще пожелае да посети Емелин. Но станалото — станало.

— Няма полза от сълзи — опита се да я ободри Емелин.

— Моля те, Лавиния, не бива да плачеш за такава дреболия. Не ти прилича.

— През последните дни нервите й бяха много опънати — напомни на всички Антъни.

— Не плачи, Лавиния — проговори меко Тобиас. — Изнервяш всички ни.

— Боя се, че не мога другояче. — Лавиния бавно вдигна глава и показва мокрите си очи. — Само като си припомня израза на лицето на лейди Уортхем... Кълна се, никога в живота си не съм виждала нещо толкова смешно.

Тя се сви в ъгъла на каретата и раменете й се разтресоха от нов пристъп на смях.

Тримата я зяпнаха изумено.

Емелин се засмя тихичко. Антъни се ухили широко. В следващия миг каретата се тресеше от дружен смях.

Нещо дълбоко в гърдите на Тобиас се отпусна. Вече нямаше чувството, че отива на погребение.

— Ето ви и вас, Марч. — Крекбърн остави вестника и изгледа Тобиас над ръба на очилата си. — Чух, че сте отговорен за много забавно представление снощи в театъра.

Тобиас се настани в креслото до него.

— Слухове и клюки, нищо повече.

Крекбърн изпуктя презрително.

— Тази версия на историята няма да се задържи дълго, повярвайте ми. Всички присъствали в театралната зала са свидетели. Някои дори вярват, че Помфри ще ви предизвика на дуел.

— Защо му е да го прави? Той излезе от сблъсъка като победител.

— Точно така ми казаха. — Крекбърн го изгледа замислено. — Как се стигна дотам?

— Помфри е вземал уроци по бокс от великия Джаксън. Нямах никакъв шанс срещу такъв противник.

— Хмм... — Крекбърн събра рунтавите си вежди над впечатляващия орлов нос. — Е, добре, щом искате, забавлявайте се, но когато Помфри е наблизо, пазете гърба си. Той е известен със склонността си към насилие. Особено когато е пиян.

— Благодаря ви за загрижеността, но не вярвам, че има опасност Помфри да ме предизвика.

— По този пункт съм съгласен с вас. Не ме е страх, че ще ви покани на среща на разсъмване. Помфри може да предизвика някого само когато е пиян. Но щом действието на алкохола отслабне, ще побърза да оттегли поканата за дуел. В сърцето си той е не само глупак, но и страхливец.

Тобиас вдигна рамене и посегна към чашата си с кафе.

— Какво тогава ви тревожи?

— Убеден съм, че той иска да ви отмъсти и ще прибегне до някакво коварство. — Крекбърн отново разтвори вестника. — Съветвам ви за известно време да се откажете от дълги нощни разходки... или поне да се държите далеч от тъмни улички.

Лавиния нахлупи голямото боне над очите си и се уви с шала така, че да скрива лицето ѝ. Престилката, която носеше над многократно кърпената рокля, беше на мисис Хилтън. Икономката я слагаше, когато търкаше подовете. Дебели чорапи и груби обувки допълваха маскарада ѝ.

На стола до печката седеше жена. Лавиния знаеше само името ѝ — Пег.

— Сигурна ли сте, че днес следобед мистър Хугет няма да е там? — попита Лавиния.

— Ами да. — Пег ядеше лакомо поднесеното ѝ суфле. — Хугет ходи всеки четвъртък на лечение. Единственият, който остава в музея, е младият Джорди, но за него не се притеснявайте. Той е отпред и продава билети. Или пък се забавлява с момиче в някоя от задните стаи.

— От какво се лекува мистър Хугет?

Пег извъртя очи.

— Ходи при един от онези шарлатани, дето прилагат животински магнетизъм, за да лекуват сковани стави и други подобни.

— Месмеризъм.

— Да, точно така. Хугет има ревматизъм.

— Разбирам. — Лавиния вдигна кофата с мръсна вода. — Е, тогава тръгвам. — Тя спря и се обърна бавно. — Добре ли е така, Пег?

— Страхотна сте, наистина. — Пег посегна към второ парче хляб и изгледа Лавиния с присвити очи. — Ако не знаех, че сте изискана дама, щях да се притесня, че ще ми вземете работата.

— Не се бойте, не искам работата ви. — Лавиния посегна към мръсния парцал. — Както вече казах, единственото ми желание е да спечеля облога, който сключих с приятеля си.

Пег я погледна знаещо.

— Сигурно ще получите куп пари, а?

— Достатъчно, за да мога да ти платя. — Лавиния изкачи стълбата, която водеше от мъничката стая на Пег към улицата. — След един час ще ти върна дрехите.

— Спокойно, не бързайте. — Пег се настани удобно на разхвърлянето си легло и протегна подутите си крака. — Вие не сте първата, която взема назаем кофата и парцала ми за час или два. Но сте първата, която твърди, че ги взема само за да спечели някакъв си облог.

Лавиния спря на най-горното стъпало и се обърна изненадано.

— Наистина ли има и други хора, които са ви молили да заемат мястото ви?

— Ами да. — Пег се изсмя дрезгаво. — Имам уговорка с няколко хубави момиченца. Ще ви издам една тайна. Старата Пег печели повече пари, като дава назаем кофата и парцала — заедно с ключовете, разбира се, — отколкото получава от скъперника Хугет. Как мислите, иначе бих ли могла да плащам за тази хубава стаичка?

— Нещо не разбирам. Защо им е на момичетата да ви плащат, за да бършат пода вместо вас?

Пег се разсмя доволно.

— Някои джентълмени здравата се загреват, като видят изложбата на втория етаж. Сцените ги настройват да се позабавляват малко и ако наблизко има хубави момичета, с радост им дават по няколко монети, за да им доставят радост, ако разбирате какво искам да кажа.

— Мисля, че разбрах. — Лавиния потисна тръпката си. — Не са ми нужни повече обяснения. Аз нямам интерес да заема инструментите ви, за да правя подобни неща. Те не ме привличат.

— Не, разбира се, че не. — Пег пийна малко вино и изтри уста с опакото на мръсната си ръка. — Вие сте дама, нали? Искате кофата ми само защото сте се обзаложили и държите да изпълните думата си, не защото следващото ви ядене зависи от това.

Лавиния не намери думи за отговор. Кимна и излезе на тясната уличка.

Само след минути вече беше пред музея на Хугет, разположен на края на Ковънт Гардън. Мина отзад и видя, че вратата е отворена — точно както беше обещала Пег.

Стисна по-здраво кофата, пое дълбоко въздух и влезе в сградата. Озова се в тъмен коридор. Вратата от лявата страна беше заключена.

По думите на Пег Хугет използваше помещението зад нея като кабинет.

Лавиния задиша по-свободно. Собственикът на музея очевидно отсъстваше.

Слабо осветеният партер беше почти празен, също както в деня, когато двамата с Тобиас дойдоха да разгледат изложените експонати. Никой от малкото посетители не погледна в нейната посока.

Лавиния мина покрай сцената с обирачите на гробове, после и покрай бесилката с чакащия палат. В другия край на помещението беше стълбата към горния етаж.

За първи път, откакто бе решила да проучи тайнствения втори етаж в музея на Хугет, Лавиния се поколеба.

От мястото, на което стоеше, вратата в горния край на стълбата, описана от Пег, не се виждаше. Сигурно заради тъмнината. Обзе я неловкост. И нещо като страх.

Но сега не беше време да се поддава на слабите си нерви. Не я заплашваше никаква опасност. Искаше само да огледа набързо изложбената зала на втория етаж.

Какво би могло да се обърка?

Ядосана на себе си, Лавиния стисна зъби, хвана здраво кофата и изкачи бързо извитата стълба.

Когато стигна в горния край, тя се озова пред тежка дървена врата. Беше заключена, точно както бе казала Пег. Чистачката бе обяснила, че мъжете, посетили музея на Хугет, получават достъп до горния етаж само ако заплатят допълнителна такса. Очевидно този следобед не беше идвал никой.

Това опростява нещата, каза си облекчено Лавиния. Извади от джоба на престилката тежкия железен ключ и го пхна в ключалката. Вратата се отвори с жално скърцане и тя се огледа стреснато. Дано никой не беше чул.

Влезе колебливо в помещението и тихо затвори вратата след себе си.

Експонатите не бяха осветени, но от високите, тесни прозорци падаше достатъчно светлина, за да види табелата точно пред себе си.

СЦЕНИ ОТ БОРДЕЯ

Очертанията на пет сцени с възъчни фигури в естествен ръст изникнаха като призраци от сенките и я наобиколиха.

Лавиния остави кофата и парцала и се запъти към първата сцена. В полумрака разпозна мускулест мъжки гръб. Собственикът му май водеше битка на живот и смърт с друга фигура.

Тя се вгледа малко по-внимателно и с ужас установи, че втората фигура е разсъблечена жена. След няколко секунди взирание в сцената най-сетне разбра, че двамата правеха секс.

Нито една от двете фигури не изглеждаше особено възхитена от случващото се. В действителност над сцената беше надвиснало насилие, от което по гръба на Лавиния пробягаха тръпки. Сцената пред нея беше на изнасилване, на едностранно удоволствие. Мъжът изглеждаше като дивак. Жената очевидно страдаше от болки. На лицето ѝ бе изписан ужас.

Сърцето на Лавиния заби учестено и причината не беше изразът на лицата, а фактът, че двете фигури бяха моделирани много умело. Който и да беше изработил мъжа и жената, той беше много по-талантлив от художниците, създали зловещите експонати на долния етаж. Този художник се доближаваше по талант до мисис Воун. Лавиния изпита нарастваща възбуда.

Твърде възможно беше именно неизвестният творец да е изработил восъчната сцена, изпратена като смъртна заплаха в дома на Джоан Доув. Нищо чудно, че Хугет се стресна, когато му я показаха.

Лавиния си заповяда да не прави прибързани заключения. Трябваше ѝ доказателства, нещо, което да свърже сцените в заличката със заплахата.

Отиде до следващата скулптурна група и спря, за да я разгледа. Тук бе моделиран гол мъж, пред когото беше коленичила полугола жена. Мъжът тъкмо се бе приготвил да я вземе брутално отзад.

Лавиния бързо отмести поглед от огромните, моделирани във всички подробности гениталии на мъжа и затърси доказателства, които да потвърдят предположението ѝ. Не беше лесно, защото тези фигури бяха в естествен ръст. Заплашителната сцена беше много по-малка. Въпреки това разкошните женски форми ѝ напомниха за фигурата на жената в зелена рокля, паднала на пода на балната зала.

Трябваше да доведе мисис Воун, каза си Лавиния. С опитното си око художничката несъмнено щеше да открие приликите между фигурите или други подробности.

Ако те изобщо съществуваха.

Лавиния се запъти към следващата сцена. Трябваше да намери сигурно доказателство, преди да разкаже на Тобиас за теорията си.

По стълбата се чу приглушен тропот на ботуши. Стресната, Лавиния се откъсна от сцената и се обърна да види вратата.

— Няма да ни навреди, ако проверим дали вратата е отворена — прозвуча приглушен мъжки глас. — Поне ще си спестим парите за допълнителната такса. Момчето долу няма да забележи какво сме направили.

Лавиния грабна кофата и парцала. Само след миг пантите на вратата изскърцаха.

— Гръм и мълния! Имаме късмет. Някой е забравил да заключи.

Вратата се отвори и в залата влязоха двама мъже. В смеха им звънеше радостно очакване.

Лавиния се скри в сянката на най-близката сцена. По-дребният от двамата мъже застана пред най-близките фигури.

— Защо няма лампи?

Едрият затвори вратата след себе си и се огледа в лошо осветеното помещение.

— Доколкото си спомням, зад всяка сцена има лампи.

— Видях една. — Дребосъкът се наведе да запали светлина.

Трепкащото пламъче затанцува по кофата и разкри престилката и полата на Лавиния. Тя се опита да се скрие по-дълбоко в сянката, но вече беше много късно.

— Я виж ти кой ни чака тук, Дейнър! — В сиянието на лампата Лавиния видя съвсем ясно похотта в очите на едрият мъж. — Да не би някоя от восъчните фигури да е оживяла?

— По-скоро ми прилича на живо момиче. Ти ми каза, че в тази специална галерия винаги има по някоя чистачка, готова да достави удоволствие на посетителите. — Дребосъкът оглеждаше Лавиния с нарастващ интерес. — Малко е трудно да се разбере как изглежда... в този мрак и с това облекло.

— Значи трябва да я накараме да го съблече. — Едрият мъж извади от джоба си шепа монети. — Какво ще кажеш, миличка? Колко искаш за малко забавление?

— Извинете ме, господа, но трябва да си вървя. — Лавиния направи крачка към вратата. — Вече почистих етажа и...

— Не бягай, момиче. — Едрият мъж задрънка още по-силно с монетите, без съмнение убеден, че звукът е много привлекателен. — Приятелят ми и аз ще ти предложим много по-интересно и доходно занимание.

— Не, благодаря. — Лавиния грабна парцала и го вдигна към лицето си. — Аз не работя в тази област, затова смятам да ви оставя да се наслаждавате на изложените сцени.

— Не ти позволявам да си отидеш толкова бързо. — В гласа на Дейнър звънна недвусмислена заплаха. — Приятелят ми каза, че фигурите са изработени така, че да ги оцениш най-добре с хубаво момиче в ръцете.

— Покажи лицето си, жено. Махни това боне и шала и дай да те видим.

— Какво те интересува дали е красавица! Вдигни си полите за нас, скъпа. Бъди добро момиче.

Лавиния протегна ръка към бравата.

— Не ме докосвайте!

Отказът ѝ очевидно поддържа възбуждащо на Дейнър, който направи крачка към нея.

— Няма да си отидеш оттук, преди да видим какво имаш да ни предложиш.

— Не се страхувай. — Едрият мъж ѝ хвърли една монета. — Готови сме да си платим честно и почтено.

Лавиния стисна до болка месинговата брава.

— Според мен малката има намерение да избяга — изръмжа едрият мъж. — Ти си виновен, Дейнър, у теб има нещо, което наранява нежното ѝ сърчице.

— Евтина малка уличница като нея не може да си позволи да има нежно сърчице — изсъска дребосъкът. — Ей сега ще ѝ покажа какво е истински мъж.

Дейнър се хвърли към Лавиния, но тя го плесна през лицето с мокрия мръсен парцал.

— Тъпа малка курва! — Дейнър отстъпи крачка назад и изтри лицето си. — Как смееш да нападаш човек, който стои по-високо от тебе?

— Какво, по дяволите, ти става, момиче? — Едрият мъж също загуби търпение. — Нали ти казах, че сме готови да си платим за

услугата.

Лавиния отвори вратата, продължавайки да държи парцала като щит пред себе си.

— Върни се, мръснице! — Дейнър се хвърли отново към нея, забравил оръжието ѝ.

Без да губи присъствие на духа, тя го удари отново с парцала и този път в устата му влезе мръсотия, която го задави и го накара да се отдръпне.

— Какво правиш, по дяволите? — изрева едрият мъж, но не посмя да я нападне.

Лавиния хвърли парцала в лицето му, мушна се през вратата и хукна надолу по стълбата. Хвана се за парапета, за да пази равновесие, и ускори темпото. Дейнър отвори широко вратата и я изпрати с поток от ругатни.

— Кучка! За каква се мислиш, по дяволите?

— Остави я — посъветва го приятелят му. — В Ковънт Гардън чакат десетки момичета. Хайде да разгледаме изложбата, а после ще си намерим някое кротко пиленце.

Лавиния тъкмо изкачваше стълбището към дома си на Клермънт Лейн, когато отново заваля. Само това ми липсваше, каза си унило тя. Подходящ край за един крайно напрегнат следобед.

Отвори вратата със своя ключ и спря изненадано. Цялата къща ухаеше на рози. Толкова силно, че едва не се задуши.

— Какво става тук, за бога? — Лавиния свали вълнения си шал и се огледа. Кошници и вази със свежи цветя почти закриваха масата. До тях имаше табла, препълнена с визитни картички.

Появи се мисис Хилтън, бършейки ръце в престилката си, и се засмя доволно.

— Започнаха да пристигат малко след като излязохте, мадам. Очевидно мис Емелин е привлякла вниманието на доста хора.

За момент тази радостна новина отклони вниманието на Лавиния от собствените ѝ грижи.

— Всички ли са от обожатели?

— Ама разбира се.

— Но това е прекрасно!

— Мис Емелин не изглежда особено впечатлена — съобщи мисис Хилтън. — Единственият джентълмен, за когото говори, е мистър Синклер.

— Това не означава нищо. — Лавиния хвърли шала си на един стол. — Факт е, че ужасната сцена в ложата на лейди Уортхем не ни е навредила.

— Така изглежда. — Мисис Хилтън огледа дрехите на Лавиния и неодобрително смръщи чело. — Надявам се, че никой не ви е видял да влизате. Божичко, изглеждате като просякия!

Лавиния се погледна и потрепери.

— Предполагам, че трябваше да вляза през задната врата. Факт е, че прекарах ужасно неприятен следобед. На всичкото отгоре започна да вали и когато стигнах дотук, можех да мисля само за това как ще се скрия в прекрасния си, топъл кабинет и ще си наляя чаша шери.

Мисис Хилтън я гледаше с разширени от ужас очи.

— Първо трябва, да се качите горе и да се преоблечете, мадам.

— Не, в никакъв случай. Нищо ми няма. Само наметката и шалът са мокри. Роклята ми, слава богу, остана суха. В момента е много по-важно да изпия чашка шери. Като лекарство...

— Но мадам...

По стълбата се чува стъпки.

— Лавиния! — Емелин се наведе над парапета. — Слава богу, че си отново тук. Вече се притесних. Успя ли планът ти?

— И да, и не. — Лавиния окачи вехтата наметка на закачалката. — Какви са тези цветя?

Емелин изкриви лице.

— По всичко личи, че Присила и аз сме на мода. Преди един час лейди Уортхем ми изпрати възторжено писмо. Доколкото разбирам, всичко е простено. Покани ме на музикално представление. Тази вечер.

— Прекрасна новина. — Лавиния я огледа замислено. — Трябва да решим коя рокля ще облечеш.

— Нямам голям избор, нали? Мадам Франческа ми уши само една рокля, подходяща за такъв случай. — Емелин прихвана полите си и бързо слезе по стълбата. — Не се притеснявай за тоалета ми. По-добре кажи какво се случи в музея.

Лавиния подсмръкна нещастно.

— Ще ти разкажа цялата история, но първо трябва да се закълнеш, че никога, при никакви обстоятелства няма да споменеш и една думичка за случилото се пред мистър Марч.

— Майчице! — Емелин спря на последното стъпало. — Нещо се е объркало, нали?

Лавиния се запъти към кабинета си.

— Мога само да кажа, че събитията не се развива така, както ги бях планирала.

Мисис Хилтън се опита да я спре.

— Моля ви, мадам, трябва да се преоблечете, преди да отидете в кабинета си.

— В момента имам нужда от чаша шери, а не от прилична дреха, мисис Хилтън.

— Но, мадам...

— Тя е права, Лавиния — подкрепи я Емелин, която бързо я бе последвала. — Наистина трябва да се преоблечеш.

— Съжалявам, че облеклото ми не ви харесва, но това е моя къща и имам пълното право да отида в кабинета си и да изпия чашка шери. По дяволите, аз съм си у дома и ще нося, каквото ми харесва. Мълчи, Емелин. Искаш ли да чуеш историята за музея или не?

— Разбира се, че искам — увери я Емелин. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— За щастие се отървах непокътната. Работата беше на косъм.

— На косъм? — Загрижена, Емелин повиши глас. — За бога, Лавиния, какво си направила?

— Появи се неочакван проблем. — Лавиния нахълта през вратата на кабинета си и веднага се запъти към витринката с шерито. — Както вече казах, мистър Марч не бива да научи какво съм правила днес, защото ще ме убие.

Тобиас вдигна глава от книгата, която четеше в близост до прозореца.

— Историята обещава да е много интересна.

Лавиния замръзна на мястото си.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Чакам те. — Той затвори книгата и хвърли поглед към часовника. — Пристигнах преди половин час и ми казаха, че си излязла.

— Точно това направих. — Лавиния отвори с трясък вратичката на шкафчето, грабна гарафата и си наля солидна порция шери. — Бях навън.

Тобиас я огледа небрежно от глава до пети.

— Да не си била на бал с маски?

Лавиния едва не се задави с шерито.

— Разбира се, че не.

— Или си решила да си увеличиш доходите, като станеш чистачка?

— С тази професия не се печелят достатъчно пари. — Лавиния отпи още една глътка шери и въздъхна доволно. — Не и докато не си готов да лъскаш и други неща, освен подовете.

Емелин я гледаше загрижено.

— Моля те, не ме карай да чакам. Какво се случи, докато беше в музея на Хугет?

Тобиас скръсти ръце под гърдите и се облегна на стената.

— Нима си отишла още веднъж в музея на Хугет? В този костюм?

— Точно така. — Лавиния прекоси стаята и се тръшна в едно кресло. Протегна крака и огледа съсредоточено дебелиите си чорапи. — Реших, че би било от полза да проверя какви въسخни сцени са изложени в галерията на първия етаж. Хугет се правеше на много тайнствен.

— Правеше се на тайнствен заради темата на експонатите. — В гласа на Тобиас звънеше нетърпение. — Според мен е очевидно защо не искаше да обясни на една дама какво е изложил на горния етаж. Защото сцените са изцяло еротични.

— Еротични сцени от въск? — попита любопитно Емелин. — Колко необикновено.

Тобиас я погледна намръщено.

— Извинете ме, мис Емелин, изобщо не биваше да споменавам това. Еротиката не е тема, по която се говори в присъствието на млади дами.

— Не се притеснявайте за мен — отговори безгрижно девойката. — По време на пребиваването ни в Рим Лавиния и аз научихме куп неща за еротиката. Както вероятно знаете, мисис Андърууд беше жена със свободен нрав.

— Права сте — съгласи се безизразно Тобиас. — Знам за нея. Всички в Рим знаеха за забавленията ѝ.

— Да не се отклоняваме от темата — намеси се Лавиния. — Вероятно си спомняш какво ти казах за реакцията на Хугет, когато го попитах за восъчните фигури на горния етаж. Но не беше само това. Ти и аз повярвахме, че той е открил нещо познато в сцената, която му занесохме. Тази сутрин се събудих с мисълта, че е твърде възможно в заключената галерия да са изложени произведения от същия скулптор.

Тобиас я погледна втрещено.

— Отишла си при Хугет да разгледаш тези скулптури? Но защо, за бога?

Лавиния махна вяло с чашата в ръката си.

— Вече ти обясних. Искях да видя изработката на скулптурите. Платих на чистачката, за да ми предостави ключовете си, премених се в дрехите ѝ и отидох в музея.

— И какво? Да разбирам ли, че си видяла скулптурите? Смяташ ли, че нещата, които са изложени там, са изработени от същия художник, създал заплашителната сцена?

— Ще ти отговоря съвсем честно: не съм напълно сигурна.

— С други думи, този маскарад е бил напълно излишен, така ли? — Тобиас поклати глава. — Ако си беше направила труда да поискаш съвет от мен, щях да ти препоръчам нещо по-добро.

— Аз не бих казала, че съм си загубила времето. — Лавиния го погледна над ръба на чашата си. — Фигурите на Хугет са в естествен ръст. Разликата в големината ме затрудни. Не съм съвсем сигурна, но смятам, че открих доста прилики.

Въпреки гнева си Тобиас изглеждаше заинтригуван.

— Наистина ли?

— Да. Открих достатъчно прилики, затова смятам, че е целесъобразно да помоля мисис Воун да разгледа фигурите и да ни каже мнението си — заяви Лавиния.

— Разбирам. — Тобиас приседна на ръба на писалището и с отсъстващ вид започна да разтрива левия си крак. — За съжаление не е лесно да осъществим това намерение. Хугет със сигурност няма да изпълни молбата ни, дори ако няма какво да крие. Нали знаеш, че не е позволено на дами да се качват на горния етаж. Сигурно няма да направи изключение дори ако му кажем, че дамата е художничка.

Лавиния облегна глава на креслото и се замисли за Пег и допълнителните ѝ доходи.

— Чистачката на Хугет няма да има нищо против да ни даде ключа от галерията, разбира се, срещу съответно заплащане. Ще го направим в деня, когато Хугет отива да лекува ревматизма си.

— Не разбирам — обади се Емелин. — Защо някой трябва да плати за използването на ключа и да се промъкне тайно в галерията, след като може просто да си купи билет на входа?

— Чистачката не дава ключа на посетители — обясни спокойно Лавиния, — а на жени, които печелят хляба си, като предлагат известни услуги на джентълмените, дошли да разгледат еротичните картини.

Емелин вдигна вежди.

— Искаш да кажеш, на проститутки?

Лавиния се покашля, не смеейки да погледне Тобиас.

— Пег ми разказа, че мъжете, които разглеждат изложеното на горния етаж, често са в настроение да се позабавляват с момичета от улицата. Доколкото разбирам, експонатите им оказват такова въздействие.

Тобиас извъртя очи към тавана, но не каза нищо.

— Разбирам. — Емелин стисна устни и се замисли. — Имала си късмет, че в изложбената зала не е имало мъже. Ако те бяха видели в тази рокля, със сигурност щяха да те помислят за проститутка.

— Хмм... — Промърмори неясно Лавиния.

Тобиас я погледна изпитателно.

— Лавиния?

— Какво?

— Имаше ли мъже в помещението, когато влезе там?

— Не, разбира се — отговори бързо тя. — Когато влязох в горната галерия, тя беше празна.

— Предполагам също, че никой от клиентите на Хугет не е влязъл в галерията, докато си била там. Или се лъжа?

Лавиния издиша шумно.

— Мисля, че е по-добре да ни оставиш насаме, Емелин.

— Защо, за бога? — извика разтревожено момичето.

— Защото следващата част от разговора не е подходяща за твоите невинни ушички, мила моя.

— Глупости! Какво неподходящо има в еротичните сцени от галерията на мистър Хугет?

— Аз се боя по-скоро от езика на мистър Марч, когато дава израз на лошото си настроение.

Емелин примигна.

— Но мистър Марч изобщо не е в лошо настроение.

Лавиния изпи остатъка от шерито в чашата си и я остави настрана.

— Сега не, но само след минута ситуацията ще се промени.

Когато след около час влезе в кабинета си, Тобиас все още кипеше от гняв. Антъни, който седеше зад писалището му, вдигна заинтересовано глава. Лицето му изрази първо ужас, после развеселеност и накрая примирение. Остави писалката, облегна се назад и опря ръце на страничните облегалки.

— Пак си се карал с мисис Лейк, нали? — попита той без предупреждение.

— И какво от това? — Тобиас изкриви лице. — Впрочем, това е моето писалище. Ако нямаш нищо против, бих искал да си седна на мястото. Имам работа.

— Явно този път караницата е била ожесточена. — Антъни стана и заобиколи писалището. — Един ден ще отидеш твърде далеч и тя ще разтури партньорството ви.

— Защо ѝ е да го прави? — Тобиас се настани удобно в креслото си. — Много добре знае, че се нуждае от моята помощ.

— Също както ти се нуждаеш от нейната. — Антъни застана зад големия глобус, поставен в стойка до камината. — Но ако продължаваш така, може да ѝ хрумне мисълта, че ще се справя добре и без теб.

Лицето на Тобиас изрази известно смущение.

— Тя е безогледна и импулсивна, но не е глупачка.

Антъни го посочи с пръст.

— Запомни какво ти казвам. Ако не се научиш да се отнасяш към нея с необходимия респект и да се държиш учтиво, както заслужава една дама, тя ще загуби търпение и ще се отърве от теб.

— Значи ти смяташ, че тя заслужава учтивост и респект само защото е дама?

— Естествено.

— Ако искаш, ще ти разкажа някои неща за поведението на въпросната дама — предложи с безизразно лице Тобиас. — Истинската дама никога не би облякла дрехи на чистачка, за да се промъкне в

галерия с еротични восъчни фигури, предназначени само за мъжки очи. Истинската дама никога не би се поставила нарочно в ситуация, в която ще я сметнат за евтина уличница. Истинската дама никога не би се изложила на глупави рискове, които я принуждават да защитава честта си с мръсен парцал.

Антъни го слушаше и очите му все повече се разширяваха от изненада.

— Велики боже! Нима искаш да ми кажеш, че днес следобед мисис Лейк се е изложила на опасност? Затова ли си в такова ужасно настроение?

— Да, точно това искам да ти кажа.

— Проклятие! Това е ужасно. Добре ли е тя?

— Разбира се, че е добре — отговори през стиснати зъби Тобиас. — Благодарение на парцала и на бързия си ум. Била е принудена да се отбранява срещу двама мъже, които са я помислили за проститутка.

— Благодарни на бога, че дамата не е от онези, които припадат при всяка криза. — В гласа на Антъни прозвуча облекчение. — С парцала, казваш? — В погледа му светна възхищение. — Трябва да кажа, че тя е много изобретателна жена.

— Сега не говорим за изобретателността ѝ. Аз съм на мнение, че тя не би трябвало сама да се поставя в такова положение. В никакъв случай.

— Ами... виж, ти сам каза, че мисис Лейк е много независима.

— Независима е много слаба дума. Мисис Лейк е неукротима, непредвидима и ужасен инат. Не позволява да ѝ дават тон в живота и приема съвети само когато ѝ е изгодно. Никога не знам каква ще е следващата ѝ стъпка, а тя не изпитва потребност да ме уведомява за действията си. Научавам за тях едва когато вече е много късно да я спра.

— Сигурно е на мнение, че ти имаш точно същите грешки — отговори подигравателно Антъни. — Неукротим си и не съм забелязал да изпитваш потребност да я уведомиш за планове си, преди да предприемеш нещо.

Тобиас беше готов да избухне.

— Какво говориш, по дяволите! Изабщо не е необходимо да я уведомявам за всяка стъпка, която предприемам. Доколкото я познавам, тя ще настоява да ме придружи, а когато отивам да говоря с

някого от осведомителите си, това е невъзможно. Не мога да я водя в заведения като „Трифон“, нито в клубовете, където имат достъп само мъже.

— С други думи, ти също не уведомяваш мисис Лейк за плановете си, защото знаеш, че има голяма вероятност да се скарате.

— Точно така. Да се караш с Лавиния е безсмислено.

— Това означава, че понякога губиш.

— Дамата може да бъде извънредно трудна.

Антъни не отговори на тази забележка. Единственият коментар беше многозначителното повдигане на веждите му.

Тобиас посегна към един молив и зачука по масилницата. Незнайно по каква причина изпитваше потребност да се защитава.

— Днес следобед мисис Лейк е била нападната — обясни той колкото можеше по-спокойно. — Мисля, че имам сериозна причина да съм в лошо настроение.

Антъни се замисли, после за учудване на Тобиас кимна в знак на съгласие.

— Понякога страхът оказва такова въздействие върху мъжа, нали? — отбеляза мъдро той. — Не те обвинявам за силните чувства в този случай. Несъмнено тази нощ ще страдаш от кошмари.

Тобиас не му отговори. Както винаги, Антъни имаше право.

Когато мисис Хилтън въведе Антъни в кабинета ѝ, Лавиния изненадано вдигна глава от бележките си.

— Добър ден, сър.

Момъкът направи елегантен поклон.

— Благодаря, че ме приехте, мисис Лейк.

Лавиния успя да се усмихне любезно и не му позволи да забележи колко е напрегната.

— Винаги сте добре дошъл в дома ми. Моля, седнете, мистър Синклер.

— Ако нямате нищо против, ще остана прав. — Лицето на Антъни изразяваше решителност. — Малко ми е трудно да говоря. Никога преди не съм правил такова нещо.

Най-лошите ѝ страхове се потвърдиха. Потисна въздишката си, затвори тетрадката и се подготви да изслуша официална молба за

ръката на Емелин.

— Преди да започнете, мистър Синклер, искам да ви кажа, че ви ценя високо. Вие сте забележителен млад мъж.

Антъни явно се изненада от забележката ѝ.

— Много мило, че ми казвате това, мадам.

— Доколкото знам, току-що сте навършили двадесет и една години.

Момъкът смръщи чело.

— Какво общо има възрастта ми?

Лавиния се покашля.

— Има хора, които са по-зрели от годините си. Емелин със сигурност е една от тях.

В очите на Антъни светна възхищение.

— Мис Емелин е учудващо умна девойка.

— Макар че още не е навършила осемнадесет години.

— Да, наистина.

Не се справям добре, упори се Лавиния.

— Факт е, че аз не бих искала Емелин да се омъжи твърде рано, сър.

Антъни засия.

— Напълно съм съгласен с вас, мисис Лейк. Мис Емелин не бива да бърза с този въпрос. Би било голяма грешка, ако се сгоди прибързано. Забележителен ум като нейния сигурно ще се чувства много потиснат и ограничен в рамките на брака.

— Тук сме на едно мнение, сър.

— Според мен трябва да разрешите на мис Емелин сама да определи темпото.

— Направила съм го, сър.

Антъни кимна и продължи:

— Колкото и да се възхищавам на мис Емелин и колкото и да съм загрижен за щастието ѝ...

— Не знаех, че сте загрижен.

— Разбира се, че съм — увери я Антъни. — Но, както вече казах, днес не съм дошъл да говорим за бъдещето на вашата племенница.

Лавиния изпита толкова силно облекчение, че ѝ се зави свят. Вече не беше нужно да търси извинения, за да отхвърли предложението му. Отпусна се и се усмихна на Антъни.

— В такъв случай, мистър Синклер, за какво искате да говорите с мен?

— За Тобиас.

Част от облекчението ѝ се изпари.

— Какво за Тобиас? — попита предпазливо тя.

— Знам, че днес следобед сте се карали.

Лавиния махна небрежно.

— За пореден път не успя да се въздържи. Какво толкова? Както вече казах, не му е за първи път.

Антъни кимна нещастно.

— Тобиас е склонен към известна... рязкост. Освен това никога не е бил търпелив с глупците.

— Аз не се смятам за глупачка, мистър Синклер.

В очите на момъка светна ужас.

— Дори не съм намекнал за нещо подобно, мисис Лейк.

— Благодаря.

— Опитвам се да ви кажа, че в природата на връзката му с вас има нещо, което непрекъснато го предизвиква.

— Ако сте дошли да ме помолите да не го нервирам повече, боя се, че си губите времето. Уверявам ви, че не го правя нарочно. Но както вече отбелязахте, в природата на нашата връзка има нещо, което го изнервя.

— Точно така. — Антъни се заразхожда напред-назад. — Работата е там, че не бих искал да го съдите много строго, мисис Лейк.

Сега беше неин ред да се изненада.

— Какво имате предвид?

— Уверявам ви, че под малко грубата си външност Тобиас е чудесен човек. — Антъни спря пред прозореца. — Никой не го познава по-добре от мен.

— Разбирам, че сте много привързан към него.

Антъни изкриви лице.

— Някога не беше така. Истината е, че когато сестра ми се ожени за него, бях враждебно настроен. Даже го мразех.

Лавиния се изненада още повече.

— Но защо, за бога?

— Защото Ан беше принудена да се омъжи за него.

— Не мога да повярвам. — Лавиния не искаше да чуе, че Тобиас е прелъстил едно невинно момиче и му е направил дете.

— Тя се ожени за Тобиас заради мен, но и заради себе си. Не можех да се примиря с мисълта, че Ан се пожертва заради нас двамата. Известно време бях убеден, че Тобиас е олицетворение на злото.

— Боя се, че не ви разбирам — пошепна Лавиния.

— След като родителите ни починаха, сестра ми и аз отидохме да живеем при леля и чичо. Леля Елизабет изобщо не беше въодушевена, че трябва да се грижи за две деца. А чичо Далтън беше отворителен тип. Нападеше прислужничките и гувернантката... и други беззащитни жени, имали нещастieto...

— Разбирам.

— Негодникът се опита да прелъсти Ан! Тя се отбраняваше с всички сили, но той беше много настойчив. Ан се стараеше да не се мярка пред очите му, а вечер се криеше в моята стая. В продължение на три месеца всяка нощ барикадирахме вратата. Убеден съм, че леля Елизабет знаеше какво става, защото непрекъснато говореше, че трябва да омъжи Ан. Един ден се появи Тобиас. Имаше някаква делова работа с чичо.

— Мистър Марч е бил познат на чичо ви?

— По онова време Тобиас си изкарваше прехраната със сделки. Имаше доста клиенти. Чичо Далтън беше един от последните. Леля Елизабет се възползва от посещенията му, за да покани няколко съседни на вечеря и карти. След това ги задържа да нощуват в къщата под предлог, че било много късно, за да се приберат вкъщи. Ан повярва, че при толкова много хора в къщата чичо няма да я закача, и реши да прекара нощта в собствената си стая.

— И какво се случи?

— Историята е дълга, затова ще ви кажа само, че леля Елизабет се погрижи сестра ми да бъде намерена в — както тя се изразяваше — компрометираща ситуация с Тобиас.

— Велики боже! Как го е организирила?

Антъни се взираше упорито в мокрите дървета навън.

— Леля Елизабет настави Тобиас в стаята до Ан. Двете стаи имаха свързваща врата, която, естествено, беше заключена. Рано сутринта леля влязла в стаята на Ан и отключила вратата. След това се развика и вдигна на крак цялата къща. Когато се събраха всички гости

и слуги, тя заяви, че през нощта Тобиас се е промъкнал в стаята на Ан и ѝ се е нахвърлил.

Лавиния трепереше от гняв.

— Но това е смешно!

Антъни се усмихна горчиво.

— Разбира се, че е смешно. Но в очите на съседите и слугите Ан беше паднало момиче. Леля Елизабет настоя Тобиас да се ожени за нея. Бях убеден, че той ще откаже. Бях малко момче, но още тогава разбирах, че той не е от хората, които позволяват да им натрапват решения. Никой не е в състояние да го принуди да направи нещо, което не иска. Не можете да си представите колко се изненадах, когато той каза на Ан да си събира багажа.

— Прав сте, мистър Синклер. — Гласът на Лавиния прозвуча почти нежно. — Тобиас не е от хората, които допускат някой да ги принуждава. Никога не би изпълнил искането на леля ви, ако не е бил готов за това.

— Най-учудващото в случая не беше, че той веднага отведе Ан. Когато ми каза и аз да си събера багажа, направо се слисах. В този ден той спаси и двама ни, макар че аз осъзнах този факт едва след години.

— Разбирам ви. — Лавиния си представи как се е чувствало малкото момче, когато е трябвало да замине с абсолютно непознат човек. — Сигурно сте били много изплашени.

Антъни изкриви лице.

— Не се страхувах за себе си. Що се отнася до мен, бях готов на всичко, само и само да се махна от дома на ужасните ни роднини. Но умирах от страх за Ан. Нямах представа какво ще направи с нея Тобиас, когато я заведе в къщата си.

— Ан страхуваше ли се от Тобиас?

— О, не. Никога. — Антъни се усмихна на спомена. — За нея той беше рицар в блестящо въоръжение. От самото начало. Тя се влюби в него още преди каретата да е излязла от имението на чичо ни. А когато потеглихме за Лондон, вече всичко ѝ беше ясно.

Лавиния опря брадичка на ръцете си.

— Може би това е една от причините, поради които отначало не сте харесвали Тобиас. До този ден вие сте бил единственият, който се е радвал на любовта на сестра си.

Антъни я погледна замислено и смръщи чело.

— Може и да сте права. Никога не съм гледал на нещата от тази гледна точка.

— Кога се ожениха сестра ви и мистър Марч?

— След по-малко от месец. Сигурно се е влюбил в нея от пръв поглед. А и не би могло да бъде друго. Ан беше красива, външно и вътрешно. Най-мекото, най-нежното същество на този свят. Мила, прелестна, любвеобилна, уравновесена... Беше повече ангел, отколкото жена от плът и кръв. Твърде добра за този свят.

Накратко, жената на Тобиас е била пълна противоположност на мен, помисли си с известна горчивина Лавиния.

— Тобиас се страхуваше, че чувствата ѝ към него почиват само върху благодарността и скоро ще угаснат — продължи Антъни.

— Разбирам.

— Заяви на Ан, че не е длъжна да стане негова жена и че не очаква от нея да изпълнява ролята на негова любовница. И още, че независимо от решението ѝ ще намери начин да се погрижи за нас.

— Но тя го е обичала, нали?

— Да. — Антъни сведе поглед към килима, после вдигна глава към нея и на лицето му изгря тъжна усмивка. — Двамата живяха заедно само пет години. Сестра ми почина от родилна треска, бебето също не оцеля. Тобиас остана сам с едно тринадесетгодишно момче.

— Загубата на сестра ви сигурно е била голям удар за вас.

— Тобиас беше безкрайно търпелив с мен. В края на първата година от брака им вече го обожавах. — Антъни стисна до болка облегалката на стола. — Ала след като Ан почина, мисля, че се побърках. Бях твърдо убеден, че Тобиас е виновен за това.

— Това е разбираемо.

— До ден днешен се чудя защо след погребението не ме изпрати обратно при леля и чичо, или поне не ме пхна в някой интернат. И днес понякога му задавам този въпрос и той твърди, че тази мисъл никога не му е минавала през ума. Бил свикнал с мен и не искал да се разделим. — Антъни отново се загледа през прозореца, потънал в спомените си.

Лавиния примигна няколко пъти, за да прогони сълзете, нахлули в очите ѝ. Накрая се отказа от усилията, извади от чекмеджето на скрина кърпичка, избърса очите си и си издъхна носа.

Когато се овладя, сложи ръце на писалището и зачака. Антъни май нямаше намерение да продължи историята.

— Имате ли нещо против да ви задам един въпрос? — попита тя след известно време.

— Какъв въпрос?

— Питах се защо мистър Марч куца. Сигурна съм, че когато се срещнахме в Рим, му нямаше нищо.

Антъни се обърна изненадано.

— Нима не ви е разказал какво е преживял? — Помисли малко и кимна. — Да, доколкото познавам Тобиас, явно не го е направил. Същата вечер, когато вие заминахте, Карлайл дошъл в магазина. Двамата се сблъскали и бандитът го прострелял в крака. Битка на живот и смърт, нали разбирате? Тобиас едва оцеля. Трябваша му месеци, за да се възстанови. Предполагам, че ще куца още дълго. Може би до края на живота си.

Лавиния го гледаше като замаяна.

— Сега ми е ясно — пошепна най-последно. — Не знаех... Велики боже!

Отново се възцари мълчание.

— Защо ми разказахте всичко това? — попита най-сетне тя.

Антъни трепна. После я погледна настойчиво.

— Искан да го разберете.

— Какво да разбере?

— Той не е като другите мъже.

— Това ми е напълно ясно, повярвайте.

— Работата е там, че той трябва да върви по свой собствен път — продължи сериозно Антъни. — Липсва му шлифовка.

Лавиния се усмихна с разбиране.

— Нещо ми казва, че никаква шлифовка на света не е в състояние да промени характера на мистър Марч.

— Опитвам се да ви обясня, че той притежава много превъзходни качества, но за съжаление маниерите му не винаги са, каквито трябва да бъдат, особено когато общува с дами.

— О, моля ви, надявам се, че сега няма да ми представите списък с превъзходните качества на мистър Марч. Това ще е досадно и за двама ни.

— Боя се, че понякога не оценявате правилно избухливия му темперамент и липсата на маниери.

Лавиния опря ръце на писалището и стана.

— Мистър Синклер, уверявам ви, че умея да се справям с темперамента на мистър Марч и не се притеснявам от липсата на маниери.

— Наистина ли?

— Разбира се, сър. — Лавиния излезе иззад писалището си, за да го изпрати до вратата. — Как би могло да бъде другояче? Самата аз притежавам същите качества на характера. Можете да запитате всички, които ме познават.

Беше се надявала, че той ще промени решението си, но беше доста отдавна в този занаят и знаеше, че не може да очаква такова щастливо разрешение на въпроса. Опитът ѝ показваше, че веднъж сложил край на връзката с любовницата си, никой джентълмен не се връща обратно. Богатите господа от висшето общество се насищат бързо, разсъждаваше тя, и отново тръгват да търсят лесна плячка от класата, която кой знае защо наричаха полусвят.

Твърде рядко се случваше някой мъдър мъж да проумее, че е прибързал, като е сложил край на връзката си.

Сали се усмихна доволно и пусна билета в джоба, който беше пришила на наметката си. Прекрасната, топла наметка беше подарък от него. Любовникът ѝ беше много щедър. Плащаше наема на хубавата малка къща, в която я бе настанил, подаряваше ѝ красиви накити. Тя съхраняваше гривните и обиците на сигурно място в спалнята си, знаейки много добре, че те са всичко, което стои между сегашното ѝ положение и връщането в бордея, където я беше намерил.

В никакъв случай не би продала накитите, за да си плаща наема. Това бяха най-добрите ѝ години, можеше да работи още дълго и имаше твърдото намерение да бъде много усърдна. Целта ѝ беше да се сдобие с достатъчно на брой красиви, скъпи накити от богати мъже. Когато загубеше младостта и красотата си, скъпоценностите щяха да ѝ осигурят спокойни старини.

Сали се гордееше с умението да управлява финансите си. Беше работила усърдно, за да се махне от Ковънт Гардън, където трябваше да обслужва клиентите в карета или в мръсните входи на къщите. В нейната професия животът беше опасен и брутално кратък. Успя да се устрои в един сравнително добър бордей, а сега принадлежеше към привилегированите куртизанки. Бъдещето изглеждаше многообещаващо. Може би един ден щеше да има собствена лежа в театъра, с каквато разполагаха някои привилегировани дами от нейното съсловие.

През последните дни се оглеждаше дискретно за нов покровител и се надяваше да си намери такъв, докато стане време да плати наема в края на месеца. Но се бе заклела да не прибързва с новата връзка, даже ако това означаваше да се изнесе от хубавата си къщичка. Познаваше жени, направили грешката да приемат първото предложение само за да оцелеят финансово. В отчаянието си такива жени се поставяха под покровителството на мъже, които се оказваха насилници или ги използваха по начини, за които всички знаеха, че са противоестествени. Сали потрепери, като си припомни една своя позната, принуждавана от любовника си да задоволява сексуално всичките му приятели.

Тя прекоси бързо полутъмния коридор и мина през залата, без да обръща внимание на изложените от двете страни експонати. Беше тук по работа. Спря за миг поглед върху сцената с бесилката и изкриви лице. Даже да беше в настроение да разгледа музея с восъчни фигури, никога не би избрала такова място. Според нея подобни сцени бяха крайно потискащи.

Намери тясната вита стълба в края на слабо осветеното помещение. Прихвана полите си и бързо се изкачи по стъпалата. Указанията, които беше получила, бяха съвсем точни.

Тежката врата в края на стълбата не беше заключена. Отвори я и пантите изскърцаха протяжно. Влезе в горната галерия и се огледа. Макар че и тук експонатите не бяха по вкуса ѝ, изпита известно любопитство. Хугет се хвалеше по целия град, че притежавал уникална изложба, предназначена само за мъжки очи.

Табелата в близост до входа беше синя с изписани златни букви. Сали направи крачка към нея и се приведе, за да разчете написаното под слабата светлина.

СЦЕНИ ОТ БОРДЕЯ

— И това ако е интересна тема... — промърмори тя. Но може би беше предубедена, защото познаваше този занаят.

Отиде до първата осветена сцена и се загледа във фигурите на мъж и жена в легло, страстно прегърнати, с преплетени тела. Лицето на мъжа изразяваше дива решителност. Явно се приближаваше към края си, защото се притискаше в партньорката си и мускулите на гърба и задните му части изпъкваха твърде реалистично.

Тялото на жената беше моделирано с цялата му пищност и със сигурност събуждаше интереса на средноинтелигентните зрители от мъжки пол. Едри гърди и красиво закръглени хълбоци, които подхождаха повече на древногръцка статуя. Елегантни тесни стъпала. Вниманието на Сали бе привлечено от лицето на жената. В него имаше нещо познато.

Понечи да се приближи още малко, за да огледа по-внимателно жената, когато чу леко проскърцване в мрака зад гърба си. Наостри уши и попита тихо:

— Кой е там?

Никой не ѝ отговори, нито се раздвижи в мрачните сенки. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Дланите ѝ изстинаха и овлажняха. Сали познаваше тези признаци. В миналото, докато работеше по улиците, ги беше усещала често. Някои от мъжете, които се приближаваха към нея, предизвикваха тази реакция. Винаги досега беше разчитала на интуицията си, а тя ѝ казваше да се пази от тези мъже. Отказваше да тръгне с тях дори когато това означаваше да гладува ден или два.

Но мъжът в това помещение не беше непознат, който искаше да я примами в тъмна карета. Това беше нейният покровител, мъжът, който ѝ плащаше наема. Той ѝ бе изпратил писмо, за да я помоли да се срещнат тук. Нямаше причини да се страхува.

По гърба ѝ пробяга студена тръпка. Незнайно по каква причина изведнъж си спомни ключките, които се носеха в бордея — че предишната му любовница се е самоубила. Някои от по-романтичните ѝ приятелки твърдяха, че сърцето ѝ било разбито, и тълкуваха случилото се като голяма трагедия. Ала повечето клатеха глави пред толкова глупост. В тяхната професия нямаше място за чувства. Само за здрав човешки разум.

Самата тя често мислеше за предшественицата си. Познаваше Алис, макар и бегло. Не ѝ се вярваше, че би направила грешката да се влюби в закрилника си.

При спомена за бедната, глупава Алис Сали потрепери. Отново я връхлетя страх. Сигурно е заради проклетите сцени в залата, помисли си тя. Те опъваха нервите ѝ.

Не, нямаше никакви причини да се тревожи. Той сигурно играеше една от обичайните си играчки.

— Знам, че си тук, мой красиви жребецо. — Сали се изсмя с добре изиграна плахост. — Както виждаш, получих известието и съм тук. Липсваше ми.

Никой не излезе от сянката.

— Да не би да си ме повикал тук, за да разиграем някои от сцените, които виждам наоколо? — Сали се изкиска, както той обичаше. После скръсти ръце зад гърба си и продължи напред покрай фигурите. — Много лошо от твоя страна, жребецо мой. Нали знаеш, че винаги те слушам?

Никой не отговори.

Сали спря пред слабо осветената сцена с жена, коленичила пред мъж, чиито гениталии правеха чест на фантазията на художника, и се направи, че оглежда сериозно и замислено гордо щръкналия член.

— Ако питаш мен — заговори отново тя, — твоят е по-голям от този. — Това, естествено, беше лъжа, но в нейната професия беше важно да лъже клиентите. — Възможно е да съм забравила точните му размери и ще се радвам да го измеря отново. Наистина не мога да си представя по-прекрасен начин да прекараме тази вечер. Какво ще кажеш, мой прекрасни жребецо?

Отново никой не ѝ отговори.

Пулсът ѝ се ускори да непоносимост. Никога не беше изпитвала такъв страх. Дланите ѝ бяха влажни. Задъхваше се все по-силно.

Достатъчно. Не можеше повече да се бори със стария страх от улицата. Тук нещо не беше наред.

Инстинктът ѝ се обади с нова сила и тя престана да се бори с желанието да избяга. Вече ѝ беше все едно дали бившият ѝ покровител желае да възобновят връзката си или не. Трябваше по-скоро да се махне от това зловещо помещение.

Завъртя се и побягна по пътеката. В мрака вратата в другия край на галерията не се виждаше, но тя знаеше, че е там.

Внезапно нещо се раздвижи в дълбоката сянка отдясно. Първата ѝ безумна мисъл беше, че една от восъчните фигури е оживяла. После съзря под бледата светлина на фенера парче тежко желязо. Писъкът заседна в гърлото ѝ. Веднага разбра, че няма да стигне до вратата. Извърна се надясно и вдигна ръце в напразен опит да отрази удара. Отстъпи назад и кракът ѝ се удари в дървената кофа, оставена на пода.

Загуби равновесие и падна. Кофата се обърна и по пода потече мръсна вода.

Убиецът направи крачка към нея, вдигнал тежкото желязо за смъртоносен удар.

В мига, преди да загуби съзнание, Сали проумя защо възвръщаната проститутка от първата сцена в залата ѝ се беше сторила позната, фигурата имаше лицето на Алис.

В „Грифон“ беше топло и сухо, но това беше всичко, което би могло да се причисли към предимствата на задимената таверна. Въпреки това Тобиас беше убеден, че във влажна, мъглива нощ като тази те не са за пренебрегване.

Огънят в огромната камина пламтеше буйно и огряваше помещението със злобно трепкащата си светлина. Слугините бяха едри, пълни, весели — всички до една. Смайлинг Джек, собственикът на кръчмата, ги харесваше такива.

Специално за вечерта Тобиас се бе преоблякъл. Носеше вехт панталон, с каквито ходеха работниците по доковете, лошо ушит сюртук, безформен каскет и груби ботуши. Затова, докато се промъкваше между масите, никой не му обърна внимание. Гостите на „Грифон“ бяха от най-нисшите слоеве на обществото. Тобиас намираше, че куцането, което иначе го нервираше, днес подхожда на облеклото му. Повечето мъже по масите имаха едно или друго нараняване. Куцане като неговото беше ежедневие. Също както грозни белези по лицето и липсващи пръсти, превръзки на очите и дървени крака. В залата имаше от всички видове.

Слугиня с пищни гърди му препречи пътя и го дари с окуражителна усмивка.

— Здравсти, красиви господине, какво ще желаете тази вечер?

— Имам работа със Смайлинг Джек — отговори тихо Тобиас.

Беше си създал навика да не общува с обслужващия персонал и гостите на „Грифон“. Грубият акцент на доковете, който използваше при посещенията си, издържаше само кратки разговори. Не беше сигурен дали ще успее да проведе по-дълъг и обстоен разговор.

— Джак е в стаята си отзад. — Слугинята посочи към края на коридора и му намигна. — По-добре почукайте, преди да влезете.

Тя изчезна сред тълпата, вдигнала високо празната табла.

Тобиас мина между масите и пейките и тръгна по мрачния коридор, водещ към помещението, наречено от Смайлинг Джек

„кабинет“. Спря пред дебелата врата и се вслуша напрегнато. Щом чу приглушен женски смях, почука силно.

— Изчезвай, който и да си. — Гласът на Джек изгърмя като товар въглища. — Имам важна работа.

Тобиас сложи ръка на бравата и натисна. Вратата се отвори навътре. Той направи крачка напред и се огледа.

Смайлинг Джек, грамадният собственик на „Грифон“, се бе настанил зад издрасканото си писалище. Бе заровил лице в едрите, голи гърди на жената, която седеше в скута му. Полите ѝ бяха вдигнати до талията и разкриваха пищен бял задник.

— Получих съобщението ти — изрече спокойно Тобиас.

— О, ти ли си, Тобиас? — Джек вдигна глава, примигна и се засмя. — Малко си подранил май.

— Не.

Джек изръмжа нещо и цапна жената по дупето.

— Изчезвай, миличка. Приятелчето ми бърза. Не виждаш ли, че тази вечер няма никакво търпение?

Жената се изкиска развеселено.

— О, я стига, Джек. — Тя размърда задните си части и обясни: — Аз ще си седя тук и ще продължим онова, което започнахме, а вие двамата ще си обсъждате деловите въпроси.

— Боя се, че няма да стане, сладурче. — Джек въздъхна със съжаление и я вдигна внимателно от скута си. — Отклоняваш вниманието ми, нали разбираш. Не мога да се концентрирам върху работата си, докато ти си тук.

Жената се засмя гърлено, стана и разтърси полата си. После намигна на Тобиас. Явно не бързаше да напусне помещението. Хълбоците ѝ се поклащаха изкусително, докато напускаше стаята, и двамата мъже я изпратиха с погледи. Вратата се затвори зад нея и смехът ѝ постепенно заглъхна по коридора.

— Нова келнерка. — Джек затвори панталона си. — Смятам, че ще е много добра.

— Явно има весел характер. — Тобиас изостави акцента на доковете. Двамата с Джек се познаваха достатъчно добре.

Тобиас знаеше например историята на гротескния белег, който бе донесъл на собственика името Смайлинг Джек. Раната от нож, нанесена му от една бедна шивачка, трябваше да бъде защита с

няколко шева. Дълбока и опасна, тя започваше от ъгъла на устата и стигаше до ухото. След като зарасна, Джек заприлича на ухилен череп.

— Точно така, приятелю. — Джек стана от стола, разкърши масивното си тяло и даде знак на Тобиас да седне на един от тапицираните с кожа столове пред камината. — Заповядай, разположи се удобно. Нощта е ужасна. Ще ти почерпя с моето хубаво бренди, за да прогони студа от тялото ти.

Тобиас посегна към най-близкия стол, обърна го и го възседна. Скръсти ръце върху облегалката и се опита да пренебрегне болката в крака.

— С удоволствие ще пийна малко бренди — каза той. — Какви новини имаш за мен?

— Няколко. Със сигурност ще те заинтересуват. Нали ме помоли да проуча жените на Невил. — Джек наля щедри порции бренди в две чаши. — Е, поогледах се и открих няколко интересни неща.

— Слушам те.

Джек подаде едната чаша на Тобиас и се върна на стола зад писалището си.

— Ти ми каза, че обикновено Невил си взема жени от бордеите, вместо да ги търси сред модните куртизанки. Оказа се прав.

— Какво научи за тях?

— Не ми е съвсем ясно защо се задоволява с евтини уличници, но едно мога да ти кажа. Когато жени от бордеите се хвърлят в реката, властите не ги е грижа. — Джак се намръщи и белегът му се разкриви ужасяващо. — Някои хора даже казват: добре, че се е удавила. Една проститутка по-малко.

Тобиас отпи глътка бренди.

— Да не би да намекваш, че не само една, а няколко любовници на Невил са се хвърлили в реката?

— Нямам представа колко жени са се удавили, след като ги е захвърлил, но за две съм сигурен. Първата жена с разбито сърце се казваше Лизи Пратер и се е удавила преди година и половина. Името на втората беше Алис и преди няколко месеца я извадиха от реката. Според слуховете има още три, които са сложили край на живота си по същия начин.

Тобиас отпи отново от бавно стоплящото се бренди в ръцете му.

— Трудно ми е да повярвам, че цели пет жени са били толкова съкрушени от раздялата с Невил, че са посегнали на живота си.

— Прав си. — Джек се облегна назад и столът му изскърца тревожно. Той пренебрегна предупреждението и скръсти ръце върху огромния си корем. — Виж, такива неща се случват, макар и не често. Винаги се намира някое глупаво момиче да повярва, че богатият покровител е истинската му любов. Нормално е, когато връзката приключи, да полудее от мъка. Но повечето жени знаят с какво се захващат, като се съберат с мъж в позицията на Невил. Обслужват го и се стараят да измъкнат колкото може повече от него, а като им каже, че вече трябва да си плащат наема сами, започват да си търсят друг покровител.

— Знам. Това е сделка, изгодна и за двете страни.

— Точно така. — Джек отпи голяма глътка бренди, остави чашата и изтри устата си. — А сега слушай внимателно, защото идва най-интересната част от историята.

— Какво искаш да кажеш?

— Сали, последната любовница на Невил, също е изчезнала. От вчера следобед никой не я е виждал.

Тобиас не се помръдна.

— И тя ли е в реката?

— Още е рано да се каже. Не съм чул да са извадили труп от Темза, но обикновено минават по няколко дни. Всичко, което мога да кажа, е, че Сали е изчезнала. А щом моите информатори не са могли да я намерят, значи наистина я няма.

— Проклятие... — Тобиас разтърка крака си.

Смайлинг Джек го остави да помисли над новината, преди да продължи.

— Има и още нещо, което сигурно искаш да знаеш.

— За Сали ли?

— Не. — Джек понижи глас, макар че бяха сами в стаята. — Става въпрос за Блу Чеймбър. Пак започнаха да се носят слухове.

Тобиас присви очи.

— Нали ти казах, че Блу Чеймбър приключи! Азур и Карлайл са мъртви. Третият успя да се скрие, но аз ще го намеря. Няма да се спра пред нищо.

— Онова, което казваш, сигурно е вярно. Но ако се съди по слуховете, които се носят по улиците, в момента се води малка частна война.

— И кой воюва?

Джек вдигна рамене.

— Това не мога да кажа, но чух, че който спечели, ще поеме контрола над остатъците от Блу Чеймбър. Разправят, че планирал отново да изгради империята, рухнала след смъртта на Азур.

Тобиас се загледа в огъня. Трябваше много внимателно да обмисли изненадващата новина.

— Задължен съм ти за тази информация — каза най-после.

— Ами да. — Смайлинг Джек се засмя доволно. — Длъжник си ми. Но няма за какво да се притеснявам. Ти винаги си плащаш сметките.

Докато беше седял в „Грифон“, мъглата се беше сгъстила. Тобиас спря на улицата и се огледа. Светлините от кръчмата не стигаха далеч. Осветяваха мъглата и изглеждаха странно ярки, но не разкриваха почти нищо.

След минута размисъл той прекоси улицата, устоявайки на порива да вдигне яката на прастарото си палто и да закрие ушите си. Дебелата вълна щеше да прогони студа, но и щеше да закрие гледката настрани и да приглуши шумовете на нощта. В тази част на Лондон човек имаше нужда от всичките си сетива.

Тобиас забърза през мъглата и скоро потъна в мрака. Улицата изглеждаше пуста. В нощ като тази това не беше изненадващо.

Когато най-сетне остави зад гърба си неестествените светлини от „Грифон“, той тръгна по слабата светла ивица, която прорязваше мрака. Предположи, че тя идва от фенера на спряла карета, и се запъти натам, като се стараеше да върви по средата на улицата, колкото може по-далече от неосветените странични улички и тъмните входи на къщите.

Въпреки всички предпазни мерки единственото предупреждение беше тихият, плъзгащ се шум от стъпките на мъж, който тръгна след него. Уличен крадец.

Тобиас се пребори с напора да се обърне и да застане срещу нападателя. Знаеше, че това няма да му помогне. Лондонските улични разбойници ходеха винаги по двама.

Затова се стрелна настрана и потърси защита в най-близката стена в гърба си. Остра болка прониза левия му крак, но внезапната промяна на посоката изпълни целта си. Мъжът зад него загуби следата.

— По дяволите, изгубих го.

— Запали фенера. Побързай, човече. Хайде, давай, иначе никога няма да го намерим в тази проклета мъгла.

Това е отговор на въпроса ми, каза си Тобиас. Наистина го гонеха двама улични разбойници. Гневните гласове издаваха къде са застанали.

Той извади пистолета от джоба си и зачака.

Първият мъж изруга ядно и се захвана с фенера. Когато блесна светлина, Тобиас видя целта и натисна спусъка. Трясъкът на пистолета отекна по цялата улица, фенерът се счупи.

Разбойникът изкрещя и изпусна фенера. Маслото се разля по паважа и избухна в ярки пламъци.

— Проклятие, онзи има пистолет — изохка вторият разбойник.

— Да, обаче си изстреля барута, нали? Вече няма полза от оръжието.

— Някои хора носят по два пистолета.

— Не и когато не очакват проблеми. — Мъжът се очерта на фона на трепкащата светлина, която хвърляше запаленото масло. Ухили се като същински дявол и надигна глас: — Ей ти, там в мъглата! Дошли сме да ти предадем важно послание.

— Няма да ти отнемем много време — присъедини се към него другарят му. — Искаме само да сме сигурни, че разбираш колко сериозно е посланието.

— Къде е той? Нищо не виждам, по дяволите!

— Млъкни и се послушай, жалки глупако!

Каретата в другия край на улицата се раздвижи. Тракането на колелата и тропотът на копита по влажните камъни отекнаха в нощта. Тобиас се възползва от шума, свали кърпеното си палто и го окачи на желязната решетка наблизко.

— Проклятие, онзи гаден нощен пазач върви право в нашата посока! — извика един от разбойниците.

„Само не колата на нощния пазач“, помисли си Тобиас и излезе напред, за да не я пропусне. „Моля, само не колата на нощния пазач. Всяко друго превозно средство, само това не.“

Люлеещият се фенер почти се изравни с него. Мъжът на капрата крещеше и пляскаше с юздите по гърбовете на конете, за да ги подкани да бързат. Тобиас посегна и се хвана за каретата.

Ужасната миризма от вътрешността го улучи като удар. Нощният пазач си беше свършил работата: беше събрал боклука от домакинствата и магазините в квартала и беше изпразнил частните клозети. Тобиас се опита да задържи дъха си, докато се изтегли на капрата.

— Не можа ли да намериш друга кола? — попита укорно той, когато най-сетне се отпусна на седалката до кочияша.

— Съжалявам. — Антъни плесна отново по гърбовете на конете. — Когато съобщението ти стигна до мен, беше вече доста късно. Не намерих нито една свободна карета. В нощ като тази всички са заети.

— Ето го — изкрещя зад тях един от разбойниците. — Ей там, пред парапета. Виждам палтото му.

— Бях принуден да вървя пеша. — Антъни повиши глас, за да надвика тропота на конете. — Срегнах нощния пазач и му предложих малко пари, за да използвам колата му. Обещах да му я върна след час.

— Сега те хванахме — изкрещя другият разбойник. По паважа отекнаха стъпки.

— Какво е това, по дяволите? Няма го! Сигурно се е качил на колата на нощния пазач. Проклятие!

В нощта отекна изстрел и Тобиас подскочи стреснато.

— Не се притеснявай — успокои го Антъни. — Сигурен съм, че скоро ще си намериш ново палто, което да прилича досущ на старото.

В мъглата отекна втори изстрел. Конете на нощния пазач се подплашиха. Това не беше част от нормалната им работа. Наострили уши, двете стари кранти препуснаха в нощта.

— Изчезна, казвам ти! Толкова труд, а сега няма да ни платят. Трябва да го хванем!

След като гласът на разбойника заглъхна, Тобиас каза:

— Планът ми беше прост и разумен. Всичко, което се искаше от теб, беше да намериш карета и да ме чакаш на улицата пред „Грифон“,

в случай, че възникнат проблеми и стане наложително да изчезна бързо.

— Необходима предпазна мярка, като се има предвид в какъв квартал сме попаднали. — Антъни плющеше с юздите и въодушевено играеше ролята на кочияш. — Само си помисли какво можеше да се случи, ако не ми беше изпратил съобщение да те чакам пред кръчмата.

— Знаеш ли, дори за миг не си помислих, че ще използваш колата на нощния пазач. А може би трябваше...

— Умният мъж работи със средствата, които са му подръка. Ти си ме научил да действам така — отговори ухилено Антъни. — Казах ти, всички наемни карета бяха заети. Обстоятелствата ме принудиха да прибягна до това средство. Проявих инициативност.

— Инициативност ли?

— Точно така. Къде отиваме сега?

— Първо ще върнем това прекрасно превозно средство на законния му собственик и ще му платим за услугата. След това ще се приберем вкъщи.

— Още не е много късно. Не искаш ли да отидеш в клуба си?

— Портиерът няма да ме пусне. Ако още не си забелязал, и двамата имаме спешна нужда от баня.

— Мисля, че си прав.

След час Тобиас излезе от ваната, изсуши се пред огъня и облече халата си. Слезе долу и намери окъпания Антъни да облича чист панталон и риза, които бе взел от старата си стая.

— Е? — Антъни се настани в най-удобното кресло и протегна крака към огъня. Дори не се обърна да види как изглежда Тобиас. — Разкажи ми всичко. Как мислиш, дали онези двамата са обикновени улични разбойници?

— Не. Казаха, че им плащат, за да ми предадат някакво послание. Тобиас застана пред огъня с ръце в джобовете на халата.

— Предупреждение ли?

— Очевидно.

Антъни леко извъртя глава към него.

— От човек, който не желае да продължиш разследванията си?

— Нямах време да ги разпитам по-подробно. Възможно е посланието да идва от човек, който желае да спра разследванията си. Но има и друг заподозрян.

Антъни му хвърли знаещ поглед.

— Помфри?

— Не приех сериозно предупреждението на Крекбърн, но е възможно да е бил прав, като ми каза, че Помфри ще пожелае да си отмъсти за случилото се в театъра.

Антъни помисли малко и кимна.

— В това има смисъл. Помфри не е от хората, които уреждат споровете по цивилизован начин. — Направи кратка пауза и попита: — Ще разкажеш ли на мисис Лейк какво се случи тази вечер?

— По дяволите, какво си мислиш за мен? Да не смяташ, че съм луд? Естествено, че няма да ѝ разкажа нищо за днешните си приключения.

Антъни кимна.

— Знаех си, че ще реагираш така. За теб е нормално да я оставиш в неведение, защото не искаш да се разтревожи за сигурността ти.

— Това няма нищо общо — изфуча Тобиас. — Няма да ѝ разкажа за срещата с двамата улични разбойници, защото съм сигурен, че тя ще се възползва от случая, за да ми изнесе цяла лекция.

Антъни изобщо не си направи труда да скрие смеха си.

— Сигурно няма да се различава много от лекцията, която ти ѝ прочете, когато ти призна, че се е преоблякла като чистачка и е отишла в музея на Хугет, за да се забърка в неприятности.

— Правилно. Ще бъде ужасно, ако трябва да изслушам същата канонада от ругатни.

Лавиния почти бе привършила закуската си, когато чу гласа на Тобиас в коридора.

— Не се притеснявайте, мисис Хилтън, вече знам пътя. Сам ще съобщя за идването си.

Емелин посегна към маслото и се усмихна.

— Както личи, имаме ранен посетител.

— Вече се чувства у нас като у дома си, нали? — Лавиния хапна още малко яйца. — Какво ли търси тук в такъв ранен час? Ако си мисли, че ще ме принуди да изслушам още няколко от поученията му, ужасно се е излъгал. Или си е въобразил, че още не ми е казал да не излизам от къщи, без да го уведомя предварително?

— Успокой се, Лавиния.

— Как да се успокоя, когато става въпрос за мистър Марч? Този човек вечно създава безпокойства. — Лавиния престана да дъвче, защото ѝ бе хрумнала нова мисъл. — Велики боже, питам се... дали пък не се е случило нещо лошо?

— Глупости. Мистър Марч говореше съвсем нормално.

— Имах предвид, че може да е станало нещо, засягащо разследванията ни.

— Ако беше станало нещо, сигурно щеше да ти съобщи веднага.

— Не разчитай много на това — заяви мрачно Лавиния. — Както ти обясних още в Италия, мистър Марч играе тъмна игра.

Вратата се отвори. Тобиас влезе в стаята за закуска и изпълни малкото, уютно помещение със силата на мъжкото си присъствие. Лавиния бързо преглътна яйцата си и се опита да пренебрегне тихата възбуда, която я обзе при появата му. Какво имаше у този човек, че събуждаше у нея неприлични чувства? Не беше нито особено едър, нито красив в общоприетия смисъл на думата. Изобщо не си правеше труда да се държи изискано, не се преструваше на джентълмен... освен това със сигурност имаше нужда от добър шивач.

На всичкото отгоре тя изобщо не беше сигурна, че той има специално отношение към нея. Макар да я желаше, надали я харесваше особено. Двамата не бяха свързани чрез въздушна, метафизична връзка, в отношенията им нямаше поезия. Точно обратното, те бяха делови партньори и се желаеха чисто физически. Изобщо не беше сигурна, че във връзката ѝ с Тобиас има нещо изключително.

Лавиния се запита дали странните чувства, които изпитваше винаги при появата му, имат нещо общо с нервите ѝ. Не би било изненадващо, каза си тя, като се имаше предвид под какво напрежение живееше в последно време.

Объркана от тази възможност, тя смачка салфетката в скута си и хвърли сърдит поглед към ранния посетител.

— Какво правите тук толкова рано, мистър Марч?

Изненадан от нелюбезното посрещане, мъжът вдигна вежди.

— И аз ти желая хубав ден, Лавиния.

Емелин се намръщи укорително.

— Не й обръщайте внимание, мистър Марч. Вероятно не е спала добре през нощта. Седнете, моля. Желаете ли чаша кафе?

— Благодаря ви, мис Емелин. Ще ми бъде приятно.

Лавиния видя с каква предпазливост седна на празния стол и на челото ѝ се изписа загрижена бръчка.

— Да не сте навехнали крака си, сър?

— През нощта го пресиших малко и сега ме наболява. — Тобиас се усмихна на Емелин и пое чашата с кафе от ръцете ѝ. — Няма причини за безпокойство.

— Не се безпокоя — увери го високомерно Лавиния. — Само проявих любопитство. Какво правиш с крака си, е само и изцяло твоя работа.

Тобиас я погледна развеселено.

— Мога само да се съглася с тази забележка, мадам.

Изведнъж в съзнанието ѝ блесна споменът как през онази нощ в каретата той мушна краката си между нейните. Погледите им се срещнаха през масата и тя разбра с ужасяваща яснота, че и той си спомняше за онова страстно интермецо.

Уплашена, че ще се изчерви от смущение, Лавиния отново се зае с яйцата в чинията си.

Емелин, която не забелязваше нищо от бушуващите помежду им чувства, се усмихна на Тобиас.

— Да не би снощи да сте танцували, сър?

— Не — поклати глава мъжът. — Кракът ми не понася танците. Посветих се на други упражнения.

Лавиния стисна здраво вилицата и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Ами ако Тобиас беше прекарал нощта при друга жена?

— Днес имам много работа — заяви рязко тя. — Може би ще бъдеш така добър да ни обясниш защо си дошъл в този ранен час.

— За да ти кажа, че и аз имам планове за днешния ден. Може би трябва да ги съгласуваме.

— Имам намерение да говоря с мисис Воун и да я помоля да ми каже мнението си за восъчните фигури в галерията на горния етаж —

обясни Лавиния.

— Добро намерение. — Тобиас я удостои с учтиво питаща усмивка. — Но как смяташ да я вкараш в онова помещение? Разбира се, ако се съгласи да разгледа фигурите. И нея ли ще преоблечеш като чистачка?

Пренебрежителното му държание я извади от равновесие.

— Не, измислих друг начин, за да я въведа в галерията. Сигурно няма да е трудно да подкупим момчето, което продава билети на входа.

— Ти говориш напълно сериозно, нали? — Тобиас остави чашата с кафе на масата и се наведе към нея. — По дяволите, Лавиния, много добре знаеш, че не искам да влизаш сама в онзи музей.

— Няма да съм сама. Мисис Воун ще е с мен. — Тя замълча за миг. — Ти също си поканен да дойдеш с нас, ако желаеш.

— Благодаря ти — отвърна подигравателно той. — Приемам с радост.

Настана кратко мълчание. Тобиас протегна ръка и си взе препечена филийка. Лавиния видя как блеснаха зъбите му, когато я захапа, и преглътна.

— Още не си ми казал защо дойде толкова рано — напомни му тя.

Тобиас дъвчеше замислено.

— Дойдох да те попитам дали желаеш да ме придружиш. Трябва да потърся една жена на име Сали Джонсън.

— Коя е Сали Джонсън?

— Последната любовница на Невил. Завчера е изчезнала безследно.

— Не разбирам. — Любопитството ѝ веднага се събуди. — Мислиш ли, че има някаква връзка с разследването ни?

— Още не мога да кажа. — Лицето му изрази предпазливост. — Но имам неприятното усещане, че връзката ще се появи.

— Разбирам. — Лавиния стана малко по-любезна. — Хубаво е, че дойде рано сутринта, за да ме уведомиш за плановете си и да ме помолиш да те придружа.

— Искаш да кажеш, за разлика от тайнствеността, с която ти проведе вчерашните си разследвания при Хугет? — Тобиас кимна. — Права си. Може би — за разлика от теб — аз приемам по-сериозно споразумението ни да работим като партньори.

— Това не е вярно. — Лавиния почука с вилица по чинията си.
— Какво ти става, Тобиас? Защо ме молиш да дойда с теб?

Той хапна още малко от филийката и я погледна настойчиво.

— Причината е, че ако имам късмет да намеря Сали, трябва да поговоря с нея. Предполагам, че тя ще бъде по-откровена с жена, отколкото с мен.

— Знаех си. — Лавиния кимна доволно. — Дошъл си не защото ме смяташ за равностоеен партньор, а защото имаш нужда от моята помощ в собствените си разследвания. Какво очакваш от мен? Да хипнотизирам Сали и да я накарам да говори откровено?

— Винаги ли трябва да поставяш под въпрос мотивите ми?

— Когато става въпрос за теб, сър, предпочитам да действам предпазливо.

Тобиас се усмихна и очите му засвяткаха.

— Не винаги, Лавиния. Не забравяй, че досега си направила най-малко две изключения от правилото.

Къщата беше съвсем малка, с две стаи на горния етаж и кухня и дневна на партера. Съседите не бяха кой знае какви, но поне се намираше далече от бордеите.

Не беше нужно много време, за да установят, че Сали не е вкъщи. Тобиас беше подготвен за тази възможност.

Лавиния стоеше до него пред кухненската врата, от която се слизаше под нивото на улицата, и гледаше как се мъчи да отвори с тънко желязо между вратата и касата.

— Невил очевидно не е бил много щедър към Сали — установи тя. — Къщата не е нищо особено.

Дърво и метал изскърцаха жално, когато Тобиас завъртя желязото.

— Невил я е взел от бордея. Сигурно се е чувствала тук като в господарска къща — отговори той.

— Да, мисля, че си прав.

Вратата се отвори. Лавиния се уви по-плътно в наметката си и втренчи поглед в тъмния коридор.

— Надявам се, че няма да се натъкнем на труп. Един ми стига.

Тобиас тръгна пред нея.

— Ако Сали е била сполетяна от същата съдба като предшественичките си, вероятно ще намерят тялото ѝ в реката, не тук.

Треперейки, Лавиния пристъпи прага.

— Не виждам смисъла, Тобиас. Защо му е да убива любовниците си?

— На този въпрос няма разумен отговор.

— Даже да се разправя с бедните жени по такъв жесток начин, какво общо има това със смъртната заплаха, получена от мисис Доув, или с Блу Чеймбър?

— Още не мога да кажа. Може би нищо. А може би много.

Лавиния спря насред кухнята и смръщи нос. Вътре миришеше нетърпимо на гнило месо.

— Надявам се, че ти е ясно какво казваш. Обвиняваш клиента си в лъжа и убийство.

— Както вече ти казах, всички клиенти лъжат. — Тобиас отвори кошницата за зеленчуци и погледна вътре. — Това е една от многото причини, поради които има смисъл да поискаш аванс, когато приемаш поръчение за разследване.

— Ще го запомня. — Лавиния отвори един шкаф и надникна вътре. — Надявам се, че поне имаш теория защо Невил убива любовниците си.

— Възможно е да е луд.

Лавиния потрепери.

— Да.

— Има и друг възможен мотив. — Тобиас хлопна капака на кошницата и се обърна към нея. — Мъж, който крие любовницата си в малка къща в отдалечен квартал, обикновено желае да прекарва голяма част от времето си в нейната компания.

— Вероятно много повече, отколкото в компанията на съпругата си.

— Точно така. — Тобиас я изглежда загадъчно отстрани. — Като се има предвид, че повечето бракове във висшето общество се сключват по финансови и обществени причини, не е изненадващо мъжът да има много по-интимна връзка с любовницата си, отколкото със съпругата.

Сега вече Лавиния разбра какво искаше да ѝ каже партньорът ѝ. Завъртя се рязко и смръщи чело.

— Наистина ли смяташ, че Невил убива любовниците си, щом им се насити, защото знаят твърде много за него? Какви тайни може да има, за да убие три жени само за да си осигури мълчанието им?

— Ще бъда съвсем честен с теб. — Тобиас прекрати огледа на кухнята и се запъти към стълбата за първия етаж на къщата. — В момента не знам какво да мисля. Знаем само, че последните две, а може би и последните три любовници на Невил са мъртви. Жени, с които клиентът ми е имал много тесни връзки. Смята се, че са посегнали на живота си.

— Самоубийство? — Лавиния се огледа несигурно в кухнята и забърза след него. — Все още не сме сигурни, че Сали Джонсън е последвала предишните две в реката.

Тобиас изкачи бързо стълбата и влезе в дневната.

— Според мен при дадените обстоятелства трябва да очакваме най-лошото.

Лавиния предостави на Тобиас да претърси дневната и се зае със спалнята.

Трябваша ѝ само две минути, за да се увери, че поне по една точка Тобиас се бе излъгал. Обърна се рязко и хукна обратно към дневната.

— Тобиас!

Той излезе веднага и я погледна загрижено.

— Какво има?

— Не знам какво е станало със Сали, но едно е сигурно: преди да изчезне, тя си е събрала багажа. Гардеробът е празен, под леглото няма куфари.

Без да каже дума, Тобиас забърза към нея по коридора. Тя отстъпи настрана и го пропусна да влезе в спалнята. Когато влезе след него, той стоеше пред празния гардероб и се взираше вътре.

— Нищо чудно някой от познатите ѝ, който е разбрал, че е изчезнала, да е дошъл и да е събрал вещите ѝ — изрече тихо той. — Няма да се изненадам, ако започнат да ги продават.

Лавиния поклати глава.

— Ако тук е влизал крадец, щеше да остави стаята безобразно разхвърляна. Всичко е в пълен ред, не виждаш ли? Който и да е събрал нещата на Сали, явно е познавал много добре тази стая.

Тобиас се огледа замислено.

— Невил я е познавал най-добре от всички. Може би е искал да заличи следите от убийството.

Лавиния отиде до масичката за миене и погледна в големия леген.

— Ако беше така, със сигурност щеше да прибере окървавената кърпа и да излее водата от легена.

— Какво каза? — Тобиас прекоси стаята с големи крачки и се взря смаяно в тъмните петна по кърпата и в ръждивокафявата вода. — Дали пък не я е убил тук и след това си е измил ръцете в легена?

— Не ми се вярва. Никъде по стаята не се виждат кървави петна. — Лавиния се поколеба, после кимна решително. — Има и друга възможност, Тобиас.

— И каква е тя?

— Може би някой се е опитал да убие Сали, но тя се е отървала. Избягала е от убиеца и се е върнала в дома си. Превързала е раната си, а после е събрала багажа си и е изчезнала.

— Искаш да кажеш, че се крие?

— Точно така.

Тобиас огледа отново малката спалня.

— Едно е ясно — в тази стая не се е водила борба.

— Това означава, че Сали е била нападната някъде другаде. — Въодушевена от теорията си, Лавиния се запъти към вратата. — Хайде да поговорим със съседите. Може би някой е видял как Сали се прибира вкъщи, а после излиза с багаж.

Тобиас поклати глава.

— Само ще си загубим времето, Моят информатор ме увери, че никой не е виждал Сали от два дни.

— Не вярвам твоят информатор да е говорил с всички съседи. Според мен е нужно да разпитаме пак.

— Джек гледа много сериозно на работата си.

Лавиния стигна до стълбата.

— Знам, че ти е трудно да разбереш, Тобиас, но мъжете не винаги мислят за всичко.

За нейна изненада той не възрази и я последва надолу по стълбата. Излязоха от къщата през кухненския вход.

Лавиния спря на улицата и огледа замислено двете редици малки къщи. В този час беше спокойно и безлюдно. Единственият жив човек беше стара жена, увита в наметка, с пълна кошница цветя. Тя мина покрай Лавиния и Тобиас, без да ги погледне. Вниманието ѝ беше приковано в разговора, който водеше с невидим спътник.

— Розите са прекалено червени — обясни ядосано тя. — Казвам ти, розите са кървавочервени, за бога! Червени като кръв, червени като кръв. Толкова червени рози не се продават. Цветът им изнервя хората. Никога няма да ги продам, не разбираш ли...

Бедната жена е луда, помисли си съчувствено Лавиния. По улиците на Лондон бродеха много като нея.

— Кандидатка за лудницата — прошепна Тобиас, когато жената се отдалечи достатъчно, за да не ги чуе.

— Може би. Но не ми се вярва да убива невинни момичета, както прави твоят клиент.

— Отличен аргумент. Питам се какво мислиш за душевното състояние на Невил.

— Според мен той все още съумява да крие лудостта си, за разлика от тази нещастна старица.

Тобиас стисна зъби.

— Трябва да ти кажа, че Невил винаги е изглеждал спокоен, разсъдлив човек.

— Това го прави още по-опасен, не намираш ли?

— Може би. Не знам защо и двамата говорим за него, сякаш сме сигурни, че е убил нещастните жени — промърмори Тобиас. — Факт е, че още нищо не знаем.

— Прав си. Не бива да правим прибързани заключения. — Лавиния се взираше във вратите на къщите. — Най-добрите информатори са икономките и прислужничките. Надявам се, че имаш достатъчно дребни монети.

— Защо винаги аз давам парите, когато разпитваме хора от простолудието?

Лавиния се запъти с бързи крачки към близкия кухненски вход.

— Защото клиентът ти поема всички разходи.

— Става все по-вероятно клиентът ми да е коварен убиец. Ако е така, не мога да очаквам никакви пари от него. Ще се наложи да сложиш тези разходи в сметката на твоята клиентка.

— Престани да се оплакваш, Тобиас — помоли Лавиния. — Разсейваш ме.

Той остана на тротоара и я проследи с поглед.

— Още нещо, преди да почукаш. Не им давай да разберат, че си готова да платиш за сведенията. Плащай само когато чувството ти казва, че си научила нещо полезно. Иначе няма да ни останат монети, докато стигнем до края на улицата.

— Ако си спомняш, аз имам известен опит в пазаренето — усмихна се тя и почука на кухненската врата.

Слугинята, която им отвори, беше готова да им разкаже клюките за жената отсреща. Сподели, че въпросната дама всяка нощ посрещала някакъв джентълмен, но през последните два дни не се била мяркала по улицата.

В следващата и в по-следващата къща им дадоха същата информация.

— Безнадеждно е — заяви Лавиния след четиридесет минути. Бяха стигнали до края на улицата. — Никой не е виждал Сали. Въпреки това съм убедена, че тя се е върнала да превърже раните си и да си събере багажа.

— Според мен е по-вероятно в къщата да е бил друг човек. — Тобиас улови ръката ѝ и я поведе обратно към малката къща на Сали. — Защо не предположим, че Невил е събрал нещата ѝ и ги е отнесъл, за да изглежда, сякаш е заминала?

— Глупости. Ако искаше хората да мислят, че е заминала на село, щеше да прибере и хранителните продукти от кухнята. Когато напуска къщата за дълго време, жената не оставя месо и зеленчуци, които се развалят бързо.

— Невил е богат човек. Винаги е имал слуги и готвачи, които се грижат за домакинството му. Не ми се вярва през последните двадесет години да е влизал в кухня.

Лавиния се замисли над аргумента му.

— Може би си прав. Но аз все още вярвам, че не друг, а Сали се е върнала в къщата си.

Той стисна ръката ѝ и попита тихо:

— Сигурна ли си, че не държиш на тази версия само защото не искаш да повярваш, че Сали е мъртва?

— Естествено.

— Ти изобщо не я познаваш — обясни Тобиас. — Тя е проститутка, печелила прехраната си в бордей, преди да привлече вниманието на Невил.

— Какво общо има това?

Тобиас поклати глава.

— Съвсем нищо, Лавиния — отговори меко той. — Съвсем нищо.

Лавиния се взираше с отсъстващ вид в лудата продавачка на цветя. Жената беше спряла пред малката къща на Сали и продължаваше да разговаря с невидимия си спътник. Изглеждаше превъзбудена.

— Колко пъти ти казвам, че не мога да продавам толкова червени рози. Никой не продава кървавочервени рози. Никой не ги иска, не

разбираш ли...

Лавиния спря рязко и принуди Тобиас също да спре.

— Продавачката на цветя — пошепна тя.

Тобиас хвърли поглед към старата жена.

— Какво за нея?

— Никой не иска кървавочервени рози...

— Погледни наметката ѝ — настоя Лавиния. — Не намираш ли, че е прекалено изискана за тази беднячка?

Тобиас вдигна рамене.

— Някой се е съжалил над нея и ѝ е подарил старата си наметка.

— Почакай тук. — Лавиния освободи ръката си от неговата. —

Ще поговоря с нея.

— Нищо няма да узнаеш — възрази Тобиас. — Тя е луда.

Лавиния пренебрегна възражението му. Приблужи до цветопродавачката бавно, за да не я уплаши, и поздрави любезно:

— Добър ден.

Старицата подскочи стреснато и я зяпна. Очевидно не ѝ беше приятно да прекъсват разговора с човека от въображението ѝ.

— Днес имам за продан само кървавочервени рози — обяви мрачно тя. — Никой не иска кървавочервени рози.

— Продавали ли сте рози на жената, която живееше в тази къща? — попита предпазливо Лавиния.

— Никой не иска кървавочервени рози.

— Как се говори с луда жена? — запита се Лавиния. От друга страна обаче — макар че очевидно не беше наред с главата, старицата не бе изпратена в лудница. Това означаваше, че е в състояние да печели прехраната си с продажба на цветя. Означаваше още, че притежава някакви остатъци от разум.

Лавиния раздрънка монетите в шепата си.

— Искам да купя вашите кървавочервени рози.

— Не. — Жената се вкопчи страхливо в кошницата. — Никой не ги иска.

— Аз ги искам. — Лавиния ѝ подаде няколко монети.

— Никой не купува кървавочервени рози. — Очите на жената светнаха тревожно. — Знам какво искате.

— Знаете ли?

— Искате новата ми наметка, да. Не ви интересуват червените рози. Никой не купува кървавочервени рози. Искате кървавата ми наметка.

— Харесва ми. Нова и много хубава.

— И почти няма кръв. — Цветопродавачката се ухили гордо с беззъбата си уста. — Само малко на качулката.

Мили боже — помисли си Лавиния. — Сега не бива да я притеснявам. Нито да я обърквам с много въпроси. Най-важното е да имам наметката.

— По моята наметка няма и капчица кръв — обясни тя предпазливо. — Защо не се разменим?

— Наистина ли искате замяна? Много интересно. Тя не искаше наметката, защото имало кръв, разбирате ли? Както никой не иска кървавочервени рози.

— Аз ги искам.

— Тя винаги купуваше моите рози. — Старата цветопродавачка посочи кошницата си. — Но онази вечер не поиска. Заради кръвта, нали разбирате. Каза ми, че едва се отървала жива.

Сърцето на Лавиния заби като безумно.

— Отървала се е?

— Ами да. — Старицата се ухили. — Но сега се страхува. Скрила се е. Затова взе старата ми наметка. Защото по нея няма кръв.

Лавиния развърза връзката на наметката си, свали я от раменете си и я подаде на жената заедно с монетите.

— Готова съм да ви дам тази хубава наметка и няколко монети отгоре, ако ми дадете вашата.

Цветопродавачката погледна предпазливо дрехата в ръката на Лавиния.

— Изглежда ми стара.

— Уверявам ви, че е много запазена.

Лудата наклони глава и изведнъж изтръгна наметката от ръката на Лавиния.

— Я да видим какво ми предлагаш, миличка.

— По моята наметка няма кръв — увери я бързо тя. — Нито капчица.

— Така изглежда. — Жената изтърси наметката и я обърна, за да види подплатата. — А, тук има петно. — Вгледа се по-внимателно и

поклати глава. — Някой май се е опитал да го изпере.

Лавиния чу шум. Тобиас явно се мъчеше да потисне смеха си. Постара се да не поглежда към него, защото беше готова да се развика.

— Петното почти не личи. — В гласа ѝ звучеше решителност.

— Аз нали го видях.

— Малкото петно на моята наметка е много по-добро от кървавите петна на вашата — обясни с едва сдържано нетърпение Лавиния. — Е, ще направим ли смяната или не?

Сбръчканото лице на старата цветарка изрази надменно презрение.

— Да не ме мислите за луда, момиче? Великолепната наметка, която топли старите ми кости, е много по-ценна от тази, която ми предлагате.

Лавиния пое дълбоко въздух и се опита да не покаже отчаянието си.

— Какво още искате?

Старицата се изсмя дрезгаво.

— Наметката, монетите и хубавите ви ботушки. Това ще е достатъчно.

— Ботушките ми? — Лавиния поклати глава. — Но те ми трябват, за да се прибера вкъщи.

— Не се притеснявайте, скъпа. Ще ви дам старите си обувки. По тях няма кръв. Никаква. Не са като розите. — Очите на лудата отново помътняха. Погледът ѝ се отнесе. — Никой не иска да купува рози, по които лепне кръв, от мен да го знаете.

— Премислих диагнозата си. — Тобиас помогна на Лавиния да се качи в наемната карета. — Вече не съм убеден, че цветопродавачката е напълно луда. Точно обратното. Мисля си, че умее да се пазари по-добре от теб.

— Радвам се, че се забавляваш. — Лавиния падна тежко на седалката и погледна съкрушено износените обувки на краката си. Подметките им бяха пробити, имаше и няколко спукани шева. — Ботушките ми бяха почти нови.

— Ти не си единствената, сключила лоша сделка. — Тобиас се качи след нея и затвори вратичката. — Трябваше ли да ѝ даваш толкова

много монети?

— Сметнах, че след като ще загубя наметката и ботушките си, ти също трябва да дадеш своя принос.

— Надявам се, че си довольна от покупката. — Тобиас се отпусна на отсрещната седалка и погледна наметката в ръцете ѝ. — Как мислиш, какво ще научим от тази дреха?

— Още не знам. — Лавиния започна да опипва подгъва.

— Във всеки случай цветарката е права, като твърди, че има кръв. — Обърна качулката и като видя подплатата, подсвирна тихо. — Виж какво личи тук. Следи от удар по главата. Как мислиш?

При вида на засъхналата кръв Тобиас присви очи.

— Така изглежда. Раната на главата винаги кърви силно, даже когато нараняването е незначително.

— Следователно теорията ми, че Сали е оцеляла след нападението и преди да се скрие, се е прибрала вкъщи, за да си събере багажа, се потвърждава.

— Според мен е постъпила много разумно, като е сменила наметката си с лудата цветарка — продължи мисълта ѝ Тобиас.

— Сали идва от бордей и вероятно се е скрила именно там. В такива места скъпите дрехи винаги правят впечатление, а тя не е искала никой да я забележи.

— Прав си. О, Тобиас, мисля, че вървим по горещи следи.

Лавиния откри малък джоб в подплатата и пхна ръка вътре. Пръстите ѝ напипаха парче хартия.

— Всичко, което знаем, е, че последната любовница на Невил е избягнала съдбата на предишните две — каза Тобиас. — Наметката потвърждава заключенията, които ти направи в спалнята, но не дава нова информация, нито ни води в друга посока.

Лавиния се взираше като хипнотизирана в билета, който бе извадила от джоба на наметката.

— Напротив, напротив — пошепна тя. — Води ни обратно в музея на Хугет.

— Гняв и болка — изрече съвсем тихо мисис Воун. — Болка и гняв. Учудващо.

Думите бяха произнесени толкова тихо, че Лавиния едва ги чу. Хвърли поглед към Тобиас, който стоеше в другия край на слабо осветената галерия, но той не каза нищо. Цялото му внимание беше съсредоточено върху мисис Воун. Хугет стоеше в близост до вратата и мършавото му тяло трепереше от страх. Приличаше на скелет, готов да побегне при първа възможност.

— Крайно неприлично — мърмореше съкрушено той. — Никога не съм си помислял, че тези фигури ще бъдат гледани от почтени дами. Галерията е предназначена само за джентълмени, колко пъти ще ви повтарям...

Никой не му обръщаше внимание. Мисис Воун обикаляше бавно от сцена на сцена и спираше, за да огледа чертите на лицата.

— Не познавам тези жени, но съм готова да се закълна, че лицата им са взети от реалността. — Мисис Воун се поколеба. — Но не мога да кажа дали са били живи или мъртви.

— Маска, снета от мъртва жена. Това ли искате да кажете? — попита Тобиас.

— Невъзможно е да се определи. Има три начина да се постигне прилика в моделирането с восък. Първият — този, който използвам аз, — е да се оформят чертите на лицето, както се оформят от камък или глина. Вторият начин е да се вземе восъчна отливка от лицето на жив човек и да се използва за скулптурата. И третият е мъртвешката маска.

Лавиния се взираше в лицето на жената от най-близката сцена, което изразяваше болка или екстаз.

— Не мислите ли, че чертите на мъртвешката маска са — как да кажа — не толкова раздвижени? Трупът не може да изглежда толкова жив.

— Опитният художник, който умее да работи с восъка, може да използва мъртвешка маска със замръзнали черти и да я преработи в

живо лице.

— Много, много неприлично. — Хугет кършеше костеливите си ръце. — Дамите нямат място тук.

Никой не го удостои дори с поглед. Тобиас застана съвсем близо пред една восъчна фигура и огледа мъжкото лице.

— А какво ще кажете за мъжете? Можете ли да определите дали са на живи или на мъртви лица?

Мисис Воун вдигна вежди.

— Нима още не сте забелязали, че чертите на всички мъжки фигури са взети от едно и също лице?

— Не. — Тобиас продължи да оглежда скулптурата пред себе си с нарастващ интерес. — Не бях забелязал.

Лавиния се взираше уплашено в разкривеното мъжко лице пред себе си — без съмнение, лице на насилник.

— Божичко, мисля, че сте права, мисис Воун!

— Не ми се вярва, че мъжете, които посещават тази галерия, си губят времето да оглеждат лицата на мъжете — усмихна се леко мисис Воун. — Без съмнение вниманието им е заето с други неща.

— Обаче лицата на жените са съвсем ясни. — Лавиния се запъти към следващата сцена. — Те се различават едно от друго. Това са пет различни жени.

— Права сте — кимна мисис Воун. — Съгласна съм с вас.

Лавиния хвърли поглед към Тобиас и той вдигна вежди.

— Отговорът е не. Не познавам нито една от тях.

Лавиния се изчерви и се покашля.

— А какво ще кажете за лицето на мъжа?

Тобиас отново поклати глава.

— Не го познавам. — Завъртя се рязко и махна на Хугет. — Кой ви продаде тези восъчни фигури?

Собственикът на музея се разтрепери. Очите му се разшириха. Направи няколко крачки назад, докато опря гръб на вратата.

— Никой не ми ги е продал — отговори той. В гласа му имаше и обида, и ужас. — Кълна ви се.

— Все пак сте ги получили от някого. — Тобиас се запъти към него, без да бърза. — Освен ако не сте ги направили самият вие.

— Не. — Хугет преглътна, опитвайки се отчаяно да запази самообладание. — Аз не съм художник. Със сигурност не съм

моделирал тези сцени.

— Ще ни кажете ли името на художника, който ги е изработил?

— Не знам, сър. Това е истината — изхленчи Хугет.

Тобиас направи още една крачка към него.

— А как се сдобихте с тях?

— Имам уговорка — започна да разказва Хугет. — Когато направят нова сцена, ми пращат съобщение и ми дават адрес, от който отивам да я взема.

— Какъв адрес?

— Всеки път е различен — обясни Хугет. — Най-често трябва да отида в магазин в близост до реката. Но никога в един и същ.

— И как плащате? — поинтересува се Тобиас.

— Това се опитвах да ви кажа през цялото време, сър. — Хугет отново закръши ръце. — Нищо не плащам. Уговорката е да ги получавам безплатно, а условието е да ги излагам публично.

Тобиас посочи сбирката от фигури.

— Коя фигура получихте последно?

— Ей тази. — Хугет посочи с треперещ пръст най-близката сцена. — Преди четири месеца ми пратила вест, че е готова, и отидох да я взема.

Лавиния погледна жената, застинала в тъмен, екстатичен ужас, и по гърба ѝ пробягаха тръпки.

— Значи оттогава нямате нови вест от художника? — попита Тобиас.

— Не — увери го Хугет. — Никакви.

Тобиас го изгледа заплашително.

— Ако получите ново съобщение, ще ме уведомите веднага. Разбрахте ли ме?

— Да, да — изграчи Хугет. — Веднага.

— Предупреждавам ви. Става въпрос за убийство.

— Не искам да се замесвам в убийство — пошепна съкрушено Хугет. — Аз съм най-обикновен човек, който се опитва да оцелява.

Лавиния и мисис Воун се спогледаха.

— Казахте ми, че художник с такива способности не може да не желае работите му да станат достояние на публиката.

Мисис Воун кимна.

— Това е естествено. Очевидно е също, че този художник не е принуден да си изкарва хляба с работа.

— Следователно търсим лице с добри финансови възможности — обобщи Тобиас.

— И аз бих се изразила така. — Мисис Воун се взираше замислено пред себе си. — Само човек, който има и други източници на доходи, може да си позволи да произвежда толкова големи и толкова умело моделирани сцени, без да ги продава.

— Бих искала да ви задам още един въпрос, ако позволите — помоли Лавиния.

— Естествено, мила моя. — Мисис Воун засия. — С удоволствие ще ви отговоря, ако мога. Днес вие ми показахте много интересни неща и се чувствам задължена.

— Смятате ли, че художникът, създал тези фигури, е същият, изработил смъртната заплаха, която ви показах онзи ден?

Мисис Воун впи поглед в измъчената фигура наблизко. На лицето ѝ падна сянка.

— О, да — пошепна тя. — Да, той е. Според мен е напълно възможно двете сцени да са създадени и един и същи човек.

Тобиас се облегна на един от каменните стълбове, които държаха покрива на красиво изработената готическа руина, и се загледа в занемарената градина навън.

Руината беше построена преди няколко години. Без съмнение, архитектът е имал намерението да създаде красиво допълнение към тази отдалечена част на големия парк. Място на спокойствие и мирно вглъбяване в успокояващата тишина на природата.

За съжаление точно тази част на парка не беше популярна сред широката публика. В резултат на това руината, заобикаляният я жив плет и градините пустееха. Растенията се развиваха свободно и избуяваха. С времето се бе създала естествена преграда, която защитаваше руината от погледите на всички, озовали се случайно в тази изолирана част на парка.

Тобиас беше намерил руината преди доста време и сега идваше тук, за да размисли на спокойствие, без нищо да отклонява вниманието

му. Това беше неговото лично местенце за уединение. Днес за първи път беше довел със себе си друг човек.

От известно време беше престанало да вали, но от дърветата още капеше. Наемната карета, която бяха успели да хванат след излизането от музея на Хугет, чакаше на алеята в по-оживената част на парка.

Или поне се надяваше, че ги чака. Мисълта да стигне до къщата на Лавиния пеша изобщо не му харесваше. Кракът пак го болеше.

— Убедихме се, че последните събития имат връзка помежду си — заговори делово той. — Смъртните случаи и изчезването на любовниците на Невил, восъчните фигури и слуховете около войната за наследството на Блу Чеймбър. Непременно трябва да открием връзката.

— Напълно съм съгласна с теб. — Лавиния стоеше срещу него, скръстила ръце под гърдите. — Според мен свързващите звена са очевидни.

— Нашите клиенти.

— От самото начало са ни лъгали.

Тобиас кимна.

— Права си.

— Опитват се да ни използват за своите тайни цели.

— Очевидно.

Лавиния го погледна втренчено.

— Според мен настъпи времето да им поискаме сметка.

— Бих предложил да започнем с твоята клиентка.

— Опасявах се, че ще го предложиш. — Лавиния въздъхна. — Не вярвам мисис Доув да се зарадва. Сигурно ще се откаже от услугите ми.

Тобиас се протегна и хвана ръката ѝ.

— Ако това те утешава, аз също не очаквам да получа пари от Невил.

— Надявам се да продам още една от италианските статуи, за да платя наема и тримесечната заплата на мисис Хилтън — промърмори Лавиния.

— Едно от нещата, които ме възхищават у теб, Лавиния, е, че винаги ти хрумва нещо. И този път ще се справиш.

Джоан Доув седеше на своя скъп диван, неподвижна и безмълвна като една от восъчните фигури на мисис Воун.

— Какво казахте, моля? — попита тя с ледения тон на жена, несвикнала да ѝ задават въпроси. — За какво намекувате?

Тобиас мълчеше. Само с поглед даде на Лавиния да разбере, че разчита на нея да се справи с необичайната ситуация. Мисис Доув беше нейна клиентка.

Лавиния срещна погледа му и стана от стола си. Отиде до прозореца и Тобиас неволно се възхити на живия контраст, който червената ѝ коса образуваше с красивите тъмнозелени завеси.

— Мислех, че съм задала въпроса си пределно ясно — заговори спокойно тя. — Попитах ви дали сте имали връзка с лорд Невил. Той ли беше мъжът, който преди двадесет години ви прелъсти и ви захвърли като непотребна вещ?

Джоан не отговори. Зловещото мълчание, което струеше от нея, създаде потискаща атмосфера в цялата стая.

— Проклятие, Джоан. — Лавиния се обърна рязко и изгледа клиентката си със святкащи очи. — Нима не разбирате какво е заложено на карта? Имаме всички основания да вярваме, че Невил е убил поне две от бившите си любовници. А може би и повече. Единствено последната е оцеляла — по щастлива случайност.

Джоан не реагира.

Лавиния направи няколко крачки по стаята.

— Знаем, че малко преди изчезването си Сали Джонсън е посетила музея на Хугет. Там има заключена галерия, в която са изложени няколко превъзходни восъчни скулптури. Ние вярваме, че художникът, който ги е създал, е същият, изработил восъчната сцена, с която ви заплашват със смърт. Е, ще ми кажете ли най-после какво става?

— Стига толкова. — Джоан стисна устни. — Не е нужно да ми крещите, Лавиния. Аз съм ваша клиентка, забравихте ли този факт?

— Отговорете на въпросите ми. — Лавиния спря в средата на стаята. — Имали ли сте връзка с Невил?

Най-после Джоан се реши.

— Да. Права сте. Той беше мъжът, който някога ме прелъсти и ме изостави.

В продължение на минута никой от тримата не посмя да заговори.

— Знаех си. — Лавиния издиша шумно и се отпусна на най-близкия стол. — Знаех, че съществува връзка.

— Не разбирам защо смятате, че тези стара история има някакво значение за разкриването на човека, който ме заплашва — прошепна Джоан.

Тобиас разбра, че е дошъл неговият ред.

— Както изглежда, Невил се е заел да отстрани всичките си любовници. Най-малко две жени, с които е имал интимни отношения, са вече мъртви. За още три се твърди, че са се самоубили. Последната е изчезнала.

Джоан смръщи чело.

— Защо, за бога, твърдите, че той ги убива?

— Не сме сигурни — отговори спокойно Тобиас. — Но най-вероятната причина е страхът му, че знаят твърде много за него.

— Какво толкова могат да знаят, че се страхува да не го издадат?

— Добре, мисис Доув, ще бъда напълно откровен — заяви Тобиас. — Вече знам със сигурност, че Невил е бил член на криминална организация, известна с името Блу Чеймбър. Бандата работеше дълги години в подземния свят и беше много могъща. Контролираше я тайнствена личност, нарекла себе си Азур. Той имаше двама лейтенанти.

— Разбирам. — Джоан го наблюдаваше с безизразно лице. — Колко странно.

— След смъртта на Азур преди няколко месеца Блу Чеймбър започна да се разпада. Един от двамата лейтенанти, Карлайл, умря преди три месеца в Италия.

Джоан смръщи чело.

— Сигурен ли сте, че е мъртъв?

Тобиас се усмихна студено, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Да. Абсолютно сигурен. Карлайл е мъртъв.

Джоан хвърли бегъл поглед към Лавиния.

— Значи е останал само един човек от ръководството на Блу Чеймбър и вие мислите, че това е лорд Невил.

— Точно така — кимна утвърдително Лавиния. — Тобиас се надяваше дневникът на камериера да разкрие истината.

— Обаче дневникът бе унищожен, преди някой да го прочете — продължи мисълта ѝ Тобиас.

Лавиния скръсти ръце под гърдите.

— Възможно е именно Невил да е убил Холтън Феликс, после да е унищожил дневника и да е направил така, че Тобиас да го намери. Но също така е възможно да го е направил някой друг.

— Кой? — попита глухо Джоан.

Лавиния я погледна в очите.

— Вие.

В салона надвисна шокирано мълчание.

— Не разбирам — пошепна Джоан. — Защо ми е да правя такива неща?

— Защото отчаяно се опитвате да скриете тайната, която е била съхранена в дневника — отговори твърдо Лавиния.

— Факта, че съм имала връзка с Невил? — В очите на Джоан блесна презрение. — Признавам, че не желая връзката ни да се разкрие след толкова години, но със сигурност не бих извършила убийство, за да я прикрия.

— Нямам предвид връзката ви с Невил. Тя не е толкова важна — възрази спокойно Лавиния. — Истинската тайна, скрита в дневника, е, че вашият мъж е бил Азур.

Джоан потръпна, но веднага се овладя.

— Вие сте луда.

— Вие го обичахте с цялото си сърце, нали? — продължи почти любезно Лавиния. — Сигурно сте се уплашили до смърт, когато сте получили първото заплашително писмо от Холтън Феликс. В него е пишело, че Филдинг Доув е бил водач на тайна криминална организация. Била сте готова на всичко, за да скриете тази информация вдън земя, нали? Честта на съпруга ви и доброто му име са били заложили на карта.

За секунди лицето на Джоан пребледня като на смъртник. После пламна от гняв.

— Как смееете да намекувате, че мъжът ми е имал нещо общо с... с бандитите от Блу Чеймбър? Коя сте вие, та се осмелявате да изричате подобно грозно подозрение?

— Самата вие ми разказахте, че когато съпругът ви е починал, сте се сблъскали с извънредно сложни финансови дела, оставени от

него. Споменахте, че все още не сте изяснили цялата ситуация. — В гласа на Лавиния звучеше спокойна увереност.

— Казах ви, че мъжът ми беше способен финансист.

— Човек с разнообразни инвестиции много лесно може да крие зад тях криминалните си деяния — намеси се тихо Тобиас.

Джоан затвори очи.

— Прав сте. Холтън Феликс ми изпрати писмо, в което заплаши да разкрие ролята на Филдинг като глава на могъща криминална организация. — Тя вдигна глава и заяви решително: — Но тази заплаха се основава върху нагла лъжа!

— Сигурна ли сте? — попита предпазливо Лавиния.

— Не е възможно. — В очите на Джоан заблестяха сълзи. — Двадесет години бях омъжена за Филдинг. Ако беше престъпник, щях да знам. Не би могъл да го крие от мен през цялото време. Не би могъл.

— Много жени през целия си живот остават в неведение относно финансовите дела на съпрузите си — обясни меко Лавиния. — Нямаме представа колко много вдовици не могат да се справят с наследството от съпрузите си.

— Отказвам да повярвам, че Филдинг е бил онзи Азур, глава на могъща криминална организация, както казвате вие — изрече безизразно Джоан. — Имате ли доказателства?

— Абсолютно никакви — отговори спокойно Тобиас. — И понеже и Азур, и съпругът ви вече не са между живите, аз нямам никакъв интерес да продължа разследването в тази посока. Но много искам да спра Невил.

— Разбирам — пошепна Джоан.

— Точно така — присъедини се към него Лавиния. — Трябва да му попречим да убие и вас.

Очите на Джоан се разшириха.

— Наистина ли вярвате, че именно Невил ми е изпратил заплашителната възсична сцена?

— Твърде вероятно — кимна Тобиас. — Той не е художник, но сигурно е възложил на някого да изработи сцената, за да ви я изпрати.

— Но защо ме предупреждава за намеренията си?

— Този човек е убиец — обясни Лавиния. — Кой може да каже какво става в главата му? Вероятно иска да ви измъчва. Или да ви

накажи по някакъв начин.

Тобиас стана и отиде при нея.

— Аз смятам, че Невил иска да ви постави в ситуация, в която сте ранима, мисис Доув. Още първия път ми направи впечатление, че сте събрали в дома си малка армия. Лакеите ви очевидно са обучени за много повече неща, не само да разнасят чаши с шампанско върху сребърни табли.

Джоан въздъхна.

— Мъжът ми беше много богат човек, мистър Марч. Назначаваше само силни мъже, които да защитават богатството му.

— Възможно е Невил да е изпратил смъртната заплаха, за да ви изнерви — обясни Лавиния. — Сигурно се надява да се уплашите, да проявите непредпазливост и да допуснете някоя грешка, която да му даде възможност да ви нападне. За да ви постави в своя власт.

— Все още съм убедена, че той няма причина да ме убие — възрази твърдо Джоан. — Даже да е бил криминален престъпник, аз нямах представа за делата му. Имах връзка с него, но това беше преди повече от двадесет години. Невъзможно е да не го разбира.

Тобиас я погледна пронизващо.

— Ако сме прави в предположенията си, че мъжът ви е бил Азур, Невил има предостатъчно причини да се опасява, че знаете тайните му.

Джоан стисна ръце в скута си.

— Моят мъж не беше Азур. Колко пъти да ви казвам?

В гласа ѝ липсва предишната убеденост, помисли си Лавиния.

— Ние смятаме, че е бил — възрази меко тя. — И ако сме прави, вие се намирате в голяма опасност.

Джоан се успокои малко и отново отвори ръце.

— Наистина ли смятате, че Невил е убил онези нещастни жени?

— Така изглежда — отговори Тобиас. — Започвам да вярвам, че поръчва восъчните фигури в музея на Хугет като вид зловец спомен за извършените убийства.

Джоан потрепери.

— Кой художник би изпълнявал такива поръчки?

— Всеки, на когото е платена достатъчно голяма сума, за да не задава много въпроси — отговори Лавиния. — Или човек, който се страхува за живота си. Спомняте ли си как мадам Тюсо беше принудена да отлива мъртворешки маски, докато беше в затвора?

В салона отново се възцари тишина.

— Имам намерение довечера да претърся дома на Невил — съобщи след малко Тобиас. — Искам да приключим тази работа колкото може по-бързо. Трябват ми доказателства, че е забъркан в криминални престъпления, и смятам, че мога да намеря нещо в къщата му. Докато не приключа с това, вие не бива да се излагате на риск, мадам. Предлагам да останете тук, в своя дом, където сте на сигурно място.

Джоан се поколеба, после поклати глава.

— Тази вечер е балът на Колчестър. Единственото събитие на сезона, което не мога да пропусна.

— Няма нищо лошо, ако изразите съжаление, че не се чувствате добре.

— Невъзможно. Ако не отида, лейди Колчестър ще се обиди до смърт. Вече ви казах, че тя е баба на годеника на дъщеря ми и управлява семейството като истински тиран. Ако се ядоса на мен, ще си отмъсти на Мериън.

Тобиас откри в очите на Лавиния разбиране и съжаление и тихо простена. Знаеше, че партньорката му е много добре запозната с опасностите и капаните, свързани с намирането на добра партия за младите момичета. Самата тя се занимаваше с подобно нещо. Още преди Лавиния да отвори уста, той разбра, че е загубил битката.

— Мили боже, нима смятате, че лейди Колчестър ще съумее да накара годеника на Мериън да развали годежа? Може ли да стигне толкова далеч?

Лицето на Джоан се напрегна.

— Не мога да кажа. Знам само, че не мога да си позволя да изложа бъдещето на Мериън на опасност само защото ме е страх да посетя един бал.

Лавиния се обърна бързо към Тобиас.

— Мисис Доув ще ни обещае, че ще отиде на бала, придружена от няколко силни лакеи, и ще се върне също в тяхната компания. А в дома на Колчестър ще бъде заобиколена от много хора. Там не може да ѝ се случи нищо лошо.

— Идеята ти не ми харесва — възрази той, макар да знаеше, че няма смисъл да спори.

Лавиния засия.

— Имам още една идея.

Тобиас потръпна и с отсъстващ вид разтри крака си.

— Естествено, че имаш — промърмори той. — Както винаги.
Проклятие.

Домът на Лавиния беше необичайно празен и тих. Тобиас я следваше с бързи стъпки по коридора и се радваше на тишината, защото имаше намерение да и прочете сериозна проповед.

— Днес следобед мисис Хилтън е при дъщеря си — обясни тя, докато окачваше наметката си на закачалката. — Емелин е на поредната лекция за египетски антики заедно с Присила и Антъни.

— Знам. Антъни ми каза, че ще придружи младите дами в института по египетско изкуство. — Тобиас остави шапката и ръкавиците си на масата и се обърна към нея. — Трябва да говоря с теб, Лавиния.

— Не желаеш ли да отидем в кабинета? — Без да чака отговор, Лавиния тръгна по коридора. — Ще си запалим огън. Приятната, уютна атмосфера е много по-подходяща за спорове, отколкото студената, мрачна стая, не намираш ли?

— Проклятие. — Тобиас бе принуден да се съгласи. Лавиния беше права. В малкия ѝ кабинет можеха да се карат много по-ефективно, отколкото в антрето. Отдавна бе установил, че се чувства много добре в удобното, пълно с книги помещение. Винаги когато престъпваше прага му, имаше чувството, че се връща вкъщи.

Каква глупост.

Изчака, докато Лавиния се настани на стола зад писалището си. Задоволството, което излъчваше, се усещаше физически.

Тобиас клекна пред камината и потрепери от острата болка в крака си. Ала както обикновено я пренебрегна и се зае да разпали огъня.

— Изглеждаш много щастлива от невъзможния си план — подзе предпазливо.

— О, хайде стига, Тобиас. Предложението ми Емелин и аз да придружим мисис Доув на бала на Колчестър беше най-разумното решение на тази трудна дилема. Тя беше решена да отиде на бала, с нас или без нас. Така поне ще я държим под око.

Тобиас се изсмя безрадостно.

— Какво щастие за теб, че мисис Доув веднага набави покани за две привидни приятелки от Бат, които случайно са я посетили точно сега.

— Нали чу какво каза тя? Даже да не бяха допълнителните покани, не би било проблем да заведе две придружителки. Балът на Колчестър е толкова важно светско събитие, че никой няма да забележи две неканени гостенки.

— Поне би ли опитала да не сияеш така? Притесняваш ме.

Лавиния се усмихна невинно.

— Полагам всички усилия да закрилям клиентката си.

— Не се опитвай да ме убеждаваш, че си направила това предложение само за да държиш Джоан Доув под око. — Тобиас се изправи и отново потрепери от болката в крака си. — Познавам те твърде добре, мадам. Възползва се от благоприятната възможност да отведеш племенницата си на този важен бал.

Лавиния се усмихна доволно.

— Каква невероятна случайност, нали? Само си представи, довечера Емелин ще присъства на едно от най-бляскавите светски събития през сезона. Само почакай да видиш как ще реагира лейди Уортхем. Вече може да си спести непрестанните намеци, че прави услуга на Емелин.

Въпреки лошото си настроение Тобиас се усмихна.

— Напомни ми никога да не заставам между сватовница и покана за важно светско събитие.

— О, хайде стига, Тобиас. Сега поне знаем, че тази вечер мисис Доув няма от какво да се страхува. — Лавиния направи кратка пауза. — Не ми се вярва, че Невил ще се опита да я убие по време на най-важния бал за сезона.

Тобиас не беше толкова сигурен.

— Вероятно си права. Балната зала не е подходящо място да извършиш убийство. Но като се има предвид колко уединено живее мисис Доув и че винаги напуска къщата, заобиколена от двама-трима грамадни лакей, отчаяният убиец може да си въобрази, че няма друг избор.

— Не се притеснявай, Тобиас. Аз няма да я изпусна от очи нито за миг. Вярвай ми. — Лавиния се наведе напред и опря брадичка на

ръката си. Изразът на лицето ѝ се промени. — Наистина ли смяташ да претърсиш къщата на Невил тази вечер? Сериозно ли го каза?

— Разбира се. Трябва бързо да намеря няколко отговора и не виждам по какъв друг начин бих могъл да се сдобия с тях.

— Ами ако той си е вкъщи?

— Както сама каза, днешният бал е върхът на сезона — отговори твърдо Тобиас. — При позицията, която заемат в обществото, Невил и съпругата му много рядко прекарват вечерите вкъщи. Освен това Невил почти никога не се връща у дома си преди разсъмване, дори в месеците извън сезона.

Лавиния смръщи носле.

— Очевидно Невил и съпругата му не се радват на добро съжителство.

— Според мен това важи за повечето двойки от висшето общество. Но както и да е, моят опит показва, че когато господарите отсъстват през по-голямата част от вечерта, слугите също си търсят забавления навън. Ако имам късмет, довечера ще намеря къщата почти празна. Малкото хора от персонала, останали у дома, ще са заети в собствените си помещения. Няма да имам проблеми да се промъкна незабелязано в къщата.

Лавиния не отговори и Тобиас я погледна изпитателно.

— Какво има? Защо мълчиш?

Тя взе едно перо и почука с писеца по попивателната.

— Планът ти не ми харесва, Тобиас.

— Защо, ако мога да попитам?

Лавиния се поколеба. Остави перото, стана и отиде при него. В погледа ѝ светеше неловкост.

— Това не е същото като да претърсиш малката къща на Сали Джонсън — започна внимателно тя. — С теб стигнахме до заключението, че Невил е убиец. Представата, че се промъкваш в къщата му сам, през нощта, ме тревожи.

— Загрижеността ти е трогателна, Лавиния. Изненадваш ме, и то много приятно. Не подозирах, че си толкова загрижена за живота ми. По-скоро имах впечатлението, че за теб съм само източник на ядове.

В очите ѝ светна гняв.

— Не си прави шеги с мен, Тобиас. Имаме работа с човек, извършил няколко убийства.

— Същият този човек вероятно е поръчал да убият Бенет Ракланд — добави глухо той.

— Ракланд? Онзи, когото убиха в Италия?

— Точно така.

— Но ти каза, че за убийството е отговорен Карлайл!

— Невил и Карлайл са се познавали много добре. Забравяш ли връзката с Блу Чеймбър? Според мен Невил е платил на Карлайл куп пари, за да се погрижи Ракланд никога вече да не се върне в Англия.

— Ти си твърдо решен да намериш информацията, която ти е нужна, затова ме е страх, че ще поемеш ненужен риск. Защо не вземеш със себе си Антъни? Поне да стои отвън и да пази.

— Не. Предпочитам Антъни да дойде с вас в дома на Колчестър. Ще ти помага да охраняваш Джоан Доув.

— Аз съм напълно в състояние да пазя Джоан, повярвай. Моля те, нека Антъни дойде с теб!

Тобиас се усмихна меланхолично.

— Много съм трогнат, че си толкова загрижена за мен, Лавиния. Но те моля да се утешаваш с мисълта, че ще бъде изцяло моя грешка, ако нещо се обърка. Винаги досега си смятала така, нали?

— По дяволите, Тобиас, не се опитвай да сменяш темата!

— Да, май наистина се опитвам да го направя. Намирам, че разговорът е безполезен.

— Престани да ме провокираш, Тобиас, защото ще извърша нещо, за което ще съжалявам.

Стиснатите юмруци и буреносното изражение му показаха веднага, че опитът му да разведри малко атмосферата е осъден на провал.

— Лавиния...

— Тук не става въпрос за взаимни обвинения. Тук става въпрос за здрав човешки разум.

Тобиас се надигна и обхвана лицето й с две ръце.

— Още ли не си забелязала, мадам, че здравият човешки разум няма място между теб и мен?

Лавиния се вкопчи в китките му.

— Обещай ми да бъдеш извънредно внимателен, Тобиас!

— Давам ти думата си.

— Обещай ми, че ако забележиш дори най-малък признак за присъствието на Невил, няма дори да се опиташ да влезеш в къщата.

— Можеш да бъдеш сигурна, че Невил няма да си е вкъщи тази вечер — заяви твърдо той. — И той, и съпругата му ще са на бала на Колчестър, така че ти ще можеш да го държиш под око.

— Това не ми е достатъчно. Обещай ми, че няма да влезеш в къщата, ако Невил е там. Обещай ми!

— Не мога, Лавиния.

От гърлото ѝ се изтръгна стон.

— Опасявах се, че ще отговориш така. Обещай ми.

— Смятам, че ти обещах достатъчно. Сега искам да те целуна.

Очите ѝ светнаха, но Тобиас не беше сигурен дали от гняв или от страст. Можеше само да се надява, че е последното.

— Имам намерение да водя сериозен разговор — възрази тя.

— Не искаш ли да ме целунеш?

— Не става въпрос за желанията ми. Искам да говорим за това, че рискуваш живота си.

Тобиас плъзна палец по брадичката ѝ. Меката, гладка кожа го възхищаваше.

— Целуни ме, Лавиния.

Тя сложи ръце на раменете му и заби нокти в жакета. Не можеше да се разбере дали иска да го отблъсне или да го притисне до себе си.

— Обещай ми, че ще си разумен. — Гласът ѝ беше само шепот до ухото му.

— Не, Лавиния. — Тобиас я целуна леко по челото, после по носа. — Не искай това от мен. Не е в природата ми и не мога да дам такова обещание.

— Глупости. Разбира се, че можеш.

— Не. — Тобиас поклати глава. — Откакто те видях за пръв път на улицата в Рим, забравих здравия си разум.

— Тобиас. — Дъхът ѝ спря. — Това е безумие. Та ние с теб дори не се харесваме особено.

— Говори само за себе си, мадам. Аз вече знам, че много те харесвам, въпреки че всеки път ме вбесяваш ужасно.

— Харесваш ме? — Очите ѝ се разшириха. — Ти ме харесваш?

По тялото му премина тръпка. Ако го чуе какво говори, Антъни със сигурност щеше да му прочете някоя от лекциите си.

— При тези обстоятелства харесване може би не е правилната дума.

— Обикновено я използваме, когато описваме чувствата към добър приятел, към милата леля или... към малко куче.

— Тогава думата със сигурност е погрешна — кимна сериозно той. — Моите чувства към теб нямат нищо общо с чувствата към приятел, леля или куче.

— Тобиас...

Той помилва възхитителното място на тила ѝ, където няколко дръзки кичурчета се бяха освободили от фуркетите.

— Искам те, Лавиния. Не си спомням някога да съм желал жена с такава сила. В тялото ми пулсира болка и не съм в състояние да я прогоня.

— Прекрасно, значи ти причинявам стомашни болки. — Лавиния затвори очи и тялото ѝ се разтърси от силни тръпки. — Винаги съм си мечтала да въздействам на мъжа по този начин. Много е... възбуждащо.

— Антъни каза, че не умея да разговарям с жените. Затова те моля да опростиш нещата, като престанеш да се обясняваш и ме целунеш.

— Ти си невъзможна личност, Тобиас Марч.

— Тогава си подхождаме отлично. Защото ти си най-невъзможната жена, която съм срещал през целия си живот. Ще ме целунеш ли най-после?

Нещо проблесна в очите ѝ. Може би гняв, или фрустрация... или страст. Лавиния плъзна ръце по раменете му и обхвана тила му. После се надигна на пръсти и впи устни в неговите.

Тобиас отвори уста, за да я вкуси, и потърси страстта, която беше усетил през нощта в каретата. Лавиния потрепери и се притисна до него. Желанието ѝ затопли кръвта му.

— Тобиас... — Тя зарови пръсти в косата му и го зацелува с нарастваща страст.

— У теб има нещо, което ми вдъхва чувството, че съм погълнал силен наркотик — пошепна той. — Боя се, че ще стана зависим.

— О, Тобиас...

Лавиния притисна устни към шията му и повтори задавено името му.

Тобиас я прегърна, попипа ребрата ѝ, изпъкнали точно под гърдите, после стегна хватката си и я вдигна. Лавиния изстена дрезгаво и засили желанието му до непоносимост.

Той я вдигна на ръце и се запъти към писалището ѝ. Тя сложи ръце на раменете му и обсипа лицето му с влажни, горещи целувки.

Когато стигна до целта, той я свали предпазливо и я сложи да седне на ръба на писалището. С едната ръка я задържа, с другата отвори панталона си. Когато освободи члена си, Лавиния протегна ръка и го обхвана с топлите си пръсти.

Тобиас затвори очи и здраво стисна зъби, за да обуздае желанието си. Когато се овладя, отвори очи и се вгледа в зачервеното ѝ от възбуда лице.

Отвори краката ѝ и сложи ръка върху меката гола кожа над чорапите. Коленичи пред нея и зацелува вътрешната страна на бедрата. Предпазливо продължи нагоре и скоро стигна съвсем близо до целта.

— Тобиас? — Лавиния зарови пръсти в косата му. — Какво правиш? Не, не бива да ме целуваш на това място. За бога, Тобиас, не бива да ме...

Той пренебрегна задавания ѝ протест. Когато докосна с език чувствителната пъпка, тихите ѝ възражения заглъхнаха и преминаха в задъхано пъшкане.

Той мушна пръст във влажните гънки и задълбочи целувката. Лавиния млъчеше, сякаш вече нямаше сили да говори. Тобиас зарадвано усети как напрежението в тялото ѝ се разтовари в серия от силни тръпки.

Когато върхът на възбудата отмина, той стана и я прегърна нежно. Лавиния въздъхна и се сгуши в него.

— В Италия ли научи това? — прошепна тя в свивката на шията му. — Казват, че няма нищо по-добро от дълго пътешествие, за да попълниш възпитанието си.

Тобиас не счете за нужно да отговори. Така беше по-добре. Знаеше, че в това състояние не би могъл да води разумен разговор. Намести се между бедрата ѝ и сложи ръка върху стегнатото ѝ дупе. Тя свали ръце от раменете му и се усмихна с очакване. Очите ѝ бяха хиляда мили дълбоки, изпълнени с топли, примамливи обещания. Не би могъл да отмести поглед, даже да впрегне цялата сила на волята си.

— Очи на хипнотизатор — пошепна той. — Наистина съм в транс.

Лавиния помилва устните му със своите, после сложи пръст в ъгълчето на устата му. Усмихна се и той потъна още по-дълбоко в нейната магия.

Ей сега щеше да проникне в топлото, очакващо го тяло...

Шумът от отварянето на входната врата и от приглушени стъпки в коридора го спря в момента, когато я притисна до себе си. Лавиния се вцепени в ръцете му.

— По дяволите — пошепна стреснато. — Тобиас...

— Проклятие. — Той опря чело в нейното. — Не ми казвай...

— Мисля, че Емелин се връща по-рано от очакваното. — В гласа ѝ звънна паника и тя се опита да се отдръпне. — Трябва веднага да се оправим. Емелин ще влезе само след минута.

Магията изчезна като със замах на вълшебна пръчка. Тобиас отстъпи крачка назад и бързо затвори панталона си.

— Успокой се, Лавиния. Не вярвам момичето да забележи нещо.

— Трябва да проветрим стаята.

Лавиния скочи от писалището, изтърси полите си и хукна към прозореца. Отвори го широко и в малкото помещение нахлу студен, влажен въздух. Огънят засъска сърдито.

— Ако още не си забелязала, навън пак заваля — отбеляза развеселено Тобиас.

Лавиния се завъртя рязко и му хвърли зъл поглед.

— Този факт не ми убягна.

Тобиас се усмихна. В този миг в коридора прозвуча познат глас.

— Според мен разказът на мистър Хакомб за руините на Помпей беше доста безинтересен — рече Антъни.

— Напълно съм съгласна с теб. Много се съмнявам, че някога е виждал Помпей. Черпи сведенията си от Британския музей.

Лавиния замръзна на мястото си.

— Какво си мислят тези двамата? Велики боже, ако някой от съседите ги е видял да влизат в празната къща, Емелин е загубена. Край с доброто ѝ име!

— Лавиния, моля те...

— Аз ще се погрижа. — Тя отиде до вратата на кабинета и я отвори с трясък. — Какво става тук? — Емелин и Антъни, които

вървяха по коридора, спряха изненадани.

— Добър ден, мистър Марч — поздрави учтиво девойката.

— Мис Емелин.

Антъни се усмихна предпазливо.

— Какво не е наред, мисис Лейк?

— Нямате ли малко ум в главите си? — изсъска разярено Лавиния. — Емелин, нямам нищо против, че си разрешила на мистър Синклер да те придружи до входната врата, но не биваше да му позволяваш да влезе с теб в къщата, след като знаеш, че няма никой. Как може да го направиш?

Емелин изглеждаше объркана.

— Но, Лавиния...

— Какво ще стане, ако някой от съседите ви е видял?

Антъни и Емелин си размениха развеселени погледи. Антъни кимна с вид на човек, който е разбрал.

— Искам да се уверя, че съм ви разбрал правилно — започна с усмивка той. — Тревожете се, че съм придружил мис Емелин в дома ѝ, когато няма никой, за да изпълни ролята на компаньонка, така ли е?

— Точно така. — Лавиния опря ръце на хълбоците. — Двама неженени млади хора не бива да влизат заедно в къща, където няма никого. Какво ще си помислят съседите?

— Ще позволиш ли да ти посоча една малка грешка в логическите ти умозакljučения? — попита тихо Емелин.

Лавиния ѝ хвърли сърдит поглед.

— И каква е тя?

— Къщата не е празна. Ти си тук, мистър Марч е тук. Поне един от двамата е в състояние да изпълни ролята на компаньонка, нали?

Възцари се кратко, напрегнато мълчание. Смисълът на забележката бавно проникваше в съзнанието на Лавиния.

Тобиас с мъка потискаше смеха си. Погледна крадешком Лавиния и се запита дали тя ще приеме факта, че е реагирала абсолютно погрешно. Самият той изпитваше единствено съжаление за прекъснатата любовна игра. Вероятно и тя, но реагираше по свой си начин.

Лавиния изохка тихо, лицето ѝ се зачерви. Въпреки това отказа да признае грешката си и прибегна до последния аргумент, който имаше на разположение.

— Всичко това е прекрасно, скъпа, но вие не знаехте, че сме тук.

— Ако позволите да се намеся — обади се Антъни, — ние, естествено, знаехме, че сте си вкъщи, мисис Лейк. Лакеят на лейди Уортхем придружи мис Емелин до входната врата. Тя отвори вратата със своя ключ, видя на масата шапката и ръкавиците на Тобиас, както и вашата наметка, и увери лейди Уортхем, че леля ѝ си е у дома. Едва тогава добрата дама даде разрешение да придружа мис Емелин в къщата. После двете с дъщеря ѝ си заминаха.

— Разбирам — промърмори глухо Лавиния.

— Чудно ми е как не сте чули каретата на лейди Уортхем — отбеляза с лека ирония Емелин. — Не чу ли поне как ѝ извиках, че си си вкъщи, Лавиния?

— Нищо не съм чула. — Лавиния се покашля. — Съвсем нищо. Бяхме заети в кабинета ми.

— Очевидно с важни неща — поясни Антъни с издайническо невинна усмивка. — Защото ние вдигнахме доста голям шум, нали, мис Емелин?

— Прав си — кимна сериозно девойката. — Не мога да си представя, че не са ни чули.

Лавиния понечи да отговори, но от устните ѝ не излезе нито звук. Лицето ѝ се оцвети в тъмночервено. В очите на Емелин блесна мека подигравка.

— Ще позволиш ли да попитам каква е възхитителната тема, по която си разговаряла с мистър Марч и която толкова те е завладяла, че не си ни чула да влизаме?

Лавиния пое дълбоко въздух.

— Разговаряхме за поезия.

Лавиния и Джоан стояха в една ниша и оглеждаха препълнената бална зала. Лавиния се разкъсваше между тревогата си за Тобиас и гордостта, която изпълваше сърцето ѝ. Тъй като не можеше да му помогне с нищо, си позволи да се порадва на поредния забележителен успех на Емелин.

Балът на Колчестър беше всичко, което можеше да си пожелае за племенницата си. Балната зала беше украсена в китайски стил, към който бяха добавени индийски и етруски мотиви. Навсякъде бяха поставени огледала с позлатени рамки, които подсилваха ефекта на украсата. В турскосинята си рокля, ушита от мадам Франческа, с елегантна висока фризура, украсена с дребни цветчета, Емелин сякаш беше създадена специално за екзотичната обстановка.

— Браво, Лавиния — прошепна Джоан. — Младежът, който покани Емелин на танц, ще наследи титла.

— А има ли имения?

— Няколко, доколкото знам.

Лавиния се усмихна.

— Изглежда много мил.

— Да. — Джоан наблюдаваше танцуващите. — Цяло щастие е, че младият Реджиналд не се е метнал на баща си. Но при обстоятелствата около раждането му това не е изненадващо.

— Какво означава това?

Джоан се усмихна студено.

— Реджиналд е трети син на Боулинг. Първият бе намерен мъртъв в уличката зад един бордей. Предполага се, че е бил убит от уличен разбойник, който така и не бе намерен.

— Според мен вие не вярвате на тази приказка, права ли съм?

Джоан вдигна рамене.

— Не беше тайна, че момъкът обичаше да се забавлява със съвсем млади момичета. Някои хора вярват, че е бил убит от роднина на една от невинните си жертви, която е обезчестил.

— Ако случаят е наистина такъв, не изпитвам съжаление към наследника на Боулинг. Какво се случи с втория син?

— Той имаше навик да се напива и да обикаля бордеите, за да си търси забавления. Една нощ бе намерен паднал по лице пред един скандално известен игрален салон. Разправят, че се удавил в калната улична локва.

Лавиния потрепери.

— Семейството явно не е много щастливо.

— Никой не вярваше, че младият Реджи ще наследи титлата, най-вече лейди Боулинг. Когато изпълни дълга си и дари съпруга си с наследник и още един син, дамата тръгна по свой път.

Лавиния се намръщи.

— Искате да кажете, че си е взела любовник?

— Точно така.

— Нима твърдите, че този любовник е бащата на Реджиналд?

— Според мен е твърде вероятно. Момчето има кестенявата коса и тъмните очи на майка си, затова е невъзможно да се разбере кой е баща му. Но си спомням, че първите двама синове на Боулинг имаха светла коса и светли очи.

— Това означава, че титлата ще премине в ръцете на син с друга кръв. — Тези неща се случват много по-често, отколкото предполагахме, размишляваше трезво Лавиния.

— Честно казано, това е най-доброто за всички — увери я Джоан. — В кръвта на мъжете от семейство Боулинг има нещо нечисто. Говори се, че вече няколко поколения свършват зле, и то по своя собствена вина. Самият Боулинг е жертва на опиума. Чудя се как още не е умрял от свръхдоза.

Лавиния хвърли бърз, изпитателен поглед към спътницата си. Това не беше първата интересна клюка, която тази вечер чуваше от Джоан. Може би скуката я караше да ѝ разказва без задръжки градските слухове и да разкрива тайните на другите гости. През последния час Лавиния бе научила повече за случки и скандали във висшето общество, отколкото през изминалите три месеца.

— За дама, която не посещава често светски събития, вие сте учудващо добре информирана, Джоан — изрече предпазливо тя. — Знаете всичко за хората от най-висшите кръгове.

Джоан стисна ветрилото си малко по-силно и наклони глава.

— Моят мъж имаше навика да събира сведения и слухове, които според него бяха важни за финансовите му операции. Така например се информира много подробно за семейството и финансовото състояние на наследника на Колчестър, преди да се съгласи Мериън да се омъжи за него.

— Това е естествено — кимна убедено Лавиния. — И аз щях да направя същото, ако някой млад мъж беше проявил силен интерес към племенницата ми.

— Лавиния...

— Да?

— Наистина ли вярвате, че е възможно мъжът ми да е криел от мен истината за криминалните си деяния? През всичките тези години?

В гласа на Джоан имаше толкова тъга, че очите на Лавиния овлажняха. Тя примигна бързо, за да вижда отново ясно, и отговори:

— Според мен той е полагал голямо старание да пази тайните си от вас, защото ви е обичал силно и искрено, Джоан. Затова не е искал да узнаете истината. Освен това е вярвал, че като не знаете нищо, не сте изложена на опасност.

— С други думи, искал е да ме предпази?

— Да, точно това имах предвид.

Джоан се усмихна тъжно.

— Това е типично за Филдинг. Той винаги мислеше на първо място за доброто на жена си и дъщеря си.

Внезапно от навалищата изникна Антъни. Във всяка ръка държеше по чаша шампанско.

— С кого, по дяволите, танцува Емелин?

— С наследника на семейство Боулинг. — Лавиния взе чашата от ръката му. — Познавате ли го?

— Не. — Антъни се обърна отново към танцовата площадка. — Предполагам, че са били представени един на друг, както е редно?

— Естествено. — Лавиния изпита съжаление към момчето. — Не се притеснявайте. Следващият танц е обещан на вас. Сигурна съм, че Емелин ще се радва да танцувате.

Лицето на Антъни веднага се разведри.

— Мислите ли?

— Сигурна съм, казах ви.

— Благодаря ви, мисис Лейк. Много, много съм ви благодарен.
— Антъни се поклони и пак се обърна към танцуващите.

Джоан подръпна Лавиния за ръката и заговори съвсем тихо, за да не я чуе младежът:

— Доколкото разбрах, следващият танц на Емелин е обещан на мистър Прауд.

— Аз поемам пълната отговорност. Ще кажа, че съм се объркала при записването на имената в тефтерчето на Емелин.

Джоан разглеждаше с интерес Антъни, който бе съсредоточил вниманието си върху Емелин.

— Извинете, Лавиния, но ще си позволя да ви дам един съвет. Според мен не оказвате услуга на мистър Синклер, като го окуражавате да танцува с Емелин, след като очевидно не го смятате за подходящ кандидат за ръката ѝ.

— Знам, знам. Той няма пари, няма титла и имения, но трябва да призная, че го харесвам. Освен това виждам, че Емелин е щастлива, когато е с него. Решена съм да предложа на племенницата си един или два сезона, за да има шанс да се запознае с няколко уважавани и стабилни млади мъже, но в крайна сметка тя сама ще вземе решение за своето бъдеще.

— Какво ще стане, ако избере мистър Синклер?

— Трябва да ви кажа, че двамата са умни млади хора. Нещо ми подсказва, че никога няма да гладуват.

Голямата къща беше обгърната в мрак — с изключение на слабата светлина, идваща откъм мястото, където Тобиас предполагаше, че е кухнята. Той стоеше в задния край на големия коридор и се вслушваше напрегнато. Чу тихо кискане и смях на пиан мъж. Звуковете идваха отдалеч. Очевидно двама от слугите бяха решили да се позабавляват, без да напускат къщата.

Присъствието им не беше проблем за Тобиас. Нямахше причина да претърсва помещенията на прислугата. Мъж с положението на Невил не се интересуваше от персонала си. Никога не би му хрумнало да скрие тайните си в помещения, в които влиза рядко или никога.

Факт е, мислеше си Тобиас, докато вървеше по мрачния коридор, че Невил няма никакви причини да крие каквото и да било в тази

къща. Защо да си прави труда? Нали е неограничен господар в своя дом?

— Проклятие — изсъска тихо Лавиния. — Току-що видях Невил и съпругата му на входа.

— Защо се изненадвате? — Джоан едва не се разсмя, като видя смръщеното ѝ чело. — Нали ви казах, че всички хора с име и титла ще бъдат тук тази вечер? Никой не би рискувал да обиди лейди Колчестър.

— Все още не мога да повярвам, че сладката стара дама, която ни поздрави на входа, държи цялото висше общество в страх и подчинение.

— Тя управлява с желязна ръка. — Джоан се усмихна сухо. — Но изглежда много харесва дъщеря ми. Дано това не се промени.

Лейди Колчестър няма да си позволи да загуби огромното наследство, което Мериън ще изсипе в съкровищницата на семейството, каза си трезво Лавиния, ала предпочете да не споменава този очевиден факт. Колкото по-високопоставени бяха младежите и девойките, толкова по-високи бяха залозите при сключване на брак. Докато тя се опитваше да събере малко пари, за да предложи на Емелин поне един истински сезон, и можеше само да се надява да привлече достатъчно богат млад мъж, за да осигури добър живот на племенницата ѝ, планове на Джоан имаха размерите на държавна афера.

Отново откри Невил в навалищата и реши, че е добре, дето той е тук. Това означаваше, че не си е вкъщи и няма да се сблъска с Тобиас.

Докато наблюдаваше Невил и съпругата му, неволно се запита как Джоан е могла да се почувства привлечена от него. Сякаш бе прочела мислите ѝ, Джоан отговори тихо:

— Знам, че в момента Невил изглежда като застаряващ светски лъв, прекарал много години в непрекъснати забавления — по-точно изстъпления, — но ви уверявам, че когато го срещнах, беше спортен тип, красив и извънредно очарователен.

— Разбирам.

— Като се върна назад, виждам, че още тогава е криел под гладката повърхност егоизъм и алчност. Аз се гордея с интелигентността си, но разкрих истинската му същност едва когато

беше вече много късно. Дори сега не мога да си представя, че наистина е убил онези бедни жени, за които ми разказахте.

— Защо, за бога?

Джоан събра вежди над красивите си очи.

— Той не е от хората, които понасят да си цапат ръцете.

— Често е много трудно да проникнеш в сърцето на друг човек. Особено когато си млад и неопитен. — Лавиния се поколеба. — Ще ми се разсърдите ли, ако ви задам един много личен въпрос?

— Зависи от въпроса.

Лавиния се покашля.

— Знам, че не излизате много в обществото, но със сигурност е имало случаи, когато сте се срещали с лорд Невил. Как се държите в такива моменти?

Джоан се усмихна развеселено.

— Много скоро ще научите отговора на този въпрос. Лорд и лейди Невил идват към нас. Искате ли да ви представя?

Нищо.

Ядосан, Тобиас затвори книгата с домакинските разходи и я прибра в чекмеджето на писалището. Направи крачка назад и вдигна свещта, за да освети тавана на кабинета. Беше претърсил всяко ъгълче, но не откри нищо, което да наемква за убийство или заговор.

Невил имаше тайни. Със сигурност бяха някъде в тази къща.

Странно усещане — да те представят на убиец. Лавиния се ръководеше от Джоан. Хладна усмивка и няколко нищо незначещи думи, произнесени със скупаещ тон. Ала веднага установи, че Невил избягва да срещне пронизващия поглед на Джоан.

Констанс, очевидно в щастливо неведение за миналото, което мъжът ѝ споделяше с Джоан Доув, веднага се впусна в разговор.

— Приемете поздравленията ми за годиша на дъщеря си — обърна се тя към Джоан с искрена топлота. — Отлична партия, наистина отлична.

— Мъжът ми и аз бяхме много зарадвани — отговори учтиво Джоан. — Дълбоко съжалявам, че Филдинг не доживя да танцува на

сватбата на дъщеря си.

— Разбирам ви. — В очите на Констанс блесна съчувствие. — Но поне е починал с увереността, че бъдещето на момичето му е осигурено.

Лавиния наблюдаваше извърнатото лице на Невил и в същото време слушаше разговора между двете дами. Той е привлечен от някого, разбра тя. В очите му светна неприятно любопитство. Непременно трябваше да проследи погледа му.

Извърна се дискретно и едва не извика. Стомахът ѝ се сви на топка. Невил зяпаше Емелин! Племенницата ѝ стоеше на известно разстояние от тях с Антъни и група млади хора. Сякаш усетил опасността, Антъни се обърна към нея и присви очи. Очевидно бе забелязал Невил.

— Каква красива рокля, мисис Лейк. — Констанс се усмихна любезно. — Сигурна съм, че е ушита от мадам Франческа. Работите ѝ са уникални, нали?

Лавиния успя да се усмихне.

— Да, мадам. Предполагам, че и вие сте ѝ клиентка?

— О, да. От години посещавам само нейното ателие. — Констанс я погледна учтиво въпросително. — Значи сте от Бат? На кратко посещение в Лондон?

— Да.

— Често посещавам града. Харесвам минералната вода. Много ме ободрява.

Ако този тъп разговор продължи още пет минути, ще превъртя, каза си вбесено Лавиния. Къде беше Тобиас? Отдавна трябваше да се появи на бала.

Кискането и смехът отдолу не стигаха до етажа, на който се намираше спалнята на Невил. Тобиас остави свещта на масичката за сервиране и бързо и методично започна да претърсва чекмеджетата и шкафовете.

След десетина минути намери писмото в малко чекмедже в един от шкафовете. Извади го и го отнесе до масичката, за да го прочете под трепкащата светлина.

Писмото бе написано от Карлайл и адресирано до Невил. Съдържаше списък на всички разходи по пребиваването на Карлайл в Рим и изпълнението на определено поръчение, дадено от Невил.

Тобиас веднага разбра, че споразумението между двамата престъпници съдържаше смъртната присъда на Бенет Ракланд.

Невил хвана ръката на жена си.

— Моля дамите да ни извинят. Мисля, че зърнах в другия край на залата Бенингтън, а трябва да говоря с него. Ето го там, до стълбата.

— Да, разбира се — проговори студено Джоан.

Невил бързо поведе жена си през навалищата. Лавиния ги проследи с поглед, опитвайки се да не ги загуби. Много скоро разбра, че Невил не се е насочил към стълбището. Вместо това отведе Констанс при група жени, настанили се в близост до бюфета, остави я там и забърза към другия край на балната зала.

— Извинявайте — прошепна Лавиния, — но през цялото време се питах дали сте стигнали дотам да изпратите на Невил и жена му покана за годежния бал на дъщеря си.

За нейна изненада Джоан избухна в смях.

— Филдинг каза, че не е нужно да каня лорд и лейди Невил. Беше много щастлив, когато не видя името му в списъка.

— Разбирам го.

— Е — продължи Джоан, — сега знаете как се държи една дама от висшето общество, когато срещне на публично място своя бивш любовник и вероятно настоящ убиец.

— Държи се така, сякаш нищо не се е случило.

— Съвсем точно.

Тобиас скри писмото в жакета си, духна свещта и отиде до вратата. Ослуша се и когато не чу шум коридора, напусна спалнята.

Тясната стълба, по която минаваха слугите, беше в другия край на коридора. Намери я и заслиза предпазливо. Сенките се сгъстяваха.

Когато стигна до партера, отново спря. В крилото на слугите цареше мълчание. Мъжът и жената, които одеде се забавляваха, или

бяха заспали, или се занимаваха с нещо друго, без да вдигат шум. Да, това беше по-вероятно.

Тъкмо бе отворил вратата на зимната градина, когато от сянката в коридора се отдели огромна сянка. Лунната светлина беше достатъчна да види, че мъжът стиска в ръката си пистолет.

— Спри, крадецо!

Тобиас моментално падна на пода, претърколи се през отвора и се удари в голяма каменна саксия. Остра болка прониза крака му, но тя не беше от куршум, а добре познатият протест на старата рана, затова не ѝ обърна внимание.

— Знаех си, че, съм чул някой да слиза по задната стълба. — Пистолетът изгърмя, една саксия наблизко се пръсна на парчета и Тобиас инстинктивно вдигна ръце да предпази лицето си.

Мъжът захвърли празния пистолет и се втурна към вратата. Тобиас скочи на крака и побягна. Едва успя да се изплъзне от преследвача, когато отново го прониза остра болка. Това беше предупреждение. В следващия миг кракът му поддаде, той полетя напред и се опря с две ръце на пода.

Мъжът скочи на крака. Огромните му ръце приличаха на лапи.

— Край с номерата, приятелче!

Тобиас се хвана за близката каменна пейка и се изправи. Пръстите му напипаха голяма саксия, в която растеше папрат. Вдигна я с две ръце и зачака.

Щом мъжът стигна на две крачки от него, Тобиас хвърли саксията и го улучи в рамото. Непознатият рухна като отсечено дърво.

В зимната градина се възцари зловеща тишина. Тобиас приседна на пейката и се вслуша. Никой не се раздвижи, никой не вдигна тревога.

След кратък отдых той стана от пейката и закуцука към вратата, отваряща се към голямата градина. След няколко минути излезе на улицата. Надлъж и нашир не се виждаше наемна карета.

Проклетият ми късмет, каза си горчиво мъжът. До палата на Колчестър имаше много път. Но поне вече не валеше.

— Проклятие, къде е той? — Лавиния се надигна на пръсти и се опита да различи нещо в множеството. — Не виждам Невил, Емелин?

Девојката беше доста по-висока от нея и виждаше по-добре.

— Няма го, лелю. Може да е отишъл в бюфета.

— Само преди миг говореше с един от лакеите. — Лавиния усещаше как дланите я сърбят все по-силно. Това не беше добър знак. — А сега го няма. Може да е напуснал къщата.

— В това няма нищо изненадващо — намеси се Джоан. — Не се съмнявам, че Невил е имал намерение да остане тук само няколко минути. Колкото да го видят. Подобни светски събития са крайно досадни за повечето джентълмени. Вероятно сега е на път към някой игрален салон или може би към поредния бордей, за да си потърси нова любовница.

В паметта на Лавиния изникна споменът за окървавената наметка на Сали и по гърба ѝ пробяга студена тръпка.

— Каква ужасна мисъл...

— Успокойте се. — Джоан я погледна стреснато. — От известно време всяка дреболия ви кара да треперите от страх.

Защото не мога да престана да се тревожа за Тобиас, помисли си Лавиния. Но нямаше смисъл да разкрива страховете си. Както нямаше причина да се тревожи заради внезапното изчезване на Невил от залата. Джоан го познаваше по-добре от нея и вероятно беше права в преценката на ситуацията.

Въпреки това не можеше да си прости, че го е изгубила от поглед.

Антъни се появи с чаша лимонада и я подаде на Емелин. Лавиния го изгледа почти сърдито.

— Видяхте ли Невил в бюфета?

— Не. — Антъни се обърна, за да огледа множеството. — На идване насам видях лейди Невил, но съпругът ѝ не беше с нея. Мислех, че ще го държите под око, докато аз донеса лимонадата.

— Изчезнал е. Никъде не го виждам.

Лицето на Антъни се напрегна. Въпреки тревогата си Лавиния въздъхна облекчено — в лицето на Антъни имаше съюзник. Той я разбираше и реагираше като нея.

— Сигурна ли сте? — попита тихо младежът.

— Да. Това не ми харесва — отговори шепнешком тя. — Вече е един и половина. Тобиас трябваше отдавна да е свършил работата и да дойде тук.

— Съгласен съм с вас — рече сериозно Антъни.

— Казах му че е по-добре да ви вземе със себе си. Поне да има някой да му пази гърба.

Антъни кимна.

— Тази вечер го споменахте два или три пъти.

— Никога не ме слуша.

Антъни потръпна.

— Ако това ви утешава, Тобиас винаги прави, каквото си е наумил.

— Това не е извинение. В никакъв случай. Ние сме партньори. Длъжен е да ме послуша, когато казвам мнението си или му давам съвети. Ако все пак се появи в балната зала, ще му кажа някои неща.

Антъни я погледна колебливо.

— Може би на идване насам е спрял за малко в клуба си, за да поговори с някой приятел.

— А ако не е там?

— Да бъдем разумни. Може би търсенето е продължило повече, отколкото е очаквал. — Антъни млъкна и смръщи чело. — Бих могъл да наема карета и да мина покрай къщата, за да проверя дали всичко е спокойно. Ако не е там, ще го потърся в клуба.

Слава богу, не съм единствената, която се тревожи за Тобиас, помисли си облекчено Лавиния. Антъни се опитваше да разсъждава трезво, но и той беше притеснен.

— Отлична мисъл — окуражи го тя. — Като се има предвид колко хора присъстват тази вечер, на улицата сигурно ще има опашка от карети, очакващи клиенти.

Антъни изглеждаше облекчен, че някой му е помогнал да вземе решение.

— Е, добре, тогава тръгвам. — И се обърна към дамите, за да се сбогува.

Емелин сложи ръка на рамото му и в очите ѝ светна загриженост.

— Обещай ми, че ще бъдеш внимателен.

— Разбира се. — Той взе ръката ѝ и я целуна нежно. — Не бива да се тревожиш за мен, Емелин. Ще внимавам. — Обърна се към Лавиния и настави: — Сигурен съм, че всичко е наред, мисис Лейк.

— Ако се установи, че е отишъл в клуба си, вместо веднага да дойде тук, тежко му и горко!

Антъни се усмихна с разбиране и бързо се отправи към изхода.

— Наистина ли мислите, че нещо се е случило с мистър Марч, докато е търсил доказателства? — попита съчувствено Джоан.

— Не знам какво да мисля — призна Лавиния. — Обаче фактът, че не се появи тук в уговорения час, съчетан с внезапното изчезване на Невил, ме подлудява.

— Не разбирам защо виждате връзка между двете неща. Невил не може да знае, че мистър Марч се намира в момента в къщата му.

— Тревожи ме начинът, по който Невил изчезна само няколко минути след като поговори с лакея — обясни Лавиния. — Имам чувството, че е получил съобщение, което го е накарало да си отиде.

— Ужасно е да чакаш — оплака се Емелин. — Какво можем да направим?

— Разбира се, че можем да направим нещо — заяви решително Джоан. — Ще се държим така, сякаш не се е случило нищо необикновено. Обещахте следващия танц на мистър Гедис, нали? Виждам, че се е запътил към нас.

Емелин простена задавено.

— Танците са последното, за което мога да мисля в момента. Не мога да водя учтив разговор с мистър Гедис, докато се тревожа за Антъни.

— Слуховете казват, че мистър Гедис има поне петнадесет хиляди фунта годишен доход — съобщи Джоан с недвусмислена подигравка.

Лавиния едва не се задави с шампанското си. Когато се възстанови, тя се усмихна окуражително на племенницата си.

— Няма нищо лошо да танцуваш с мистър Гедис, скъпа. Според мен даже е необходимо.

— Защо? — попита сърдито Емелин.

— За да се държим така, сякаш нищо не се е случило, както предложи мисис Доув. — Лавиния направи движение с ръце, сякаш пъдеше момичето. — Върви и танцувай с него. Трябва да се държиш като всички млади дами в тази зала и при дадените обстоятелства.

— Щом настояваш.

Емелин се усмихна смело на красивия млад мъж, който в този момент застана пред нея, за да я покани на танц. Лавиния се наведе към ухото на Джоан.

— Петнадесет хиляди годишно, казвате?

— Така съм чувала.

Лавиния проследи как Гедис отведе Емелин на танцовата площадка.

— Изглежда ми симпатичен младеж. Има ли лоша кръв в семейството?

— Не знам. Нищо не се говори.

— Това е добре.

— Според мен Гедис няма шансове срещу младия Антъни — усмихна се Джоан.

— Ох, май сте права — въздъхна Лавиния.

Валсът свърши, но Емелин и партньорът ѝ останаха в края на танцовата площадка. Лавиния хвърли бърз поглед към часовничето в чантичката си и зачака двойката да се върне при тях.

— Успокойте се — посъветва я тихо Джоан. — Сигурна съм, че с мистър Марч не се е случило нищо лошо. Той е смел мъж, освен това е напълно в състояние да си грижи за себе си.

Лавиния си представи левия му крак и потрепери.

— И той е грешил.

Джоан я изгледа замислено.

— Вие наистина сте загрижена за него, нали?

— Веднага му казах, че не одобрявам плана му да претърси къщата на Невил — довери ѝ Лавиния. — Всъщност бях много... — В този момент видя кой се беше изпречил на пътя на Емелин и мистър Гедис и изохка. — Проклятие!

— Какво има? Какво става там?

— Помфри. Само го погледнете! Мисля, че се опитва да накара Емелин да танцува с него.

Джоан проследи погледа на Лавиния и видя, че Помфри се е изстъпил пред Емелин и мистър Гедис и не ги пропуска да минат. Стисна устни и поклати глава.

— Надявам се да не е пиян. Когато е пил, Помфри става непредвидим.

— Това ми е добре известно. Няма да му позволя да направи още една сцена. Не и в балната зала на семейство Колчестър. — Лавиния затвори ветрилото си и излезе от нишата. — Трябва да го спра. Ей сега ще се върна.

— Запазете спокойствие, Лавиния. Уверявам ви, лейди Колчестър няма да допусне някой да се държи неприлично по време на нейния бал.

Лавиния не отговори. Дискретно си проби път през навалищата, но няколко пъти загуби целта от очи, когато високи мъже ѝ препречваха пътя.

Когато най-сетне стигна задъхана до другия край на танцовата площадка, установи, че Емелин е взела нещата в свои ръце. Помфри вече се отдалечаваше. Изобщо не забеляза Лавиния, която се готвеше да го укроти.

Като видя леля си, Емелин се засмя развеселено.

— Всичко е наред. Помфри искаше само да се извини за случилото се в театъра.

— Така трябва. — Лавиния проследи наглия пияница с гневен поглед.

Емелин се усмихна учтиво на леко смутения мистър Гедис.

— Благодаря ви, сър.

— За мен беше удоволствие. — Младият мъж се наведе над ръката ѝ, после бързо изчезна в множеството.

Лавиния го проследи с меланхоличен поглед.

— Жалко. Изглеждаше много мил.

— Моля те, не зяпай така след него — предупреди я тихо Емелин. — Не е прилично.

— Извинявай. Хайде сега да се върнем бързо в нишата. Не искам да оставяме мисис Доув сама.

Двете с Емелин заобиколиха танцовата площадка, като с мъка си пробиваха път през навалищата. Ала когато стигнаха до нишата, я намериха пуста. Лакеят тъкмо събирате празните чаши.

Лавиния спря. В сърцето ѝ се надигна паника.

— Няма я...

— Сигурна съм, че е някъде наблизко — опита се да я утеши Емелин. — Не би си тръгнала, без да ти каже къде отива.

— Няма я, казвам ти. — Лавиния грабна най-близкия стол и се покачи върху него. — Никъде не я виждам.

Лакеят я зяпна ужасено. Емелин също се обърна и претърси навалищата с изпитателен поглед.

— И аз не я зърнах никъде. Може да е отишла в салона за карти.

Лавиния прихвана полите си и скочи от стола. Застана пред лакея и попита настойчиво:

— Видяхте ли дамата в сребърносива рокля, която до преди малко стоеше тук?

— Разбира се, мадам. Донесох ѝ съобщение, тя го прочете и излезе.

Емелин и Лавиния се спогледаха ужасено. Лавиния направи още една крачка към лакея.

— Какво съобщение ѝ донесохте? — В гласа ѝ звучеше недвусмислена заплаха.

Бедният младеж се уплаши още повече. На челото му избиха капчици пот.

— Нямам представа какво съдържаше съобщението, мадам. Знам само, че беше на лист хартия, без плик. Не съм го чел. Казаха ми да ѝ го дам и аз го направих. Тя му хвърли един поглед и веднага се запъти към изхода.

Лавиния не се отказваше толкова лесно.

— Кой ви даде съобщението за мадам?

Лакеят преглътна. Нервният му поглед се премести от Лавиния към Емелин и обратно към Лавиния.

— Даде ми го един от лакеите, наети специално за бала. Не го познавам. Не ми каза от кого е.

Лавиния се обърна към Емелин.

— Аз ще търся от тази страна, ти от отсрещната. Ще се срещнем в другия край.

— Тръгвам. — Емелин ѝ обърна гръб.

— Почакай — спря я Лавиния и стисна ръката ѝ, за да я принуди да я погледне в очите. — Не напускай балната зала при никакви

обстоятелства, разбра ли ме?

Емелин кимна и след минута вече беше изчезнала в навалищата. Лавиния се обърна и тръгна направо през навалищата към вратата, излизаща на голямата тераса. Беше изминала почти половината път, когато ѝ хрумна, че ще има много по-добър поглед върху залата, ако се изкачи в галерията, която обикаляше огромното помещение.

Промени посоката и си проби път към стълбата. Няколко души се намръщиха неодобрително, когато ги разбута решително. Зад гърба ѝ се чува дори неучтиви забележки, но повечето посетители на бала не и обърнаха внимание.

Лавиния стигна до стълбата и изкачи стъпалата на един дъх. Едва се съдържаше да не се затича. Когато най-сетне се озова в галерията, се вкопчи в парапета и погледна надолу.

Между стотиците официални рокли от сатен и коприна не се виждаше и следа от сребърносивия тоалет на Джоан. Лавиния си заповяда да мисли логично. Ами ако посланието беше накарало Джоан да напусне балната зала?

Затова се обърна към прозореца, от който се виждаше почти цялата огромна градина. Отвори го и се наведе навън. Живият плет и храстите в близост до къщата бяха залени от светлината на балната зала, падаща през големите врати на терасата. Ала светлината не стигаше далеч. По-голямата част от красивата градина тънеше в мрак. Лавиния успя да различи само очертанията на голям каменен монумент. Вероятно в памет на покойния съпруг на лейди Колчестър.

Някакво движение в близост до живия плет привлече вниманието ѝ. Бързо обърна глава и различи крайчето на копринена пола. В сянката беше невъзможно да разбере какъв цвят е роклята, не можа да види и лицето на жената, но нещо в походката, както и фактът, че дамата беше сама, събудиха подозренията ѝ.

Лавиния понечи да извика на бързо отдалечаващата се фигура да се върне, но се съмняваше, че ще успее да надвика музиката и шумните разговори в залата.

Завъртя се вихрено, откри малката стълба в края на галерията и се затича към нея. Тъкмо когато стигна до стълбата, се появи лакей с табла сандвичи.

— Мога ли да сляза оттук в градината? — извика задъхано Лавиния.

— Разбира се, мадам. В края на стълбата има врата.

— Благодаря! — Лавиния се хвана здраво за парапета и забърза надолу. Отвори със замах вратата в долния край и излезе навън в студения мрак. Не видя никого. Гостите, пожелали да подишат малко чист въздух, се разхождаха на терасата.

Ако жената в светлата рокля върви в същата посока, ще мине покрай монумента, съобрази Лавиния. Нищо чудно срещата да е определена именно там. Каменният паметник беше най-удобното място в градината.

Прихвана полите си и хукна право към монумента. Смеховете и музиката бързо утихнаха, когато навлезе в градината и затича между грижливо подрязан жив плет и разнообразни растения. Посипаната с чакъл пътека беше абсолютно тъмна. Лавиния усещаше малките камъчета през тънките подметки на балните си обувки и потръпваше от болка.

Зави зад един жив плет, малко по-висок от нея, и забеляза монумента. Вътрешността му, подобна на пещера, лежеше в пълен мрак. Изведнъж нещо се раздвижи и Лавиния чу шум, който много приличаше на плясък от крила. Сякаш в монумента се бе скрил гигантски прилеп.

Тя отвори уста, за да повика Джоан, но изведнъж млъкна. Прилепът, който бе издал онзи странен шум, вероятно беше мъжко палто. Който и да се криеше във вътрешността на монумента, със сигурност не беше жена.

Лавиния остана в сянката на живия плет. Трябваше да помисли какво ще прави. Едва сега усети колко е студено. След секунди забеляза с ъгълчето на окото си отражението на луната върху бледа коприна.

Джоан излезе от гъстия храсталак в края на монумента и спря пред първата колона. Пое си дъх и се насочи към вътрешността.

— Джоан, не! — изкрещя Лавиния и се втурна към нея. — Не влизайте!

Джоан се обърна стреснато.

— Лавиния? Какво правите тук?

В този миг нещо във вътрешността на монумента се раздвижи.

— Пазете се! — Лавиния сграбчи Джоан за рамото и я издърпа по-далеч от колоната.

Едра фигура в дълго палто и с шапка на главата излезе тичешком от монумента и изчезна в мрака на огромната градина. За момент лунната светлина освети парчето желязо в дясната ръка.

— На ваше място дори не бих помислила да хукна подире му — заяви с учудващо спокойствие Джоан. — Нещо ми казва, че мистър Марч няма да е съгласен.

— Естествено, че имах сериозна причина да изляза в градината, без да ви изчакам, за да ви съобщя къде отивам, Лавиния — повтори изтощено Джоан. — Получих съобщение, в което се твърдеше, че животът на дъщеря ми е в опасност и трябва веднага да се срещна с автора на тази ужасна вест пред монумента в градината, за да ми съобщи подробности. Боя се, че изпаднах в паника.

— Нима не си помислихте, че съобщението е примамка, за да ви измъкне от сигурната бална зала? — попита Тобиас.

Лавиния, която седеше на кадифени възглавници насреща му, го удостои с остър поглед, ала той го пренебрегна. Много добре знаеше, че гласът му е прозвучал остро, ала не го беше грижа, че може да обиди Джоан.

Настроението му беше ужасно. Когато пристигна в балната зала на семейство Колчестър заедно с Антъни и установи, че и Джоан, и Лавиния са изчезнали, изпита желание да обърне цялата къща с главата надолу. Емелин едва успя да го спре. Иначе щеше да устрои невиджана — и незабравима — сцена. Умната девойка се бе качила на един балкон и бе видяла Лавиния и Джоан да се връщат подръка по алеята.

Без да се церемони, Тобиас повика елегантната карета на Джоан, натовари всички вътре и изкрещя на кочияша да тръгва веднага. Джоан не се възпротиви, че си отиват, без да се сбогуват, нито че всички се настаниха в каретата ѝ.

Едва когато се отдалечиха достатъчно от дома на лейди Колчестър, Лавиния описа набързо какво се бе случило в балната зала, а после и в градината. Докато я слушаше, Тобиас забрави задоволството си, че бе намерил писмо, изобличаващо Невил.

Всичко, за което можеше да мисли в този момент, беше, че Джоан е изложила на опасност не само себе си, но и Лавиния. Как не е помислила, че рискува живота си, повтаряше си той и гневът му растеше.

Докато разтриваше с отсъстващ вид лявото си бедро, той се опитваше да пренебрегне тъпата болка в ранения крак. Елегантната, удобна карета на Джоан беше много по-комфортна от наемната карета, с която Антъни го прибра от улицата, но меките възглавници не допринесоха за подобряване на настроението му.

— Реакцията ви е напълно разбираема — заяви бързо Лавиния. — Всяка майка би постъпила така. И не само всяка майка, бих допълнила. — Тя хвърли многозначителен поглед към Тобиас. — Ти какво би направил, сър, ако беше получил съобщение, че Антъни е в голяма опасност?

Момъкът издаде странен звук. Вероятно се опитваше да потисне смеха си.

Тобиас потисна едно проклетие. Отговорът на въпроса ѝ беше очевиден за всички. А какво би направил, ако получи съобщение, в което пише, че Лавиния е в опасност? И този отговор беше ясен.

Няма смисъл да си разменяме аргументи, каза си примирено той. Лавиния е твърдо на страната на клиентката си.

— Според мен за всички е ясно — заговори Лавиния с очевидното намерение да смени темата, — че Невил е подготвил много грижливо тазвечерните събития. Не бих се изненадала, ако именно той е накарал Помфри да се извини на Емелин, за да отклони вниманието му.

Девойката вдигна вежди и я изглежда недоверчиво.

— Мислиш ли, че е изпратил съобщение и на себе си, не само на мисис Доув?

— Защо не? Това е много вероятно. Така е имал убедително извинение да напусне балната зала. Ако някой тръгне да разследва случая, без съмнение ще се намерят достатъчно хора, които да потвърдят, че Невил е получил съобщение и е бил принуден да си тръгне.

— Но той излезе от къщата през главния вход — възрази Антъни.

— Това означава, че един от неговите лакей му е донесъл палтото и шапката — обясни уверено Лавиния. — Спокойно е отишъл до каретата си, за да вземе машата или каквото и да е оръжието, което използва.

Емелин кимна.

— Според мен обясненията ти са убедителни. За него няма проблеми да се промъкне незабелязано в градината на Колчестър. Тя е много просторна, както видях. Вероятно има няколко места, където човек може да се прехвърли през зида.

— Сигурно щяха да открият трупа ми чак на сутринта и тогава никой не би могъл да свърже Невил с убийството — допълни тихо Джоан.

Тобиас видя как по тялото на Лавиния пробягаха тръпки и се ядоса още повече.

— Всичко се подрежда — обобщи Антъни. — Тази вечер Невил се опита да ви убие. Може би е имал намерение да хвърли и вашето тяло в реката. Нищо не би му струвало да го отнесе дотам с каретата си.

Джоан го погледна с лек укор.

— Вие имате развихрено въображение, сър.

Антъни се усмихна смутено.

— Извинявам се.

Дамата подигравателно изкриви уста.

— Питам се дали е имал намерение да помоли тайнствения художник да снее восъчна маска от мъртвото ми лице. Представям си как лицето и фигурата ми се превръщат в еротична статуя в музея на Хугет...

В каретата се възцари мълчание. След малко Джоан се обърна към Тобиас. Очите ѝ гледаха мрачно и сериозно.

— Вече съм убедена, че вие и Лавиния оценявате правилно ситуацията, сър. Принудена съм да приема, че Невил е убиец, а вероятно е и член на Блу Чеймбър, както твърдите. Трудно ми е да повярвам, че съпругът ми е бил глава на криминална организация, но очевидно няма друго логично обяснение. Невил е убеден, че знам някои от тайните му, и иска да ми затвори устата.

Скоро след това Лавиния седна зад малкото си писалище, а Антъни клекна пред камината, за да разпали огъня. Емелин се настани в едно от креслата за четене, Тобиас отвори шкафа с шерито.

Лавиния го проследи как налива две чашки. Нещо в начина, по който се движеше, ѝ издаде, че тази вечер болката в крака му е особено силна. Нищо чудно след преживяното напрежение. За пореден път го бе пресилил.

— Мислиш ли, че Джоан Доув казва истината, като твърди, че не е знаела нищо за криминалната дейност на мъжа си? — попита с интерес Антъни.

— Кой знае... — Тобиас остави едната чаша на писалището пред Лавиния и веднага отпи глътка от другата. — Джентълмените от висшето общество рядко обсъждат делови въпроси със съпругите си, финансите са тема табу. Както каза Лавиния, вдовиците обикновено са последните, които научават подробности за състоянието на семейството. Според мен е напълно възможно Доув да е мълчал пред жена си за тъмната страна на живота си.

— А според мен тя е знаела — възрази тихо Лавиния.

В стаята надвисна шокирано мълчание. Всички се обърнаха към нея.

Тя вдигна рамене.

— Джоан е много интелигентна жена. Обичала го е с цялото си сърце, двамата са били много близки. Затова смятам, че е знаела — или поне е предполагала, — че Филдинг е Азур.

Емелин кимна.

— Съгласна съм с теб.

— Дори да е знаела, никога няма да признае — каза Тобиас.

— Не мога да я укорявам за това — усмихна се Лавиния. — На нейно място и аз бих направила всичко, за да скрия истината.

— Защото те е страх от клюките ли? — попита заинтересовано Тобиас.

— Не — отговори спокойно тя. — Мисис Доув е достатъчно богата и независима, за да издържи на щурм от слухове и клюки.

— Напълно си права — съгласи се Тобиас.

— Причините жената да направи всичко по силите си, за да защити доброто име на мъжа си, са съвсем други — продължи Лавиния.

Тобиас вдигна вежди.

— И какви са, според теб?

— Любов. Привързаност. — Лавиния разклати шерито в чашата си. — Такива неща.

Тобиас се загледа в пламъците.

— Да, разбира се. Такива неща.

Отново се възцари мълчание и този път продължи по-дълго. Накрая заговори Емелин.

— Още не сте ни разказали какво намерихте в къщата на Невил, мистър Марч.

Тобиас се облегна на перваза на камината.

— Намерих писмо, което свързва Невил със смъртта на Бенет Ракланд. От писмото личи, че е платил голяма сума на Карлайл, за да се погрижи за убийството на Ракланд в Рим.

Антъни изсвири тихо през зъби.

— Най-сетне истината излезе наяве. Всичко свърши.

— Почти. — Тобиас отпи голяма глътка бренди.

Лавиния смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш? Какво всъщност става?

Тобиас се обърна бавно към нея.

— Време е да ти разкажа още нещо за скритите пружини на историята.

Тя събра вежди и го подкани остро:

— Започвайте, сър.

— Бенет Ракланд беше учен. Въодушевен изследовател на античността. През войната прекара доста време в Испания и Италия. Професията му позволяваше да се сдобива с информация, полезна за короната.

— Каква информация?

Тобиас разклати шерито в чашата си.

— Докато работеше, научаваше някои подробности за пътя на френските кораби, чуваше разни слухове за преместването на войски и припаси. Такива неща.

Емелин слушаше с любопитство.

— С други думи, Ракланд е бил шпионин.

— Точно така. — Тобиас помълча малко и продължи: — Свързката му в Англия, човекът, на когото предаваше информацията, беше лорд Невил.

Лавиния го погледна втрещено.

— Мале мила!

— Сведенията, които Ракланд предаваше на Невил чрез верига от куриери, трябваше да стигнат до съответните отдели на

министерството. Трябва да кажа, че повечето отиваха по предназначение.

— Но не всички, така ли?

— Точно така. Не всички. За съжаление Ракланд разбра истината едва след войната. Преди около година замина отново за Италия, за да продължи научните си изследвания. Там някой от старите му информатори му разказал слухове за съдбата на един специален транспорт с ценни товари, изпратени от французите в Испания към края на войната. Крайната цел била Париж. На времето Ракланд узнал всичко за тайния маршрут и предал информацията на Невил.

— Вероятно товарът е съдържал оръжия? — предположи Емелин.

Тобиас поклати глава.

— Не. Антики. Може би знаете, че Наполеон беше луд по антиките. Когато влезе в Египет, водеше със себе си десетки учени, за да проучат храмовете, да съберат ценни предмети и да ги откарат във Франция.

— Да, това е известно на всички. Между тези ценни предмети беше Розетският камък и сега го имаме цял-целеничък — усмихна се Антъни.

— Продължавай — помоли Лавиния. — Какви антики е имало в товара, за който говориш?

— Много ценни неща. Например колекция древни накити, намерена от хората на Наполеон в един испански манастир.

— И какво се е случило после?

— Товарът с ценни вещи изчезнал по пътя за Париж — обясни Тобиас. — Ракланд предполагаше, че Невил е уредил да бъде прихванат и докаран в Англия. Оказа се, че е станало точно така.

Лавиния смръщи чело.

— Какво имаш предвид?

— Антиките са изчезнали по план — продължи с обясненията Тобиас. — След като разговарял със старите си информатори в Италия, Ракланд предположи, че Невил си е присвоил ценните неща, и се зае да разследва случая. Един въпрос пораждаше следващия.

Лавиния издиша шумно.

— Ракланд е стигнал до истината за Блу Чеймбър, нали?

— Да. Не забравяй, че той имаше голям опит като шпионин. Знаеше как да работи скрито. Без да се набива на очи. Имаше широка мрежа от информатори още от времето на войната. Обърна няколко камъка и намери под тях змии.

Лавиния отпи глътка шери.

— И една от змиите носи името лорд Невил?

— Ракланд откри, че през войната Невил е откраднал още няколко ценни товара. Но не само това. При различни случаи е действал в ущърб на страната си, като е продал британски военни тайни на Франция.

— Невил е предател?

— Точно така. Да не забравяме тесните му връзки с престъпниците от Блу Чеймбър. Освен тях е разполагал и със собствена информационна мрежа. Преди няколко месеца узнал, че Ракланд разследва деянията му през войната и е стигнал съвсем близо до истината. Тогава се свързал с другия оцелял водач на Блу Чеймбър — Карлайл — и му възложил да го отърве от Ракланд. — Тобиас помълча малко и добави през стиснати зъби: — Операцията е струвала на Невил десет хиляди фунта.

Лавиния зяпна смаяно.

— Десет хиляди фунта? За убийството на един-единствен човек? Но това е цяло състояние! Много добре знаеш, че има стотици, хиляди улични разбойници, които обикалят улиците на всеки голям град в Европа, включително на Рим, и са готови да извършат убийство за шепа монети.

— Десетте хиляди не са разходи за самото убийство — обясни безизразно Тобиас. — Това е премията, която Карлайл е поискал. Като познавал Невил и позицията му в обществото, предположил съвсем правилно, че е готов да плати всяка цена за мълчанието му.

— Да, естествено — прошепна Лавиния. — Един престъпник шантажира другия. Каква ирония на съдбата.

— Може би — кимна замислено Тобиас. — Във всеки случай Невил бил безкрайно облекчен, когато историята приключила. След смъртта на Ракланд можел спокойно да се посвети на грандиозния си план да поеме контрола над остатъците от организацията Блу Чеймбър в Англия.

Антъни се обърна към Лавиния.

— Само дето Невил не знаел, че Ракланд вече е споделил предположенията си с някои високопоставени мъже в Англия. Когато бил убит в Рим, тук веднага разбрали, че това не е случайна смърт.

— Аха. — Лавиния удари с длани по плота на писалището си и изглежда гневно Тобиас. — Знаех си. Знаех, че зад тази история се крие много повече, отколкото ми разказа. Значи Невил изобщо не ти е бил клиент?

Тобиас се усмихна предпазливо.

— Е, зависи от коя страна гледаме на нещата.

Тя го посочи с пръст.

— Не се опитвай да криеш истината. Кой те е наел да разследваш смъртта на Ракланд?

— Казва се Крекбърн.

— Казах ли ти, че мистър Марч си играе игрички с мен, казах ли ти? — попита възбудено Лавиния.

Емелин се усмихна с лека подигравка.

— Да, лелю Лавиния. Много добре си спомням.

Лавиния отново насочи вниманието си към Тобиас.

— Каква беше връзката ти с Невил?

— Малко след смъртта на Карлайл започнаха да се носят слухове за дневника на камериера. За мен това беше шанс да изплета мрежата си около Невил. Отидох при него в качеството си на частен детектив и му разказах за опасните клюки. Предложих му услугите си и обещах да намеря дневника.

— Невил гореше от желание да намери дневника — обясни Антъни. — Нямаше представа какво точно пише в него, но ужасно го беше страх, че ще бъде изобличен.

— Предполагам, че малко след като ме е наел, Невил е получил едно от прекрасните изнудвачески писъмца на Холтън Феликс — продължи Тобиас. — Последвал е Феликс до жилището му, както направихме ти и аз, но е стигнал там преди нас. Убил го е и е прибрал дневника.

— И тъй като е нямало как да признае пред теб какво е извършил, ти е позволил необезпокоявано да продължиш разследванията си, а когато е сметнал, че е дошъл подходящият момент, е уредил да намериш изгорения дневник — заключи Лавиния.

— Точно така.

Тя го погледна в очите.

— Тобиас, тази вечер лорд Невил ще се върне вкъщи и слугите ще му кажат, че в дома му е проникнал крадец. Пазачът, който те е преследвал, със сигурност ще му каже.

— Без съмнение.

— Той ще предположи, че си ти. Сигурно ще стигне до заключението, че знаеш твърде много. Трябва да сложиш край на тази история. Веднага, Тобиас.

— Колко странно, че го споменаващ. — Тобиас изпи шерито си и се изправи. — Имам намерение да направя точно това.

Над входната врата на бордея висеше газов фенер, ала светлият кръг почти не се виждаше в гъстата мъгла. Тобиас стоеше в сянката и чакаше вратата да се отвори.

Невил излезе на улицата и спря, колкото да вдигне яката на палтото, за да закрие ушите си. После слезе по стълбата, без да поглежда наляво и надясно, и се запъти с големи крачки към каретата, която бе спряла на ъгъла. Кочияшът, облечен в дълго палто с ревери, чакаше неподвижен и мълчалив.

Тобиас излезе от сянката и спря на няколко крачки пред Невил, като се постара да остане извън светлия кръг на фенера.

— Получих съобщението ви — каза той.

— Какво, по дяволите...? — Невил се обърна стреснато и ръката му се стрелна към джоба на палтото. Като позна Тобиас, част от напрежението изчезна. — Проклятие, Марч, как ме уплашихте! Би трябвало да знаете, че в тази част на града не бива да се промъквате зад гърба на минувача, защото може да ви застреля.

— При това разстояние и при слабата светлина от фенера е малко вероятно пистолетът ви да улучи целта, особено ако се опитате да стреляте през джоба на палтото.

Невил гневно изкриви лице, но не извади ръката си от джоба.

— Получих съобщението ви, но си помислих, че ще се срещнем в клуба ви. За какво става дума? Новини ли имате? Намерихте ли човека, който е убил Феликс и е откраднал дневника?

— Тази игра ми омръзна — обясни тихо Тобиас. — А и вие вече нямате време за игра.

Невил го изгледа злобно.

— За какво говорите, по дяволите?

— Всичко ще свърши тук. Тази вечер. Вече няма да има убийства.

— Какво говорите, човече? Нима ме обвинявате в убийство?

— Да, дори в няколко — отговори твърдо Тобиас. — Включително в убийството на Бенет Ракланд.

— Ракланд? — Невил отстъпи крачка назад. Светкавично извади ръката си от джоба на палтото и насочи пистолета към Тобиас. — Вие сте луд. Нямам нищо общо със смъртта на Ракланд. Той бе убит в Рим, а през това време аз бях тук, в Лондон. Мога да го докажа.

— И двамата знаем, че сте поръчали убийството му. — Тобиас хвърли презрителен поглед към пистолета в ръката на Невил, после отново устреми поглед в лицето му. — Като се приберете вкъщи, ще ви кажат, че докато ви е нямало, някой е проникнал в къщата ви.

Невил се намръщи неразбиращо. После очите му се разшириха от гняв.

— Вие!

— Намерих писмо, което съдържа важни доказателства срещу вас.

Невил се олюля.

— Писмо ли?

— Адресирано до вас и подписано от Карлайл. Описани са подробно всички задължения, които поемате, ако Ракланд бъде убит.

— Не. Невъзможно. Абсолютно невъзможно. — Невил повиши глас, за да повика кочияша. — Ей вие, на капрата! Извадете пистолета си. И дръжте този човек под око. Той ме заплашва.

— Тъй вярно, сър. — Кочияшът разтвори палтото си и в ръцете му блесна дуло на оръжие.

Пистолетът в ръката на Невил се успокои. Като знаеше, че кочияшът е готов да го защитава, се чувстваше по-сигурен.

— Искам да видя писмото, което уж сте намерили — заповяда лордът.

— Любопитен съм да разбера някои неща — каза Тобиас, като се направи, че не е чул искането. — Колко спечелихте от търговията с французите по време на войната? Колко мъже загинаха заради информацията, която сте продавали на Наполеон? Какво направихте с ценните накити, които откраднахте от испанския манастир?

— Нищо не можете да докажете. Нищо. Само се опитвате да ме сплашите. Няма документи за сделките ми с французите. Унищожих ги — заедно с писмото, което твърдите, че сте намерили. Писмото не съществува, казвам ви.

Тобиас се усмихна иронично.

— Писмото вече е в ръцете на един много високопоставен джентълмен, който показва голям интерес към него.

— Не!

— Кажете ми, Невил, наистина ли повярвахте, че имате необходимите качества да заемете мястото на Азур като водач на Блу Чеймбър?

Нещо в изражението на Невил се промени. Очите му засвяткаха от гняв.

— Дяволите да ви вземат, Марч! Аз съм главата на Блу Чеймбър.

— Вие сте убили Филдинг Доув, нали? Внезапното му заболяване, докато е обикалял именията си... Отрова ли му дадохте?

— Трябваше да се отърва от него. След като войната свърши, Доув започна да разследва сделките ми с французите. Не знам какво привлече интереса му, но успя да се добере до истината и побесня от гняв.

— Доув е ръководил голяма криминална организация, но в сърцето си е бил истински англичанин, нали? Никога не е стигнал до държавна измяна като вас.

Невил вдигна рамене.

— И какво от това? По време на войната нямаше нищо против Карлайл и аз да се възползваме от обстоятелствата, които се предлагаха. Умният човек можеше да спечели куп пари, като снабдява армията с оръжия и муниципи, с пшеница и жени. Да не говорим за ценните товари с крадено злато и скъпоценности, до които се добирахме след внимателни разследвания.

— Сделките са си сделки. Но Азур никога не би ви позволил да продавате британски тайни. Значи след войната е открил какви сте ги вършили?

— Точно така. — Невил стисна пистолета по-здраво. — За щастие научих навреме, че е заповядал да ме убият, и реших да го изпреваря. Нямах друг избор, освен да го убия, и то веднага. Ставаше въпрос за живота ми.

— Прав сте.

— Изненадата беше на моя страна, нали разбирате? Той нямаше представа, че са ме предупредили. Естествено, преди десет или

петнадесет години нямаше да бъде никак лесно да се отърва от него. Но Азур остаря и започна да губи контрола над организацията.

— Наистина ли си въобразявате, че можете да ръководите организация като Блу Чеймбър?

Невил се изпъчи гордо.

— Сега аз съм Азур. Под мое ръководство Блу Чеймбър ще стане още по-могъща отколкото по времето на Доув. След една или две години ще бъде най-влиятелната личност в Европа.

— Наполеон имаше подобни видения. Всички сме свидетели докъде го доведоха.

— Аз няма да направя грешката да се намеся в политиката. Ще се занимавам със сделки.

— Колко жени сте убили?

Невил видимо се напрегна.

— Значи знаете за курвите?

— Знам, че сте убили няколко невинни жени, за да запазите тайните си.

— Пфу! Изобщо не бяха невинни. Те бяха уличници. Нямаха семейства и никой не разбра, че са умрели.

— Ала вие не искахте да ги изгубите завинаги, нали? Искяхте трофеи, за да ви напомнят за добре свършената работа. Как е името на художника, на когото сте възложили да изработва восъчните сцени, изложени в галерията на Хугет?

Невил се изсмя одобрително.

— Значи знаете и за восъчните скулптури? Много весело, нали? Трябва да кажа, че съм впечатлен от уменията ви, Марч. Нямах представа, че сте толкова добър в занаята.

— Не беше нужно да ги убивате, Невил. Те не представляват заплаха за мъж с вашето положение. Никой не би обърнал внимание на обвиненията им. Никой не би поставил техните твърдения срещу думата на един джентълмен.

— Не можех да си позволя да рискувам. Някои от леките момичета са по-хитри, отколкото е добре за тях. Възможно е по време на връзката ни да са научили твърде много за мен. — Лордът изкриви уста. — Когато изпие няколко бутилки вино, мъжът става разговорлив. Да не говорим какво дрънка в леглото на похотлива млада жена, която с готовност го задоволява.

— Все пак не успяхте да убиете всички. Чували ли сте скоро за Сали?

— Кучката ми се изплъзна, но аз ще я намеря — закле се мрачно Невил. — Не може вечно да се крие в бордеите.

— Тя не е единствената, която ви се е изплъзнала. Джоан Доув също оцеля след планираното покушение.

Тази забележка явно изненада Невил. Ръката, която стискаше пистолета, затрепери.

— Значи знаете и за нея? Много дълбоко сте се заровили, Марч. Толкова дълбоко, че сте изкопали собствения си гроб.

— Прав сте да се страхувате от нея, Невил. За разлика от другите жени тя е умна, богата и добре закриляна. Тази вечер прояви непредпазливост и за малко да падне в ръцете ви. Но съм сигурен, че няма да повтори тази грешка.

Невил изгрухтя презрително.

— Джоан не е по-добра от другите. Когато свърших с нея, излезе на улицата. При това не беше много добра, казвам ви. Наситих ѝ се само за няколко месеца. Направо не можах да повярвам, когато Доув се ожени за нея. С богатството и могъществото си можеше да избира между десетки почтени наследници.

— Той я е обичал.

— Да, тя беше единствената му истинска слабост. Затова трябва да се отърва и от нея. Надявам се, че ме разбирате. Вероятно е през двадесетте години на брака им да е узнала, че Доув е бил водач на Блу Чеймбър и да знае как работи организацията.

— Вече нямате време да се тревожите за Джоан Доув — отбеляза спокойно Тобиас. — За вас историята приключи. Ако нямате нищо против, партньорът ми и аз ще се оттеглим.

— Партньорът ви?

— Тук съм — обади се Антъни. — На капрата.

Невил изкрещя дрезгаво. Обърна се толкова бързо, че се препъна и едва не загуби равновесие. Понечи да насочи дулото на оръжието си към новата цел, но замръзна на мястото си, като забеляза пистолета на Антъни, сочещ право в сърцето му.

Тобиас извади своя пистолет от джоба на палтото.

— Както изглежда, имате две възможности, Невил — заключи все така спокойно той. — Можете да си отидете вкъщи и да чакате

високопоставените джентълмени, които по време на войната бяха на високи постове в правителството. Те възнамеряват да ви посетят утре. Другата възможност е да избягате от Лондон още тази нощ и никога вече да не се върнете в Англия.

Антъни се усмихна с разбиране.

— Доста труден избор, бих казал.

Невил трепереше от ярост. Погледът му се местеше между двата пистолета, насочени към гърдите му.

— Копеле! — Думите му едва се разбираха. — От самото начало сте ме мамили. Целта ви е била да ме унищожите.

— Имах добри помощници — допълни Тобиас.

— Това няма да ви помогне. — Гласът на Невил трепереше все по-силно. — Аз съм водачът на Блу Чеймбър. Имам повече власт, отколкото можете да си представите. Ако ми причините това, ще умрете.

— Може би наистина щях да се уплаша от тази възможност, ако не знаех, че утре сутринта самият вие ще сте мъртъв или на път към Франция.

Невил изкрещя от гняв, обърна се рязко и изчезна в нощта. Тропотът на ботушите му по паважа постепенно заглъхна. Антъни скочи от капрата.

— Да го проследя ли?

— Не. — Тобиас бутна пистолета в джоба си. — Оттук нататък Крекбърн да се занимава с него. Ние приключихме.

Антъни все още се взираше в уличката, където Невил бе изчезнал в мъглата.

— Когато му разясни възможностите, пропусна една. Повечето джентълмени в неговото положение биха си пръснали главата с един куршум, за да предпазят семействата си от скандала с арестуването и съдебния процес.

— Сигурен съм, че приятелите на Крекбърн ще му отправят недвусмислено това предложение. Разбира се, ако утре сутринта го заварят вкъщи — отговори спокойно Тобиас.

Когато Тобиас се отпусна в креслото насреща му, Крекбърн остави вестника в скута си.

— Тази сутрин Бейнс и Евънстоун са отишли в дома му, но не са го заварили. Казали им, че е напуснал града, за да обиколи имотите си на континента.

Тобиас вдигна вежди. Гласът на Крекбърн звучеше необичайно възбудено. Погледна в старите очи и откри стоманения, леденостуден израз, познат на твърде малко хора. Повечето смятаха Крекбърн за добродушен, малко отнесен старик.

Без да се притеснява, Тобиас протегна крака към огъня.

— Успокойте се, сър. Нещо ми казва, че Невил ще се появи много скоро.

— Проклятие! Нали ви казах, че не харесвам плана ви да го избличите? Защо беше нужно да го предупредите?

— А аз ви отговорих, че доказателствата срещу него са оскъдни. Едно-единствено писмо и той щеше да твърди, че е фалшифицирано. Искях да чуя потвърждение от собствените му уста.

— Е, вие чухте признанието му, но ние го изгубихме. По дяволите! Сигурно скоро ще чуем, че е в Париж, Рим или Бостън и си живее живота. Изгнанието не е достатъчно наказание за криминалните му деяния, не разбирате ли? Да не говорим за държавната измяна. За бога, този човек е сатана!

— Всичко свърши — отговори все така спокойно Тобиас. — Това е единственото, което има значение.

Бараката зад стария склад изглеждаше, сякаш не е била използвана от години. Стените не бяха боядисани, прозорците бяха покрити с дебел пласт мръсотия, бараката беше килната на една страна и сякаш всеки момент щеше да рухне. Единственият признак, че някой редовно идва и си отива, беше ключалката на вратата. По нея не се виждаше нито едно петънце ръжда.

Лавиния смръщи нос. Миризмата на реката беше силна и неприятна. Намираха се в близост до доковете и мъглата, която обгръщаше стария склад, вонеше. Погледът ѝ беше впит в рушащата се постройка пред тях.

— Сигурен ли си, че сме на правилния адрес? — попита тя.

Тобиас извади малката карта, която му бе нарисувал Хугет.

— Това е краят на улицата. Тук няма нищо друго, освен реката. Това трябва да е къщата, която търсим.

— Е, добре.

Лавиния беше много изненадана, когато Тобиас внезапно се появи в дома ѝ и обясни, че е получил писмо от Хугет. Съобщението беше съвсем кратко.

Мистър М.,

Казахте, че сте готов да платите за информация, свързана с неизвестния художник, който работи с восък. Моля, идете на този адрес, когато ви е възможно. Убеден съм, че настоящият обитател на къщата ще ви даде отговорите, които желаете. Можете да изпратите обещаната сума на адреса на музея.

Ваш П. Хугет

Тобиас сгъна грижливо сивия лист и се запъти към вратата.

— Не е заключено. — Извади малкия пистолет от джоба на палтото и нареди тихо: — Отстъпи настрана, Лавиния.

— Съмнявам се, че мистър Хугет ни е примамил в капан. — Въпреки това тя изпълни нареждането и мина отляво, за да не се превърне в мишена за човека, който може би ги дебнеше вътре. — Господинът иска само да получи парите, които си му обещал.

— Склонен съм да се съглася с теб, но нямам намерение да поемам още рискове. Опитът ме научи, че в този случай нищо не е такова, каквото изглежда.

Включително и ти, каза си Лавиния. Ти си най-голямата изненада, Тобиас Марч.

Тобиас се притисна до стената, протегна ръка и отвори вратата. Посрещна ги тишина, смесена с болезнено познатата миризма на смъртта.

Лавиния се уви по-плътно в заетата от Емелин наметка.

— О, проклетие. Толкова се надяхах, че вече няма да има трупове...

Тобиас огледа вътрешността и прибра пистолета в джоба си. Отблъсна се от стената и мина през вратата. Лавиния го последва колебливо.

— Не е нужно да влизаш — каза той, без да се обърне.

Тя преглътна и се опита да не вдъхва миризмата на смъртта.

— Лорд Невил ли е там?

— Да. Той е.

Тобиас направи още няколко крачки навътре, после се обърна наляво и изчезна в сенките.

Лавиния застана на прага, но не продължи навътре. От мястото, където стоеше, виждаше достатъчно. Тобиас бе клекнал на пода до тъмна, сгърчена фигура. Под главата на Невил се виждаше локва от засъхнала кръв. До дясната му ръка лежеше пистолет. Наоколо бръмчаха мухи.

Лавиния бързо извърна поглед и откри платно, което закриваше голям, безформен обект в ъгъла на помещението.

— Тобиас!

— Какво има? — Той вдигна глава и смръщи чело. — Нали ти казах, че не е нужно да влизаш.

— Там в ъгъла има нещо. Мисля, че знам какво е.

Лавиния прекоси помещението с енергични крачки и старите дъски заскърцаха жално. Тобиас също бе видял покритата фигура и не каза нищо. Изчака я да вдигне платното и двамата се вгледаха внимателно в недовършената восъчна сцена. Грубо моделираната фигура на жена, потопена в отблъскващ сексуален акт с едър мъж, приличаше досущ на скулптурите в галерията на Хугет. Лицето на жената не беше моделирано.

Инструментите на художника бяха наредени грижливо на масата в близост до сцената. Угасналите въглени в камината свидетелстваха, че доскоро тук е горял огън, за да се размеква восъкът.

— Много чисто и подредено, нали? — Тобиас стана и раздвижи скования си крак. — Убиецът и предателят е умрял от собствената си ръка.

— Така изглежда. Но какво ще кажеш за тайнствения художник?

Тобиас се взираше в недовършената восъчна сцена.

— Мисля, че в галерията на Хугет няма да се появят нови фигури.

По тялото на Лавиния пробяга тръпка.

— Питам се каква власт е имал Невил над художника. Мислиш ли, че е била някоя от бившите му любовници?

— Според мен е много вероятно никога да не узнаем отговора на този въпрос. Може би така е по-добре. Тази история трябва най-сетне да има край.

— Значи най-после свърши. — Джоан Доув отправи поглед към Лавиния, която седеше от другата страна на синьо-златния килим. — Облекчена съм да го чуя.

— Мистър Марч поговори с клиента си, който го увери, че скандалът ще се ограничи до минимум. Ще уведомят дискретно известни кръгове, че в последно време Невил е претърпял сериозни финансови загуби и в пристъп на депресия е посегнал на живота си. За жена му и семейството няма да е лесно, но финансовите загуби са за предпочитане пред държавната измяна и убийството, нали?

— Особено когато стане ясно, че финансовите загуби на лорд Невил съвсем не са толкова сериозни, колкото е вярвал, когато се е прострелял в главата — заяви подигравателно Джоан. — Нещо ми

казва, че лейди Невил ще бъде много облекчена, когато узнае, че не е изправена пред разорение.

— Без съмнение. Освен това клиентът на мистър Марч е дал да се разбере, че скандалът трябва да бъде потушен и по други причини, не само за да бъдат защитени съпругата и семейството на Невил. Както изглежда, някои високопоставени господа не желаят да стане известно, че през войната са се доверявали на предател. Затова предпочитат да се престорят, че тази история никога не се е случила.

— От високопоставени правителствени чиновници може да се очаква точно такова поведение, не мислите ли?

Лавиния неволно се усмихна.

— Права сте.

Джоан се покашля.

— Ами слуховете, че мъжът ми е бил водач на криминална организация?

Лавиния я погледна втренчено.

— Ако мога да вярвам на мистър Марч, тези слухове са умрели заедно с Невил.

Лицето на Джоан се разведри.

— Благодаря, Лавиния.

— О, няма нужда. Това е част от услугата.

Джоан посегна към каната с чай.

— Знаете ли, все още не мога да повярвам, че Невил сам е сложил край на живота си. Че е поднесъл пистолета към собственото си слепоочие. Според мен човек като него не би го направил. Дори за да запази честта на семейното име.

— Никога не се знае на какво е способен човек, когато е под силен натиск — обясни Лавиния.

— Много вярно. — Джоан наля чай с обичайните си грациозни движения. — Предполагам, че високопоставените господа, узнали за предателството на Невил, са упражнили много силен натиск върху жертвата си.

— Някой наистина го е направил. — Лавиния стана и изпъна ръкавиците си. — Е, това беше всичко. Извинете ме, но трябва да вървя. — Тя се обърна към вратата.

— Лавиния!

Тя спря и се обърна отново към домакинята.

— Да?

Джоан не бе станала от дивана.

— Много ви благодаря за всичко, което направихте за мен.

— Вие ми платихте хонорара, освен това ме препоръчахте на шивачката си. Това е пребогато обезщетение.

— Въпреки това — заяви решително Джоан. — Аз съм ви задължена. Ако има нещо, което мога да направя, за да се реванширам, моля ви без колебание да ме потърсите.

— Желая ви хубав ден, Джоан.

На следващия ден Лавиния тъкмо се беше зачела в Байрон, когато той дойде да я посети. Помоли я да се поразходи с него в парка и тя се съгласи. Затвори томчето със стихове, сложи си шапката, облече дълго палто и двамата излязоха заедно.

Не размениха нито дума, докато не стигнаха до скритата готическа руина. Той седна до нея на каменната пейка и се загледа в подивялата градина. Мъглата се бе вдигнала и слънцето правеше деня приятно топъл. Той се питаше откъде ли да започне. Но първа заговори Лавиния.

— Тази сутрин отидох при нея да поговорим за случая. Беше хладна и сдържана, както винаги. Разбира се, благодари ми, че съм спасила живота ѝ. С обичайната си изисканост. И си плати.

Тобиас се настани по-удобно и сложи ръце на бедрата си.

— Крекбърн е наредил да преведат хонорара на банковата ми сметка.

— Винаги е хубаво е, когато ти плащат навреме.

Тобиас разглеждаше бъркотията от цветя и ярки зелени листа в подивялата градина.

— Така е.

— Всичко свърши. Наистина.

Тобиас не отговори и Лавиния му хвърли бърз поглед отстрани.

— Какво не е наред?

— Както каза, историята с Невил приключи. — Обърна се към нея и продължи: — Но аз мисля, че някои неща между нас все още са неизяснени.

— Какво искаш да кажеш? — Лавиния леко присви очи. — Виж, ако си недоволен от хонорара, който си получил от своя клиент, това си е твоя работа. Ти си човекът, сключил сделката с Крекбърн. Не можеш да очакваш от мен да споделя с теб хонорара от мисис Доув.

Това беше вече прекалено. Тобиас протегна ръце и я хвана за раменете.

— Проклятие, Лавиния, изобщо не става въпрос за пари!

Тя примигна няколко пъти, но не направи опит да се освободи от ръцете му.

— Сигурен ли си? — попита за всеки случай.

— Съвсем сигурен.

— Е, какви неизяснени неща има между нас?

Той помилва раменете ѝ и се наслади на усещането за мека закръгленост, после се опита да намери правилните думи.

— Смятам, че работихме много добре като партньори. През цялото време.

— Наистина работихме добре, нали? Особено като се имат предвид извънредно трудните проблеми, с които трябваше да се справим. Началото беше ужасно, ако си спомняш.

— Имаш предвид срещата пред трупа на Холтън Феликс?

— Мислех по-скоро за начина, по който разруши магазина ми в Италия.

— Според мен събитията в Рим бяха едно малко недоразумение. Накрая го изяснихме, нали?

Очите ѝ засвяткаха.

— Може да се каже. Заради това „малко недоразумение“ бях принудена да си търся нова работа. Но трябва да призная, че новата ми професия е с пъти по-интересна от предишната.

— Тъкмо за твоята нова професия искам да поговоря днес с теб — каза Тобиас. — Предполагам, ще продължиш да я упражняваш, въпреки че неколkokратно изразих съмненията си?

— Със сигурност имам намерение да продължа с новото си занимание — увери го Лавиния. — Професията на частен детектив е безкрайно вълнуваща и възбуждаща, да не говорим, че понякога е и много доходна.

— Тогава ще ти кажа онова, което съм си наумил: не бих имал нищо против, ако и при други случаи работим заедно.

— Както стана ясно, това може да се окаже много полезно и за двама ни.

— Наистина ли мислиш така?

— Да, мисля, че можем да си бъдем много полезни.

— Като колеги?

— Да, като колеги. Бих предложил да обмислим много внимателно възможността да работим съвместно и за в бъдеще, разбира се, ако ни се удаде случай — заяви той, решен да ѝ изтръгне съгласие.

— Партньори... — изрече Лавиния с напълно безизразен глас.

Жена като нея може да подлуди мъжа, помисли си Тобиас, но се постара да се овладее.

— Ще помислиш ли върху предложението ми?

— Да, обещавам да го обмисля сериозно.

Той я привлече по-близо до себе си.

— Добре, за момента ще се задоволя с това обещание — пошепна до устата ѝ.

Лавиния обхвана лицето му с две ръце.

— Наистина ли ще се задоволиш?

— Да. Но те предупреждавам, че имам намерение да прибегна до крайни средства, ако се наложи, за да те убедя да ми дадеш положителен отговор.

Той развърза връзките на шапката ѝ и я остави на пейката. Една по една свали ръкавиците от дивечова кожа. Поднесе ръцете ѝ към устните си и целуна нежната кожа от вътрешната страна на китките.

Тя пошепна името му така тихо, че той едва го чу, и зарови пръсти в косата му. Целуна го по устата, той я притисна до себе си и се наслади на реакцията и, жива и безпокойна, изпълнена с пареща страст. Тя се стремеше към него и го изпълваше с голямата си, всепроникваща енергия.

Тобиас полегна върху каменната пейка и я привлече върху себе си. Вдигна полите ѝ, за да се наслади на гледката на стройните крака в копринени чорапи. Тя отвори вратовръзката му и се зае с копчетата на ризата. Когато усети топлите ѝ длани върху голите си гърди, дъхът му се ускори.

— Обичам да те усещам — пошепна тя и сведе глава, за да целуне рамото му. — Когато те докосвам и целувам, се чувствам жива

и заредена с енергия. О, Тобиас!

— Лавиния... — Той издърпа един по един фуркетите от косата ѝ и ги нахвърля небрежно наоколо.

Докато тя го целуваше по лицето и гърдите, той съвсем сериозно си мислеше, че ако в момента има перо и хартия, ще напише стихотворение. Когато най-сетне отвори панталона си, тя се разтрепери в ръцете му. А когато внимателно я вдигна от пейката и я положи на земята, тя уви стройните си крака около него. Вече не беше изкушен от писане на стихове. Защото знаеше, че няма начин да изрази с думи толкова дълбоко преживяване.

Тя се раздвижи до него и вдигна глава.

— Какво имаше предвид, когато каза, че ще направиш всичко, за да ме убедиш за в бъдеще да работим като партньори?

— Ами... това. — Той зарови ръце в разрошената червена коса. — Смяташ ли, че аргументът е убедителен?

Лавиния се усмихна и той се потопи дълбоко в примамливите езера на очите ѝ.

— Предложението прозвуча дяволски убедително. Както вече казах, ще го обмисля много сериозно.

Лавиния наблюдаваше критично отражението си в огледалото.

— Не намирате ли, че деколтето е прекалено дълбоко?

Мадам Франческа изкриви лице с очевидно недоволство.

— Деколтето е перфектно. Изрязано е така, за да загатне, че имате бюст.

— Прекалено ясно загатване, според мен.

— Глупости. Аз бих го определила като изключително дискретен намек в правилната посока. — Мадам Франческа завърза внимателно панделката, която красеше корсажа. — Като се има предвид, че бюстът на мадам не е много пищен, екипирах роклята в този стил, за да поставя въпроси, а не да отговаря.

Лавиния попипа колебливо сребърната верижка на шията си.

— Е, щом сте толкова сигурна...

— Разбира се. Повярвайте, мадам, аз знам какво правя. Имайте ми доверие. — Мадам Франческа изгледа строго младата шивачка, която беше клекнала на пода до Лавиния. — О, не, Моли, не така! Виждам, че не си обърнала внимание върху всички подробности от рисунката, която направих. На ръба ще има само един ред цветя, не два. Два са прекалено много за мисис Лейк. Ще я задушат. Тя е по-скоро дребна, както виждаш.

— Да, мадам — промърмори Моли, чиято уста беше пълна с карфици.

— Върви и ми донеси тетрадката със скиците — заповяда мадам Франческа. — Виждам, че се налага да ти обясня проекта си още веднъж.

Моли скочи и забърза към вратата.

Лавиния продължаваше да се изучава в огледалото.

— Значи съм дребна, а бюстът ми не е пищен. Наистина, мадам Франческа, учудвам се как така намерихте време да ми посветите вниманието и времето си.

— Правя го, защото ви препоръча мисис Доув — отговори честно известната шивачка и драматично притисна ръка върху разкошната си гръд. — Тя е една от най-важните ми клиентки. Готова съм на всичко, за да ѝ направя услуга. — Намигна на Лавиния и добави: — Освен това вие сте предизвикателство за моите способности, мисис Лейк.

Моли се върна в пробната с дебела тетрадка. Мадам Франческа я взе от ръцете ѝ и я запрелиства.

На една страница Лавиния откри добре позната зелена рокля.

— Почакайте, моля. Това е роклята, която сте изработили за годежния бал на дъщерята на мисис Доув, нали?

— Да, тази е. — Мадам Франческа спря да се полюбува на скицата. — Прекрасна е, нали?

Лавиния разгледа подробно проекта и промърмори учудено:

— На вашата рисунка има три реда рози, не два.

Мадам Франческа въздъхна с обичайната си театралност.

— Все още съм на мнение, че при своя елегантен ръст мисис Доув трябваше да носи три реда рози, не два. Но тя настоя да махнем единия. Какво можех да направя, след като най-важната ми клиентка беше решена да наложи волята си? Отстъпих, разбира се. Не мога да си позволя да я загубя.

Лавиния бе обзета от възбуда. В същото време по гърба ѝ пробягваха тръпки на страх. Обърна се рязко и помоли:

— Помогнете ми, ако обичате, да сваля тази рокля, мадам Франческа. Налага се веднага да си тръгна. Сетих се, че трябва незабавно да говоря с един човек.

— Къде се разбързахте, мисис Лейк? Още не сме готови с пробата!

— Веднага свалете тази рокля. — Лавиния не се стърпя и сама отвори корсета. — Ще дойда друг път. Много ви моля, донесете ми лист хартия и перо. Трябва веднага да изпратя вест на партньора си.

Отново валеше. Никъде не се виждаше карета. Мина почти тричетвърти час, докато стигне пеша до Хаф Крисчънт Лейн.

Лавиния спря пред къщата на мисис Воун и удари с чукчето по вратата. Трябва да действам решително, мислеше си тя, докато чукаше

с всички сили. Не бива да правя повече грешки. Преди да направят следващата крачка в този опасен занаят, тя и Тобиас трябваше да поговорят с единствения човек, който през цялото време е казвал истината.

Сякаш мина цяла вечност, преди глухата икономка да отвори. Старата жена примигна и се обърна несигурно в посоката, в която предполагаше, че се намира Лавиния.

— Какво има?

— Вкъщи ли е мисис Воун? Трябва веднага да говоря с нея. Важно е.

Икономката протегна ръка.

— Трябва да си купите билет — извика високо.

Лавиния простена измъчено и бръкна в джоба си. Намери няколко монети и ги сложи в загрубялата от работа длан.

— Ето. Моля, кажете на мисис Воун, че я търси Лавиния Лейк.

— Ще ви отведа на изложбата. — Икономката тръгна напред по тъмния коридор и се засмя дрезгаво. — Мисис Воун ще дойде ей сега.

Старицата спря пред вратата на изложбеното помещение, отвори я и направи подканващ жест. Лавиния влезе бързо в сумрачната стая. Вратата се затвори зад нея, тя чу още един глух смях в коридора, после всичко утихна.

Лавиния спря на прага и остави очите си да привикнат със слабото осветление. Отново се почувства неловко. Припомни си как беше изпитала същото обезпокояващо чувство при първото си посещение в тази стая. Огледа се и си заповяда да остане спокойна.

Помещението изглеждаше почти същото като миналия път, когато беше тук с Тобиас. Зловещо реалистичните восъчни фигури стояха около нея, замръзнали в различни пози. Тя мина покрай мъжа с очилата, който четеше в креслото си, и погледна към пианото.

На столчето пред инструмента отново седеше фигура и се взираше внимателно в лист с ноти. Ръцете висяха над клавишите. Ала днес пианистът беше мъж, облечен в старомоден панталон. Восъчна фигура, каза си Лавиния, не е мисис Воун, която позира като едно от собствените си творения. Знаеше, че художничката обича да си прави шеги с посетителите, и предполагаше, че пак е някъде тук.

— Мисис Воун? — Лавиния започна да обикаля фигурите и да се взира във восъчните лица. — Тук ли сте? Знам, че обичате тази игра, и

ви уверявам, че е впечатляваща. Но днес нямам никакво време за игри. Трябва да говоря с вас. Въпросът е много важен.

Нито една от восъчните фигури не се раздвижи и не заговори.

— Спешно е — настоя Лавиния. — Мисля, че е въпрос на живот и смърт.

Погледът ѝ падна върху фигурата, застанала пред нещо като огнище. Това е ново, помисли си бегло. Скулптура на жена с престилка на икономка и огромно боне, чиито рюшове скриваха профила. Жената беше леко приведена в кръста и държеше в ръка маша, с която очевидно се готвеше да разрови догарящия огън.

Това не е мисис Воун, каза си Лавиния. Тази жена е прекалено едра и закръглена.

— Моля ви, мисис Воун, ако сте тук, покажете се. Нямам никакво време за губене. — Лавиния заобиколи дивана и изведнъж спря. На килима лежеше по лице дребна фигура. — Велики боже!

Отпуснатите крайници показваха, че това не е преобърнатата восъчна фигура. През ума ѝ мина страшна мисъл.

— Мисис Воун!

Лавиния се отпусна на колене, свали едната си ръкавица и опипа шията на припадналата. С облекчение установи, че още е жива.

Мисис Воун не беше мъртва, но бе загубила съзнание. Лавиния скочи с намерението да изтича до вратата, за да повика помощ, и погледът ѝ спря върху восъчната фигура на икономката, наведена към печката. Обувките ѝ бяха изкаляни.

Гърлото ѝ пресъхна.

В първия момент не беше в състояние дори да си поеме дъх. За да излезе от малкото помещение, трябваше да мине в обсега на машата. Нямаше смисъл да крещи, защото икономката на мисис Воун беше глуха. Единствената ѝ надежда беше Тобиас да е получил известието ѝ и да дойде веднага. През това време тя щеше да отклонява вниманието на убиеца.

— Виждам, че сте дошли тук преди мен — заговори с учудващо спокойствие Лавиния. — Как успяхте, лейди Невил?

Жената до печката потрепери и се изправи с рязко движение. Лейди Констанс Невил се обърна към Лавиния, размаха тежката маша над главата си и се усмихна.

— Не съм глупачка. Отдавна знам, че вие непрекъснато създавате проблеми, мисис Лейк. Затова наех един добър детектив да ви следи. — Констанс направи крачка към вратата, за да ѝ отреже пътя за бягство. — Моят човек уловил момчето, което изпратихте при мистър Марч, и му платил, за да прочете бележката. После веднага дойде при мен. Не се надявайте, мисис Лейк, никой няма да ви помогне. Не очаквайте мистър Марч, той не знае нищо.

Лавиния отстъпи крачка назад и се опита да застане така, че диванът да е между нея и другата жена. Сложи ръка върху верижката на шията си и заговори:

— Вие сте били, нали? През цялото време. Вие сте художничката. Видях фигурите в музея на Хугет на първия етаж. Наистина необикновени...

— Необикновени? — Констанс я изглежда презрително. — Вие нямате представа от изкуство. Моите фигури са брилянтни.

Лавиния откопча внимателно верижката и я стисна между пръстите си. Предпазливо протегна ръка и я завъртя така, че среброто да улови бледата светлина от близкия прозорец.

— Брилянтни като моята верижка, нали? — Гласът ѝ прозвуча меко, успокояващо. — Не е ли красива? Само погледнете как блести. Толкова е светла. Толкова е светла. Толкова е светла.

Констанс избухна в смях.

— Да не мислите, че можете да откупите живота си с този мизерен накит? Аз съм богата жена, мисис Лейк. Много богата. Имам кутии със скъпоценности, една от друга по-хубави и ценни. Не искам жалката ви верижка.

— Но тя е толкова светла. Нима не забелязвате? — Лавиния внимателно залюля верижката. Докато се движеше напред назад, среброто светеше и блещукаше. — Мама ми я подари. Толкова светла.

Констанс примигна.

— Вече ви казах, че нямам интерес към евтини накити.

— А пък аз ви казах, че восъчните ви фигури са необикновени, но според мен им липсва близостта до живота. Живото излъчване, което мисис Воун влага във фигурите си.

— Вие сте глупачка. Какво знаете вие? — Симпатичното лице на Констанс се разкриви от гняв. Тя се взря в люлеещата се верижка и се намръщи, сякаш искрите на светлината я дразнеха. — Моите восъчни

фигури са много, много по-добри от тези банални скулптури. За разлика от мисис Воун аз не се плаша да влагам в работите си най-тъмните, най-необикновените страсти.

— Вие сте изпратили смъртната заплаха на мисис Доув, нали? Проумях го едва днес следобед, като видях рисунката на шивачката. В тетрадката ѝ е съхранена първоначалната версия на зелената рокля. Вие сте моделирали възчнатата сцена според нейната рисунка, а не според готовата рокля. Като клиентка на мадам Франческа сте имали възможност да разгледате проекта, но не сте видели роклята в окончателния ѝ вид, защото не сте били поканени на годишния бал. Ако я бяхте видели, щяхте да знаете, че полата е с два реда рози, не с три.

— Това вече няма значение. Тя е мръсница, не по-добра от другите жени. И тя ще умре. — Констанс направи крачка напред.

Лавиния затаи дъх, но продължи да движи верижката напред-назад, без да променя ритъма на люлеенето.

— Вие сте уредили Филдинг Доув да бъде отровен, нали? — попита тя, все така с мек, успокояващ глас.

Констанс хвърли поглед към верижката, но бързо отмести очи. Само след секунди обаче отново заследи ритмичните движения.

— Аз планирах всичко, всяка подробност. Направих го за Уесли, нали разбирате? Правех всичко за него. Той имаше нужда от мен.

— Но никога не е оценил по достойнство вашия ум и вашата непоколебима вяроност, нали? Приемал я като нещо разбиращо се от само себе си. Оженил се е за вас заради парите ви и през цялото време е имал и други жени.

— Жените, които използваше за забавления, не бяха важни. Уесли имаше нужда от мен — само това беше от значение. Той ме разбираше. Ние бяхме партньори.

Лавиния потрепери и едва не изпусна верижката от скованите си пръсти. „Съсредоточи се, глупачке! Животът ти зависи от това.“

— Разбирам. — Верижката продължи да описва меки дъги. — Партньори. Но вие сте умът в тази връзка.

— Да. Да! Аз първа разбрах, че Филдинг Доув е започнал да разследва действията на Уесли през войната. Освен това виждах, че Доув старее и не работи с предишния размах. Тогава разбрах, че е дошло време да го премахна. Знаех, че когато Доув умре, вече нищо

няма да стои на пътя на Уесли. Трябваше да уредя още само няколко неща. Аз винаги съм уреждала тези неща вместо него.

— Колко от любовниците му убихте?

— Преди две години най-сетне проумях, че тези евтини уличници нямат право да живеят. — Констанс се взираше като замаяна в движещата се верижка. — Започнах да ги издирвам. Не беше просто, знаете ли? Досега съм премахнала пет глупачки.

— Създавали сте възхитителни сцени от изложбата на Хугет, за да увековечите способностите си на убийца, така ли е?

— Трябваше да покажа пред света истината за тези жени. Използвах таланта си, за да демонстрирам, че жените, които стават уличници, неизбежно свършват в болка и страх. За тях няма страст, няма поезия, няма радост. Само болка.

— Но последната ви избяга, нали? — попита предпазливо Лавиния. — Какво се случи? Каква грешка допуснахте?

— Не съм допуснала грешка — изкрещя Констанс. — Някаква тъпа чистачка беше оставила до вратата кофа със сапунена вода. Спънах се и паднах и курвата успя да ми избяга. Но рано или късно ще я пипна и тогава...

— Кой послужи като модел на мъжа от скулптурите ви, Констанс? — попита спокойно Лавиния.

Лейди Невил я изгледа стъписано.

— Мъжът?

Лавиния продължаваше да движи ритмично верижката.

— Лицето на мъжа във всички изложбени експонати е едно и също. Кой е той, Констанс?

— Баща ми. — Констанс замахна с машата към верижката, сякаш искаше да я прогони от полезрението си. — Татко е човекът, който причинява адски болки на курвите. — Тя насочи върха на машата към верижката и обясни глухо: — Той ми причиняваше болка. Разбирате ли? Той ми причиняваше страшна болка.

Лавиния избягна и втория удар с машата. Май не се справяше добре. Успяваше да поддържа движението на верижката, но осъзна, че е време да смени темата.

— Да разбирам ли, че всичко е било наред, докато Холтън Феликс се е докопал до дневника и е започнал да разпраща изнудвачески писма? — попита тя.

— Феликс научи от дневника, че Уесли е член на Блу Чеймбър.
— Констанс беше вече много по-спокойна. Погледът ѝ следваше движенията на верижката. — Трябваше да го убия. Да знаете колко лесно се справих. Той беше глупак. Два дни, след като получихме писмото, намерих адреса му.

— Значи сте го убили и сте взели дневника.

— Направих го, за да предпазя Уесли. Правех всичко за него.

Без предупреждение Констанс замахна с машата и направи рязко движение. Лавиния отскочи назад и избягна удара в последния момент. Извитото желязо улучи главата на най-близката восъчна фигура и я разби. Фигурата падна на пода.

Лавиния бързо се скри зад плахата восъчна жена с ветрило в ръка, за да се предпази от евентуален втори удар. Протегна ръка и отново започна да движи верижката.

Объркването на Констанс нарастваше. Погледът, който следеше меко святкащата сребърна верижка, постепенно се замъгляваше. Още не е напълно изпаднала в транс, разбра Лавиния, но верижката приковава вниманието ѝ.

— Вие също сте прочели дневника и едва тогава сте разбрали, че мъжът ви и мисис Доув са били любовници, нали? Това е променило живота ви. С един замах. Дотогава сте пренебрегвали другите жени, но тази връзка е била непростима.

— Другите нямаха значение. — Констанс направи крачка към нея с разкривено от дива ярост лице. — Те бяха евтини уличници. Той ги вземаше от бордеите, забавляваше се известно време с тях и ги пращаше обратно на улицата. Но Джоан Доув е друга.

— Защото е била омъжена за главата на Блу Чеймбър?

— Да, да! Тя не е като другите. Тя е богата и могъща. И знае всичко, което знаеше Азур. Като прочетох дневника, проумях, че щом заеме мястото на Азур и стане признат водач на организацията, Уесли вече няма да има нужда от мен.

— Нима сте повярвали, че ще реши да се върне при Джоан?

— Ами да. Тя ще му даде всичко, което е имал Азур, нали? Контакти, връзки, подробности около финансовите му дела. Всичко за Блу Чеймбър. — Гласът на Констанс се извиси в отчаян хленч. — Какво можех да му предложа аз в сравнение с нея? Да не говорим, че той я желаше, както никога не е желал мен.

— И тогава решихте, че тя трябва да умре.

— Той щеше да я поиска и тя сигурно нямаше да му откаже. И тогава вече нямаше да се нуждае от мен, нали?

Констанс отново замахна яростно с машата, но този път целта ѝ беше движещата се верижка. Лавиния бутна насреща ѝ фигурата на жената с ветрилото. Машата улучи главата на жената и я разби. Восъчната скулптура рухна тежко на пода.

— Исках тя да страда, както страдах аз — зашепна Констанс. Погледът ѝ следваше трептящата сребърна верижка. — Затова ѝ изпратих восъчната фигура, за да ѝ покажа собствената ѝ смърт. Исках да мисли непрекъснато какво я очаква, исках да се страхува. Да трепери от отчаяние.

Тя измъкна машата от восъчната глава и я вдигна високо във въздуха. Лавиния забеляза, че движенията ѝ са забавени, и в сърцето ѝ пламна нова надежда.

— Защо убихте мъжа си? — Тя се отдръпна бавно, протегнала ръка, за да не се удари в евентуални препятствия.

— Нямах друг избор. Той унищожи всичко. — Констанс хвана машата с две ръце. — Глупав мъж. Глупав, глупав, глупав, лъжлив мъж. — Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха все по-бързо, дъхът ѝ излизаше на тласъци. Устреми поглед към верижката, после се върна върху лицето на Лавиния. — Тобиас Марч му заложи капан и Уесли веднага се хвана. Бях си вкъщи, когато той се върна, в нощта, когато Марч го изобличи. Мъжът ми преживя нервен срив. Заповяда на камериера си да опакова вещите му и ми заяви, че ще избяга на континента.

Лавиния напипа зад себе си пианото и спря.

— Тогава ли разбрахте, че всички извършено дотук е било напразно?

— Направих се, че ще му помогна да избяга. Отидох с него на доковете, където един познат беше обещал да се срещне с него и да го качи на кораб за Франция. Предложих на Уесли да почакаме в стария склад.

— И там го застреляхте.

— Това беше единственото, което ми оставаше. Той разруши всичко. — Лицето на Констанс се разкриви от болка и гняв. — Исках да го пребия, както постъпвах с уличниците, но се сетих, че трябва да

представя смъртта му като самоубийство. Ако го намереха пребит, Марч и другите щяха да продължат разследванията.

— И какво ще правите сега? Сигурно искате да станете водач на Блу Чеймбър?

— Точно така. Сега аз ще стана Азур. — Констанс не откъсваше поглед от святкащата верижка.

— Това е правилното решение. Вие ще станете Азур. Светло, светло.

В следващия миг Лавиния метна сребърната верижка към най-близката восъчна фигура. Констанс проследи полета ѝ със замъглен поглед.

Лавиния сграбчи тежкия канделабър от пианото и го хвърли върху Констанс. Улучи главата ѝ отстрани. Жената изпищя, изпусна машата и се свлече на колене. Обхвана главата си с две ръце и нададе нечовешки писък.

Лавиния прекрачи безжизненото тяло на мисис Воун, прехвърли се през дивана и се втурна към вратата.

Тъкмо когато посегна към бравата, вратата се отвори с трясък. На прага застана Тобиас. Видът му беше повече от страшен.

— Какво става тук, по дяволите? — Улови я, притисна я до гърдите си и хвърли бърз поглед в стаята.

Лавиния се обърна бързо, без да се освободи от ръцете му. Констанс все още седеше на колене и хълцаше сърцераздирателно.

— Значи тя е била? — попита спокойно Тобиас.

— Да. Вярвала е, че двамата с Невил са партньори. Накрая го е убила, защото е разбрала, че той е готов да наруши споразумението им.

— Знаела е, че той не я обича, но е вярвала, че двамата са свързани с нещо много по-важно и по-трайно — разказваше Лавиния.

— Метафизична връзка, искате да кажете? — Джоан вдигна вежди и в погледа ѝ се изписа презрение. — С мъж като Невил? Бедната жена е живяла с илюзии.

— Не знам дали е виждала споразумението им в светлината на метафизиката. — Лавиния остави чашата си на масичката. — Съмнявам се. Тя употреби думата партньорство.

— Проклятие. — Тобиас, който се бе разположил удобно в най-голямото кресло, ѝ хвърли мрачен поглед. — Точно тази дума ли трябваше да използваш?

— Констанс е вярвала, че е незаменима за своя съпруг. Че той е имал нужда от нея. Във всеки момент от живота си — тайния и явния. — Лавиния се обърна към Джоан и продължи: — Тя се е смятала за интелигентния партньор. За водач и движеща сила на съвместната им работа. Тя е разработвала стратегията. Тя е уреждала всички възникващи въпроси.

— Тя е отровила Филдинг. — Джоан се взираше мрачно в чая си.

— Вече се разбрахме, че бедната жена е луда — напомни ѝ меко Лавиния.

— Точно така. — Тобиас скръсти ръце в скута си. — Затова семейството я прибра в строго охранявана частна лудница. Ще остане там до края на живота си. Никой няма да обръща внимание на безумните ѝ приказки. Ще крещи и ще бушува на воля.

Джоан вдигна глава от чая си.

— Освен това е убила няколко от любовниците на Невил. И се е опитала да ме подмами и да ме убие вечерта на бала.

— Години наред е понасяла стоически любовните истории на съпруга си — обясни Лавиния. — Внушавала си е, че те са без значение. Както за него, така и за нея.

Джоан изкриви лице.

— И е била права.

— Така е — кимна Лавиния. — Успяла е да убеди себе си, че връзката ѝ с Невил е по-важна от плътското удоволствие, което той е намирал при другите жени. Удоволствието е преходно. Освен това, доколкото разбрах, то е било за нея само болка. Тя не е понасяла страстта и не я е искала.

Тобиас промърмори нещо неразбрано. Лавиния го погледна въпросително, но той не си направи труда да повтори думите си. Тъмният му, загадъчен поглед се отпрати към огъня. Лавиния се обърна отново към Джоан.

— Ако се вгледаме малко по-внимателно в сърцето на бедната жена — продължи тя, — ще открием, че Констанс е мразила другите жени. Когато е разработила стратегията си да издигне Невил за водач на Блу Чеймбър, вече е имала убедително извинение да се отърве от тях. Просто е внушила на Невил, че нещастните жени представляват потенциална заплаха за издигането му.

— Невил е знаел какво прави тя — намеси се Тобиас. — И е бил съгласен. Несъмнено е подкрепял доводите ѝ за убийствата. И е харесвал скулптурите. Доставяло му е извратено удоволствие да ги гледа. Като си спомням срещата ни в нощта, когато го накарах да направи признание, разбирам, че в действителност не призна да е извършил убийствата. Каза само, че знае за всички убити жени.

— Мръсната работа е била предоставена на Констанс. — Лавиния се загледа в огъня. — Тя е била щастлива да урежда тези дребни проблеми вместо него. Ала когато е прочела дневника и е установила, че някога Джоан е имала връзка със съпруга ѝ, е изгубила контрол над страха и гнева си.

Джоан тъжно поклати глава.

— Прави сте. Тази жена наистина е луда.

— Лудите развиват своя логика — напомни ѝ кротко Лавиния. — Констанс бързо се е убедила, че вие представлявате сериозна заплаха за връзката ѝ с Невил. Опасявала се е, че когато Невил поеме контрола на Блу Чеймбър, двамата ще се върнете към интимната си връзка.

По тялото на Джоан пробяга тръпка.

— Как е могла да си помисли, че ще се върна при този ужасен мъж? Аз се отвращавам от него.

— Тя го е обичала по свой начин — обясни тихо Лавиния. — Не е била в състояние да си представи, че някоя друга жена не го иска.

Тобиас се раздвижи и протегна скования си крак към огъня.

— В объркания й ум вие сте единствената между някогашните му любовници, която би могла да го отнеме от нея. Защото можете да предложите всичко онова, което му дава тя, и дори още повече.

Джоан поклати глава.

— Толкова е тъжно.

Лавиния се покашля.

— Наистина. Когато е прочела съобщението, което днес следобед изпратих на Тобиас, е осъзнала, че не съм спряла разследванията си. Стигнала е до къщата на мисис Воун няколко минути преди мен, защото е дошла със собствената си карета. Заради дъжда аз не намерих наемна карета и трябваше да вървя пеша. Сигурно е влязла и е ударила мисис Воун с машината.

— Какво щастие, че художничката не е пострадала сериозно — промълви Джоан.

— Мисис Воун ми каза, че гъстата коса и дебелият бон са отнели част от силата на удара. Свлякла се на пода, но въпреки ужаса си съобщила, че трябва да се престори на мъртва. Мисля, че аз пристигнах тъкмо навреме, за да предотвратя втория удар.

Джоан се обърна към Тобиас.

— Как стана така, че пристигнахте точно навреме в изложбения салон на мисис Воун? Нали съобщението на Лавиния не е стигнало до вас?

Тобиас се усмихна.

— О, разбира се, че ме намери. Момчето продало съобщението на шпионина на лейди Невил, но като истински малък бизнесмен го донесе после и на мен. За съжаление това означаваше доста голямо закъснение.

— Разбирам. — Джоан стана и изпъна ръкавиците си. — Това най-после е краят, нали? Много се радвам, че сте жива и здрава, Лавиния. Искam още веднъж да изразя благодарността си за всичко, което вие и мистър Марч направихте за мен.

— Както вече ви казах, това е част от услугата — отговори Лавиния и също се изправи.

Джоан се усмихна.

— Онова, което ви казах вчера, все още е в сила. Аз съм ви много задължена. Ако има нещо, което бих могла да направя за вас, моля ви да дойдете при мен.

— Благодаря ви — отговори Лавиния. — Но не мога да си представя, че ще ми се наложи да потърся вашата помощ.

— Аз също. — Тобиас стана и раздвижи скования си крак. После отиде до вратата, за да я отвори пред Джоан. — Но Лавиния и аз ценим високо великодушното ви предложение.

В очите на Джоан светна задоволство, примесено с лека подигравка. Мина през вратата, но в коридора отново спря.

— Ще бъда много разочарована, ако не ме включите в някои от бъдещите си разследвания. Моля ви, имайте предвид желанието ми. Убедена съм, че ще е безкрайно забавно.

Лавиния загуби ума и дума. Тобиас не реагира.

Джоан наклони глава за сбогом, обърна се и се запъти към входната врата, където мисис Хилтън чакаше да я изведе.

Тобиас затвори вратата на кабинета и отиде до витринката, където Лавиния съхраняваше бутилката с шери. Напълни две чашки и безмълвно подаде едната на партньорката си. После се настани отново в своето кресло.

Двамата дълго седяха мълчаливо един до друг и се взираха в танцуващите пламъци в камината.

— През нощта, когато намерих писмото на Карлайл, което изобличаваше Невил, се почувствах избраник на щастието — заговори тихо Тобиас. — Но веднага си помислих, че може да е фалшификат. Че нарочно са го сложили на място, където всеки би могъл да го намери. Или поне човек, който знае как да търси.

— Само някой, решен да унищожи Невил, би могъл да направи подобно нещо.

— Твърде възможно е лейди Невил да е сложила писмото на място, където да го открият — кимна Тобиас.

— В началото на тази история лейди Невил е искала само мисис Доув да умре. Не е искала смъртта на мъжа си, докато не е станало очевидно, че е унищожил всичките ѝ честолюбиви планове.

— Има още един човек, който знаеше, че в онази нощ ще претърся къщата на Невил. Човек, който разполага с подходящите

криминални връзки, за да вкара едно фалшифицирано писмо в дома на високопоставена личност и да го скрие в спалнята на господаря.

Лавиния го погледна втренчено.

— Точно така.

Отново настана мълчание.

— Спомняш ли си, че веднъж споменах пред теб другите слухове, за които Смайлинг Джек ми разказа в „Грифон“? — попита след малко Тобиас. — Слуховете за битката в подземния свят кой да контролира Блу Чеймбър.

— Спомням си. — Лавиния отпи глътка шери и остави чашата си. — Тогава предположих, че фантастичната история, която ти е разказал Джек, не е била нищо повече от улични слухове. Нямаше никаква причина да вярваш в необоснованите му твърдения.

— Сигурен съм, че си права. — Тобиас затвори очи, облегна глава на възглавниците и внимателно разтри ранения си крак. — Но за да се развеселим, хайде да предположим, че в слуховете за криминална война има зрънце истина. Бихме могли да извлечем много интересни заключения за изхода на този конфликт.

— Прав си. — Лавиния се поколеба за миг. — От всички онези, които имат връзка с Блу Чеймбър, остана жива само Джоан Доув.

— Първото интересно заключение.

Последва дълго мълчание.

— Тя има чувството, че ни е длъжница — обясни Тобиас с безизразен глас.

— Иска да се обърнем към нея, ако имаме нужда от нещо.

— Намира, че ще е забавно да бъде част от нашите разследвания.

Пламъците в камината весело прашяха.

— Май имам нужда от още една чаша шери — заяви след малко Тобиас.

— Аз също.

В късния следобед на следващия ден Тобиас влезе в кабинета на Лавиния, помъкнал голям куфар. Тя се изправи иззад писалището си и го погледна озадачено.

— Какво носиш?

— Малък спомен за времето, прекарано в Италия. — Тобиас остави куфара на килима и се зае да го отвори. — Отдавна имах намерение да ти го дам, но в последно време бяхме много заети. Снощи си спомних и бързам да ти го донеса.

Лавиния заобиколи писалището и се изправи пред куфара. Любопитството ѝ бе събудено.

— Надявам се да си донесъл няколко хубави статуи, които бях принудена да оставя в Италия.

— Няма нито една статуя — отговори с усмивка Тобиас, вдигна капака на куфара и отстъпи настрана. — Това е нещо друго.

Лавиния надникна вътре и откри грижливо наредени книги с кожена подвързия. Обзе я бурна радост. Коленичи до куфара и посегна вътре.

— Книгите ми. Всички томчета с поезия... — Прокара пръст по гравираните букви върху подвързията на една малка книжка и въздъхна доволно.

— Помолих Уитби да отиде в жилището ти още на следващия ден и да прибере книгите. Щях да го направя лично, но заради проклетия крак... Той се справи много по-добре.

Притиснала до гърдите си луксозно издание на Байрон, Лавиния се изправи.

— Просто не знам как да ти благодаря, Тобиас.

— Като се имат предвид обстоятелствата, това беше най-малкото, което можех да направя, скъпа. Както си изтъквала при най-различни случаи, за всичко съм виновен аз.

Лавиния избухна в тих смях.

— Съвсем вярно. Въпреки това съм ти благодарна.

Той се приближи до нея и обхвана лицето ѝ с две ръце.

— Не искам благодарността ти. Единственото, което искам, е да обсъдим продължаването на нашето партньорство. Обмисли ли вече предложението, което ти направих преди няколко дни?

— Да работим съвместно и при други разследвания? Да, разбира се. Помислих, и то много сериозно.

— И какво ще кажеш? — попита напрегнато той.

Лавиния притисна томчето до гърдите си.

— Аз съм на мнение, че всяка по-нататъшна връзка между нас двамата ще бъде съпътствана от разгорещени спорове и шумни караници, да не говорим за лошото настроение.

Той кимна. Очите му останаха сериозни.

— Съгласен съм с теб. Но трябва да призная, че аз намирам разгорещените спорове и шумните ни караници за безкрайно стимулиращи.

Лавиния се усмихна и остави книгата на писалището си. Двамата се погледнаха дълбоко в очите. Тя направи крачка към него и го прегърна.

— И аз ги намирам стимулиращи — призна шепнешком тя. — Но какво ще кажеш за лошото настроение, което ни обзема?

— О, това ли? За щастие имам ефективно средство срещу него. — Тобиас очерта устните ѝ с върха на палеца. — Признавам, че средството действа само временно, но пък мога да го използвам отново и отново. Всеки път, когато е нужно.

Лавиния избухна в смях.

Тобиас впи устни в нейните и я накара да престане. И после продължи да ѝ доказва правотата си.

Издание:

Аманда Куик. Любовь по неволя
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.